

PHỤ NỮ
DIỄN ĐÀN

THÁM THÚY HẰNG

XUÂN KỶ DẬU 1969

GIÁ BÁN NHỨT ĐỊNH MỖI SỐ 120 ĐỒNG

**TẶNG THÊM MỘT TẬP LỊCH 6 TẤM TUYỆT ĐẸP và MỘT PHỤ BẢN LỊCH TRỌN NĂM
KHỔ LỚN LÔNG LẦY**

Xuân HOA BÌNH

Chung Cháo Tân Xuân

THỜI gian tiếp nối thời gian! Bóng chốc đã một năm trôi qua! Mùa Xuân sắp trở về trên đất mẹ. Vạn vật đổi thay khoác màu áo mới, không còn ủ rũ dưới ánh nắng hè nóng cháy, không tiêu điều rơi rụng theo gió thu, không rung rẩy cúi cằn dưới cơn gió bắc lạnh lùng của mùa đông giá buốt.

Xuân về! Vạn vật reo vui với những cảnh non mơ màng, với những cánh hoa nở rộ ngát hương. Lòng người tất nhiên sao khỏi rộn rã với bao ước vọng ở tương lai.

Vạn vật còn thay đổi hướng gì những cảnh đau buồn trên đất mẹ lại chẳng đổi thay.

Mậu Thân, một năm gây nhiều nỗi bàng hoàng xúc động và đồng thời cũng là một năm tạo một niềm hi vọng vô biên cho đất nước Việt Nam đầy đau khổ điêu linh này. Tia sáng Hòa bình như chớp chỡn ẩn hiện trước mắt Ai trong chúng ta lại không kỳ vọng ở ngày mai, tia sáng hòa bình kia sẽ bùng lên như ngọn đuốc soi rọi khắp lãnh thổ Việt Nam.

Kỷ Dậu về đem lại một niềm tin mãnh liệt: máu sẽ ngưng chảy, thân người thôi ngã gục, nhà cửa không làm môi cho bom đạn, ruộng vườn sẽ lại xanh tươi sẫm uất, hận thù sẽ lui bước nhường cho tình thương yêu dân tộc nở hoa và tương lai dân tộc sẽ huy hoàng sáng lạn hơn bao giờ hết!

Xây dựng! Niềm lạc thú thái bình. Đó là niềm tin của chúng tôi gửi đến quý bạn hôm nay.

P.N.D.Đ

Những chuyện Gà đẻ đọc năm Gà

Những chuyện Gà trong thiên hạ tự cổ chí kim và từ Đông sang Tây nếu kể hết thì chưa chắc mười tập báo Xuân cỡ như tờ PNDD của chúng ta - chớ đừng nói chỉ loại một năm mới có một lần đẻ... đăng quảng cáo cả Người lẫn Vật - đã đăng hết. Do đó, ở đây chúng tôi chỉ chọn những chuyện Gà có ý nghĩa nhất...

CON GÀ, BẠN CỦA NGƯỜI CẦN LAO

Từ ngày xưa, ngày xưa, con Gà đã đóng một vai trò quan trọng trong đời sống của người cần lao. Chẳng thư sinh hiếu học, quyết tâm đổi mái kính sư chờ ngày ứng thí đã nhờ ở canh gà để sắp xếp giờ giấc học hành và nghỉ ngơi của mình. Bác nông dân cần cù làm lụng suốt ngày không hề tay, đêm nằm xuống cũng lắng tiếng gà điếm canh để thức dậy đi làm những công việc đồng áng. Người buôn gánh bán bưng, kẻ làm công nghệ thấy bắt đầu ngày làm việc của mình bằng cách nghe gà báo sáng.

Cho đến khi có chiếc đồng hồ thô sơ đầu tiên của Trung Hoa, rồi chiếc đồng hồ báo thức của Tây phương, ngôi vị con Gà vẫn không bị lay chuyển. Bởi chiếc đồng hồ nhỏ giọt của Trung Hoa hay chiếc đồng hồ báo thức với những máy móc khảm tinh vi của Tây phương vẫn có thể thỉnh thoảng bị trục trặc, sai chạy v.v... lý do kỹ thuật chế con Gà thì lúc nào cũng là con Gà! Bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, bao giờ con Gà cũng không quên nhiệm vụ thiêng liêng của mình là điếm canh cho những người bạn cần lao.

Nhưng có một thời, nhiều nơi trên mảnh đất Việt nhiều đau thương, tang tóc này đã bật tiếng Gà!

Không phải con vật siêng năng, dè dặt này đã say mê một cái gì đó rồi bỏ bê nhiệm vụ đâu nhé! Con Gà bật tiếng là vì người ta đã vận nó để xé phai rồi...

Thời kỳ đó tuy không lâu nhưng thỉnh thoảng lại tái diễn, khi nơi này, lúc chỗ nọ. Tất nhiên là không có người cần lao nào phân đối nhưng cái thiếu vắng thú tiếng quen thuộc này đã gây thành một khoảng trống mệnh mông trong không gian cũng như trong tâm hồn họ. Một lạnh lẽo hoang vắng lớn lao đã đè nặng trong sanh hoạt thường xuyên.

NHỚ AI NHƯ NHỚ... TIẾNG GÀ

Từ sau năm Gà (1945), thời cuộc đã đuổi xô một số người ở các nông thôn về thành thị. Dĩ nhiên là với bản chất thuần lương, ngay thẳng, họ không thể cạnh tranh với những người đã bị ánh sáng thị thành cùng ảnh hưởng văn hóa ngoại lai mất gốc biến chất. Họ phải công lưng gánh những công việc cực nhọc, nặng nề và chui rúc trong những phố nghèo, hẻm cụt hay những căn nhà ọp ẹp cất trên những vũng sinh hôi thối.

Trong hoàn cảnh như vậy, họ đâu có thể nào chăn nuôi... đầu là nuôi một đôi vợ chồng Gà. Do đó, thỉnh thoảng nửa đêm thức giấc, họ thấy lòng nao nao, bồi hồi như thương, như nhớ một cái gì...

Nhưng thương nhớ cái gì?

Họ nghĩ mãi mà cũng không làm sao hiểu được.

Đời họ có nhiều cái đáng nhớ đáng thương quá. Quê hương nê, làng mạc nê, mồ mã ông bà nê, mảnh vườn, miếng ruộng nê, ngôi nhà tranh vách lá đơn sơ nê... nhiều, nhiều lắm. Mà không. Không phải những cái đó. Họ đã có nghĩ đến những cái đó rồi. Họ thấy... tình cảm đó đã trở thành xa xôi quá rồi. Họ là những người an phận, biết mình, biết người nên không bao giờ mơ ước những gì quá tầm tay.

Trong cuộc sống ngày nay, đâu phải chỉ riêng có họ mới là những người bị ly hương. Thờ thì... cũng đành chịu vậy! Do đó, từ lâu rồi, họ cũng

không còn nghĩ đến những cái đó nữa. Và cái nao nao thương nhớ này nhất định không phải vì những cái đó.

Họ nghĩ... và nghĩ mãi. Cuối cùng họ đã hiểu ra là họ nhớ... tiếng Gà! Phải. Họ nhớ tiếng Gà ở quê hương trong một thời Thanh Bình xa xôi nào... Tiếng Gà mà đã lâu rồi họ không được nghe đêm đêm đều đặn báo canh sang. Nhưng có nhớ thì cũng đành chịu nhớ chớ biết làm sao bây giờ? Họ không thể nào nuôi Gà trong gian nhà bé nhỏ của họ được.

Thết rồi cũng quen. Nhưng có hơi buồn... hơi thôi. Làm sao họ dám đem sánh cái buồn nho nhỏ của họ với cái buồn lớn của dân tộc!

THÀ LÀM ĐÀU GÀ CÒN HƠN LÀ LÀM ĐÍT VOI

Đây là một trong những châm ngôn hắc nhứt của người dân Việt chính cống. Phải nói là chính cống vì thỉnh thoảng vẫn có những thứ... tuy vẫn mệnh danh là người Việt để bêu xấu dân Việt, thích làm đít Voi hơn đầu Gà. Với bọn người này thì Voi là nhứt rồi, làm đít Voi cũng sướng chán! Tội gì đi làm đầu con Gà bé tí tẹo?

Kề ra đó là một điều si nhục đối với những ai còn có lương tâm và danh dự. Nhưng bình tĩnh mà xét lại thì trên thế gian này, có dân tộc nào mà không có những người thất đức này trong hàng ngũ công dân chân chính của mình? Mà chúng ta đã có câu châm ngôn này tức là chúng ta vẫn còn đáng được coi là một dân tộc vì đã có những kẻ muốn làm Người.

MỔ GÀ, AI LẠI DỤNG DAO TRÁU

Một thành ngữ khác trong kho tàng văn học bình dân đã giải thích được tâm lý muốn làm đít Voi của một thiểu số tối tăm, ngu muội trong dân tộc là câu Mổ Gà, ai lại dụng dao Trâu. Bởi thiếu tự tin lại quen thói ỷ lại, cậy dựa vào kẻ khác nên khi nghe nói như vậy là họ mất tinh thần.

Nhưng họ có biết đầu thường thường câu này chỉ xuất phát từ cửa miệng của những viên... tiểu tướng bất tài. Trăm lần như một, những viên tiểu tướng lất khất thốt ra câu này để xin xuất trận đều bị đánh tơi bời, bại không còn mạch giáp, chẳng những suýt bị tàn cuộc đời mà còn làm mất nhục khí của ba quân.

Lịch sử còn chứng minh không biết bao nhiêu lần loại dao Trâu to lớn vẫn không mổ được những con Gà bé nhỏ. Lăn khá gần gũi là năm chục vạn hùng binh của tên Tống Đức Lượng Quang Tôn sĩ Nghị vẫn chạy te trước đám dân quân của người anh hùng áo vải đại Tây sơn trong một năm Gà lịch sử. Và gần đây nữa... gần đây nữa...

CON GÀ TRONG VẤN CHƯƠNG

Kề ra con Gà không được liệt vào những loại điều thứ cao quý nhưng vẫn có mặt trong văn chương. Trước nhất là Lục súc tranh công. Vai trò con Gà cũng nổi bật không kém gì

những người bạn thuộc hàng gia súc như mình. Nhưng điều mà nhà văn, nhà thơ, nhà soạn lời ca các nhạc thường nhắc nhớ đến nhiều nhất là canh gà.

Nếu hầu hết chúng ta đều nghe lòng lằng lằng khi đầu dây vàng lên tiếng hát trầm dịu dàng:

*Gió đưa cành trúc la đà
Tiếng chuông Thiên Mụ, canh gà Thọ Xương*

Thì con người dù chai đá, gan lì đến đâu mà nghe có Hai Đá (hay có Tư Sạn?) khoáng ba mươi năm về trước ca bài Vọng cổ: «*Thức suốt canh gà, trông con, nhớ chồng, gan tôi xào, ruột tôi heo...*» cũng phải ngậm ngùi thương cho một đời hồng nhan đặng đở, đoạn trường.

CON GÀ CŨNG CÓ NHỮNG CÁI DỞ

Cũng như Người, cũng như mọi con vật khác, con Gà cũng có cái dở. Nhưng ngoài đó thật sự của con Gà là tánh háo thắng, gan xàng, ghét bầy được tương trưng trong câu: «*con Gà ghét nhau vì tiếng gáy*» và chuyện «*nhắm cả hai con mắt mà gáy*» thì hầu hết đều là con người ngụy tặc ra rồi gán cho con Gà.

Thật vậy, chẳng những dở mà còn có thể nói là vô cùng xấu xa cho một giống vật đáng mến như gà.

Trời sanh gà là để gáy bởi nếu không gáy đã... không phải là gà kia rồi! (Hay chỉ là thứ gà cũng mông, cũng mỏ, cũng bộ cánh bành bao nhưng không còn hùng tính của giống dục nữa). Như vậy, việc gì tiếng gáy... không phải là của mình lại ghét? Chẳng lẽ gà cũng có đầu óc độc tôn nữa hay sao?

Chuyện nhắm cả hai mắt mà gáy lại càng đáng giận hơn. Vẫn biết rằng người đã muốn mượn câu chuyện để dạy đời nhưng nếu không có nhược điểm háo thắng của gà, ai lại lôi gà vào đó làm gì?

SÁNG MỪNG 6 TẾT sẽ phát hành khắp nơi

PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN SỐ 701

Đặc biệt Tân Niên

- ☆ Hình thức thật lộng lẫy! Nội dung phong phú tràn ngập bài vở đặc sắc chưa từng thấy!
- ☆ Một cố gắng mới của toàn bộ biên tập!
- ☆ Một giải phẩm Xuân thứ hai, mở đầu cho bước cải tiến lớn lao và toàn diện trong dịp bước sang năm thứ 16 của Phụ Nữ Diễn Đàn.

PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN SỐ 701

ĐẶC BIỆT TÂN NIÊN sẽ có bán khắp nơi đúng sáng mừng 6 Tết tức thứ bảy 22-2-1969

Qui bạn nhớ đón mua

PENI-V Thuốc viên trụ-sinh loại mới "PENICILLINE-V" uống dễ-dàng mà công-hiệu như chính PENICILLINE-G

NHÂN VẬT :

HỒ LÃO : THÂN SINH HỒ LỆ
NGUYỄN CẢNH : DÙNG SĨ NHÀ TÂY SƠN
HỒ LỆ : NGƯỜI YÊU NGUYỄN CẢNH
TÓN SĨ NGHỊ : TƯỚNG NHÀ THANH
TÓN BẢN : CẬN VỆ TÓN SĨ NGHỊ
QUÂN SĨ :
TIẾNG VỌNG :

**HỒI I
CẢNH I**

Trên sông Giang Thủy, một chiều
 sương rơi lạnh. Con thuyền Hồ Lão
 trôi lơ trôi. Giọng ông trầm bổng, xa xôi...

HỒ LÃO :
 Sương rơi lạnh, thuyền ta trôi.
 Trên sông đưa khách hề, sâu chơi vơi.
 Vô thân ta hề, mong ngóng tin con.
 Yêu yếu đảo tơ hề, mười ngón tay son,
 Học đòi kiếm cung hề, theo dấu nam nhi.
 Tháng năm biên biệt hề, khừ bắt hồi qui.
 Thương nhớ lo âu hề, nếp tran ta nhai.
 Hồ LỆ con ơi hề, lòng cha bán khoán...

Chợt nghe có tiếng gọi đờ bên kia
 sông, Hồ Lão khẽ ngừng hát, đưa mắt
 trông sang và từ từ chèo thuyền qua bến.

TIẾNG NGƯỜI GỌI ĐỜ :
 Lão lái đờ ơi, xin bầy mau.
 Thuyền qua bến rước tôi nao.
 Chèo buồm, đêm đến, sông ngân lối.
 Ông đọc mình tôi, giặc đuổi sau...

Tiếng vó ngựa câu đồn vang lán
 sông hồ reo đồng vọng xa xa. Hồ Lão
 vội vàng quay mũi thuyền vào bờ. Vừa
 thì ấy, có bóng người lấp ló trong rặng
 cây lau nhưng còn ngần ngại chưa muốn
 rời ra.

HỒ LÃO : Thuyền đã sang rồi, khách ở đâu ?
 Sao không ra với đờ chờ lâu !
 Ha... chắc hẳn người nghi ngại,
 chờ xét dò ta trước lần sau ?
 Vậy thì xin giả từ nhau,
 thuyền ta quay mũi chèo cầu rước đưa ! ...

Trong lúc Hồ Lão sắp chèo thuyền
 ra xa bờ thì người trong rặng phi lau
 bỗng nhảy vọt ra, bước nhanh lên thuyền
 nắm tay cung kính định thưa lời phân
 trần nhưng khách chưa kịp mở môi, Hồ
 Lão đã nhận biết. Ông vụt ôm chầm lấy
 khách, kêu lên...

HỒ LÃO : Ô kia... Hồ LỆ con ơi.
 Sao ra nông nổi ta tới thế này ?
 Giặc thù sắp sửa đến đây.
 Con mau hiệp sức thoát ngay hiểm nghèo.
 Hồ Lão muốn tiếng quân reo.
 Mãng đưa theo gió bay về qua tai...

HỒ LỆ (Nghe ngạo) :
 Mừng cha, lễ trẻ rơi đây.
 Thương cha, lòng trẻ nghe giầy vò đau.
 Giữa cơn sóng gió ba đào.
 Mí xui gặp gỡ cho nhau lòng con ! ...
 Hồ bỗng yêu nước thương non.
 Hồ cha héo hắt mới mồn von sương ! ...

Hồ Lão đã quay thuyền, tay chèo
 vội vã, mừng vui sớ hải chen lẫn trong
 sóng. Hồ LỆ giúp cha, lấy chèo phụ trong
 thuyền, ngồi bơi trước mũi, lòng nôn
 nao... Tiếng nhạc ngựa, tiếng hét hò càng
 lúc càng nghe gần hơn, rõ mồn một...

HỒ LÃO (Ngước mắt nhìn trời) :
 Vút trời phò hệ cha con tôi.
 Thoát khỏi bàn tay lũ giặc tôi.
 Cách biệt bao năm, giờ mới gặp.
 Là nào lại chết giữa sông trôi ? ...

Hồ Lão thờ dài, ngoai đầu nhìn
 ra bên kia như trông chừng bóng giặc...
 Thốt nhiên, mắt ông bỗng hoa lên khi
 chợt thấy gió bụi tung mù, đoàn quân
 đầu đã hùng hổ đến sát bờ sông...

**TÓN BẢN (Ghì cương ngựa, cùng quân sĩ
 đi to) :**
 Thuyền kia mau hãy trở vào đây.
 Tôi lệnh thì ta sẽ giết ngay.
 Giặc tặc đã mưu đồ thích khách,
 Hồ che đờng trách máu tanh lấy !

Mặc lời kêu reo, hăm he của giặc,
 cha con Hồ Lão vẫn im lặng tiếp tục chèo,
 lời mãi miết, nhanh thêm...

TÓN BẢN (Chỉ tay theo thuyền, giận dữ) :
 Hừ, gan góc, lão lái già dân dạn.
 Dám khinh thường ta, già bộ điếc cảm.
 Quân bay ! Cung tên tay lấp tay cầm,
 Lưỡi sẵn đó, nếu không thì buông nhé !
 Dòng sông rộng, chiếc thuyền nan nhỏ bé,
 Hãy quay vào, đừng ngu xuẩn, già ơi ! ...
 Ha... mi chẳng nghe lời.
 Hồ mi thì thể rả rời lòng sông !

Quân sĩ...

QUÂN SĨ (Đồng loạt) : Dạ ! ...
TÓN BẢN : Nhắm cho thật tãi,
 Bắn cho thật ngay !
 Đừng để chúng thoát.
 Giết hết cả hai !
 Lấp tên vào nữa.
 Ha ha... hay, hay ! ...

Tên lao vút qua mạn thuyền,
 qua người cha con Hồ Lão. Cả hai cùng
 loạng choạng ngã xuống. Chiếc thuyền
 chòng chành trôi lơ lửng giữa dòng
 sông... Giọng cười ngạo nghễ của Tôn
 Bản xa dần theo vó ngựa... Bóng chiều
 lúc ấy đã buông rũ. Lòng sông mờ nhạt
 hơi sương... Im lặng hoàn toàn...

**HỒ LỆ (Dần tỉnh lại, tay ôm vết thương ở
 bả vai, lăn về phía Hồ Lão) :**
 Trời ơi, cha ơi, sao im thế ?
 Máu đỏ loang đầy đặc áo cha !
 Ba mũi tên thù ghim ác hiểm.
 Tháo nào cha chẳng tiếng rên la ! ...

Hồ LỆ đến bên, khẽ nâng đầu cha,
 mi lệ đầm đìa. Hồ Lão lừ đừ mắt, nhìn
 con, hơi thở thều thào. Giọng ông đứt
 quãng...

HỒ LÃO : Hồ LỆ con ơi... tình phụ tử,
 Từ đây đời ngã biệt chia rồi !
 Thương con đau quần thân già yếu,
 Xuôi ngược thuyền cha dạo khắp nơi.
 Sông nước đìu hiu, hồn quạnh quẽ.
 Những mong tìm gặp được con thôi ! ...

**HỒ LỆ (Tay sờ vào những vết thương đầm
 máu ở ngực cha, lắc đầu, đau đớn) :**
 Nhưng trời nở phụ lòng con trẻ.

KỊCH THƠ DÃ SỬ

ĐÊM XUÂN KỈ DẬU

của THANH VIỆT THANH

Chưa kịp cùng cha tỏ một lời ! ...
HỒ LÃO (Chua xót) :
 Giang Thủy ngày nào... thân mẹ gọi.
 Giờ đây đến lượt... cha tàn hơi ! ...

HỒ LỆ (Ngậm ngùi) :
 Oán thù xưa một, nay hai nặng,
 Chông chất trong con, hận suốt đời ! ...

**HỒ LÃO (Đuối dần nhưng vẫn cố nhìn
 trời mai mĩa, xót xa) :**
 Ta chết... cam danh... phận của ta.
 Phần ta là phận... kẻ không nhà ! ...
 Thuyền nan một chiếc... xuôi đây đó.
 Ngang, dọc... đưa người... năm tháng qua ! ...
 Cột giữ trong tim... hình bóng cũ.
 Vì chông từ tiết... vẹn cùng ta ! ...
 Cao xanh kia hỡi, ông nào biết.
 Rõ được lòng đau... hận xót xa ? ...
 (Giọng âu yếm nhìn Hồ LỆ, giọng trầm hẳn xuống) :
 Hồ LỆ con ơi... tình nghĩa mẹ.
 Vấn còn nặng trĩu trong lòng cha ! ...

HỒ LỆ (Xúc động đến cảm hờn) :
 Quân Tàu đã hăm đời son mẹ.
 Nay lại còn thêm giết hại cha !
 Tang tóc thù sâu, con quyết trả,
 Dù cho thì thể nát man ra ! ...

**HỒ LÃO (Đã lấy hơi lên nhưng con cố
 giương) :**
 Biệt nhau trong buổi... chiều tà.
 Liệu con... trả được... thù nhà... hay chăng ? ...
 Thôi con... ở lại... bằng an.
 Nước non con vẹn... tuổi vàng... cha vui ! ...

Hồ Lão ngoai đầu sang bên, tắt
 nghỉ... Không gian và thời gian như
 ngừng hẳn lại, lạnh lùng. Chiếc thuyền
 nan bé nhỏ vẫn bồng bênh, loay quay
 trên sông nước đìu hiu...

HỒ LỆ (Thét lên) :
 Cha ! Cha ! ...
 Trời ơi ! ...
 Cha ơi ! ...

Trong khi Hồ LỆ đau đớn ôm thân
 cha gào khóc... con thuyền dần dần trôi
 xa hút, lần khuất vào trong màn sương

lạnh âm u. Người ta còn nghe tiếng nằng
 đồng vọng, thảm thê.

TIẾNG VỌNG HỒ LỆ :
 Trời ơi...
 Cha ơi...

CẢNH II

Đầu chít khăn sô, mái tóc buông
 dài, Hồ LỆ im lìm quỳ trước một ngôi
 mộ vừa mới đắp xong bên ven rừng tràm
 rậm rạp, cạnh giòng Giang Thủy còn bốc
 hơi sương, êm phất như tờ. Buổi mai
 không một làn gió...

HỒ LỆ (Giọng náo nùng) :
 Thêm lay này đây lay cuối cùng.
 Già từ cha, hồn trẻ rung rung !
 Thù nhà, hận nước xin ghi nhớ.
 Đem máu đào, con rửa nhục chung ! ...

Hồ LỆ đứng lên, lưu luyến nhìn
 ngôi mộ lần cuối rồi từ từ quay gót. Bỗng
 nhiên nằng chột dừng hẳn lại, lắng tai
 nghe... Tiếng vó ngựa đập dồn đưa tới...
 Loán lỉnh Tàu thám thính dần hiện ra từ
 khúc quanh ven rừng. Hồ LỆ, vội vàng
 tuốt kiếm cầm tay, chờ đợi...

**QUÂN TÀU I (Đưa tay ra hiệu cho đồng
 bọn dừng lại) :**
 Nhìn xem, ngôi mộ mới !
 Mộ lão già hôm qua.
 Hay nằng con gái đẹp ?
 Chết vì tên chúng ta ? ...

QUÂN TÀU II :
 Ở sao... có thế nhỉ ?
 Rõ chết cả hai mà !
 Lê nào còn sống một ?
 Phải về báo Tôn gia ! ...

QUÂN TÀU III :
 Hãy khoan, đừng quá vội.
 Xuống ngựa, bới mộ ra !
 Xem già hay nữ tặc.
 Để thừa trình không ngoa ! ...

Cả ba đồng ý, cùng xuống ngựa,
 hăng hái rút gươm... Nhưng chưa kịp
 hành động gì, đã bị Hồ LỆ nhảy vọt ra
 vung kiếm chém...

HỒ LỆ (Cảm hờn) :
 Quân ô trọc.

Nguyễn Cảnh vừa phi ngựa tới, thấy thế
 vội xông vào cứu Hồ LỆ... Dưới đường
 gươm như vũ bão của họ Nguyễn, quân
 Tàu ngã rạp. Tôn Bản hoảng hốt phóng
 ngựa chạy dài...

**NGUYỄN CẢNH (Cho gươm vào vỏ, nhìn
 theo bóng giặc, cười vang) :**
 Ha ha... đồ hèn nhát.
 Ý mạnh hiệp đàn bà !
 Chưa chi mà đã chạy.
 Khiếp! đại trước gươm ta ! ...

HỒ LỆ (Khẽ nghiêng mình kính cẩn) :
 Xin đa tạ tráng sĩ !

NGUYỄN CẢNH (Vòng tay áo lễ) :
 Không dám, chào cô nương !
 Chẳng hay vì duyên cớ.
 Chúng vậy có giữa đường ?

HỒ LỆ (Phân trần) :
 Dạ, kính thưa tráng sĩ.
 Hôm qua, chiều mù sương.
 Bên kia, giặc đuổi thiếp.
 Cha già chết thảm thương !
 U sầu bên huyết lạnh.
 Khóc cha suốt đêm trường !
 Sáng ra, giặc lại đến...

**NGUYỄN CẢNH (Chợt nhìn thấy hai quẻ
 tim còn đầm máu trước mộ, khẽ gục gặc đầu, thoáng
 hiều) :**
 Và... cô nương so gươm.
 Lấy tim thù tế mộ ?

HỒ LỆ (Áp ứng) :
 Vâng ! ... Nhưng nếu...

NGUYỄN CẢNH :
 ... Cô nương !
 Đừng nói gì thêm nữa.
 Mọi việc tôi đã tường !
 Giờ xin tự giới thiệu.
 Phú Xuyên huyện, quê hương.

Tộc danh gọi NGUYỄN CẢNH.
 Bày tôi nhà Tây Sơn...

**HỒ LỆ (Buồn rầu, khẽ đưa tay chỉ ra giòng
 Giang Thủy) :**

Còn thiếp...
 Mẹ cha biệt cả đôi đường.
 Họ Hồ tên Lê, quê hương sông này !
 Hận mình không phải là trai.
 Nước non vùng này, đuổi loài xâm lăng ! ...

NGUYỄN CẢNH :
 Khen thay đúng khí của nàng.
 Nữ nhi sánh với anh hùng thép đầu !
 Giữa đường may được biết nhau.
 Cầm vì tiết hạnh xin trao đổi lời.
 Chẳng kính gió bụi phương trời.
 Tóc tơ xin hứa một lời se duyên...

HỒ LỆ :
 Anh hùng đôi tướng thuyền quyền.
 Trăm năm, cỏ mọc hoa hèn, xin vâng ! ...
 Trước là đền đáp nghĩa ân.
 Sau theo diệt lũ xâm lăng cùng chàng...

Nguyễn Cảnh tiến đến nắm tay Hồ LỆ.
 Hai người âu yếm nhìn nhau... Nhưng chỉ
 qua một giây đôi quân Tôn Sĩ Nghị, theo lời
 phi báo của Tôn Bản, bỗng ồ ạt kéo đến bao
 vây cùng khắp, hò reo tỏ mờ...

TÓN SĨ NGHỊ :
 Quân sĩ !

QUÂN SĨ (Cùng reo) :
 Dạ ! ...

TÓN SĨ NGHỊ :
 Vây hãm, tấn công.
 Và bắt sống chúng cho ta ! ...

Nguyễn Cảnh và Hồ LỆ vội buông
 nhau ra, rút gươm chống cự dữ dội... Cả
 hai cùng xông vào phá vòng vây nhưng vẫn
 không tài nào thoát được. Hết vòng này thì
 lại tới vòng kia... Cuối cùng vì vết thương
 cũ bị động, máu ra nhiều, Hồ LỆ quá mệt,
 ngã xuống, quân Tàu xông đến bắt trói, róc
 lên...

QUÂN SĨ :
 Đã bắt được nữ tặc.
 Đã bắt được nữ tặc ! ...

**NGUYỄN CẢNH (Chợt nghe thấy Hồ LỆ
 bị bắt, vội đến cứu nhưng không kịp nữa. Quân
 Tàu đã dẫn Hồ LỆ đi khuất dạng...) :**

Trời ! ... Hồ LỆ... Hồ LỆ ! ...
 (Đôi giọng cảm hờn)
 Tôn man, ta quyết thề.
 Phá nát vạn vòng vây.
 Quét tan loài cầu trệ ! ...

TÓN SĨ NGHỊ :
 Giới thay tướng Tây Sơn.
 Dám khinh thường Sĩ Nghị ? ...

Đánh nhau một lúc Nguyễn Cảnh và
 khinh địch, bị Sĩ Nghị chém trọng thương,
 ngã ngựa...

NGUYỄN CẢNH (Rên rì) :
 Ôi ! ... Trời đã hại ta !

TÓN SĨ NGHỊ (Kiêu hãnh) :
 Ha ha ha... Quân sĩ !
 Trói chặt tướng Tây Sơn.
 Đem về dinh nghiêm trị !

**HỒI II
CẢNH I**

Công đường Tôn Sĩ Nghị, Tôn Bản
 và quân sĩ đàn hầu oai vệ. Nguyễn Cảnh
 đứng giữa, hai tay bị trói, vết thương ở
 ngực đã được băng bó...

TÓN SĨ NGHỊ (Dịu giọng dụ hàng) :
 Nay Nguyễn Cảnh tướng quân, người đứng sí.
 Hãy nghe ta, từ bỏ chủa Tây Sơn !
 Bất tay nhau, ta xóa bỏ cảm hờn.
 Hợp tác lại cùng phò Thanh đại quốc !
 Tài đứng sí, lo gì cầu bổng lộc.
 Sống cao sang và oai vệ đường hoàng.
 Tội gì cam hịu hãm kiếp lang thang.

(Xem tiếp trang 39)

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG
midol
 Trị các chứng đau nhức
 NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
 CÀM CỤM, ĐAU LƯC CỎ KINH
 Có bán tại các nhà thuốc Tây
 PHÚ TÂN - TRI

hay là LỜI NGUYỄN ĐÊM 30 TẾT

RIÊNG TẶNG NHỮNG NGƯỜI CÙNG
MANG TÂM TRẠNG SỢ TẾT VỀ
TUYẾT SĨ VIỆT

TRỜI đã cheng vang.
Nghĩa là ánh sáng lúc bấy giờ
đã nhá nhem bước từ sáng tỏ vào
vùng tăm tối.
Đèn bật sáng lên từ khắp mọi
nơi. Và khắp mọi nhà đều rộn rịp.
Một thứ rộn rịp vui nhộn khác thường vì đêm
nay là đêm 30 Tết.
30 Tết! Ngày cuối của một năm.
Ngày vạn vật trong vũ trụ chuyển mình bước
sang một chu kỳ khác của thời tiết.
Pháo đi đùng đùng vang khắp nơi.
Lòng mọi người đều rộn rã nôn nao. Một thứ
rộn rã nôn nao không thể tả được bằng lời, viết
được bằng chữ hay sờ mó được bằng xúc giác mà
người ta chỉ có thể cảm nhận được sự hiện diện
của nó qua niềm há hức mà thôi.
Giờ phút đó không còn ai nghĩ đến hận thù mà
lòng người ta dường như cởi mở rộng rãi với tất cả
mọi vật mọi người.
Trong giờ phút đó, đó si dám nghĩ rằng lại có
một người đang tự lự trầm buồn nao nức.
Phi Mã!

Càng phi lý hơn nữa khi người đó lại là nhà
triệu phú trẻ tuổi độc thân Lý long Thi.
Ở Saigon này thì còn ai lạ gì với tên Lý long
Thi.
Chủ ba chiếc tàu buôn, hơn tám mươi chiếc
xe đồ chạy khắp các miền, và là Chủ nhân của năm
mười phần trăm cổ phần trong công ty Hàng Không
Phi Mã.
Ba mươi tuổi, năm vững một sản nghiệp không
lỡ công với nét đẹp trai trời cho, Long Thi là cái
dịch nhảm béo bở của bao nhiêu đàn bà con gái.
Không lạ một điều là Long Thi dường như
cũng không thích vấn đề đàn bà cho nên đến nay nhà
triệu phú trẻ tuổi đẹp trai vẫn còn cu kỳ một mình
một bóng.

Trước đây năm năm, Long Thi chỉ là một
chàng trai đang lận đận giữa trường đời Thư ký
của ông Nguyễn Văn Nguyên chủ hàng tàu «Ông
Thọ».
Nhưng rồi Thi bằng lên vùn vụt, lên như điều
gặp gió sau một cái Tết. Cái may này liên tiếp đến
cái may khác đã đẩy anh thư ký Thi từ địa vị thầy
thư ký Thi lên đến một tỉ phú như ngày hôm nay.
Điều lạ lùng là dù còn trẻ nhưng Thi không
có vợ đã đành, mà đối với tất cả những bóng sắc
khác chàng dường như cũng đứng đưng.
Không ai thấy chàng giao thiệp với một người
nào khác phái.
Bàn bè có nhiều người khi vui miệng đã hỏi
Thi cái lý do «ghét đàn bà» này của chàng, nhưng
trăng lần như một. Long Thi chỉ mỉm cười rồi nói
lãng sang chuyện khác.
Điều mà các bạn chàng chú ý nhiều là mỗi năm
cứ vào khoảng gần Tết là Long Thi dường như nôn
nóng một điều gì ghê gớm lắm.
Có năm trong buổi tiệc Tất niên Long Thi đã tuyên
bố là sau Tết sẽ có vợ. Nhưng rồi Tết này qua Tết
nọ hàng vẫn vô vô một mình với sản nghiệp không lồ.
Và mỗi năm, nếu mừng một là ngày vui vẻ của
mọi người thì ngày đó Long Thi lại khép cửa năm
trong phòng suốt cả ngày không tiếp khách mà cũng
không ăn uống gì cả.
Mãi đến mừng hai chàng mới mở cửa để tiếp
khách nhưng khuôn mặt vẫn buồn sầu sầu và đôi
mắt đỏ ửng sưng búp dường như đã khóc
nhiều lắm rồi trong ngày hôm qua.

Thế rồi thôi, ngày mừng ba trôi qua và tất cả
mọi sự đều trở lại bình thường, Long Thi trở về
với bản chất vui vẻ cởi mở và hoạt động hằng ngày.
Nếu có ai để ý và thắc mắc hỏi về thái độ kỳ
lạ của chàng trong những ngày Tết đó chàng những
Thi không nói mà dường như chàng còn có vẻ giận

nữa là khác.
Bí mật đó. Bí mật khủng khiếp đó Long Thi
chỉ ôm lấy một mình để mỗi năm vào những ngày
thiên hạ vui vẻ nhất thì lại là những ngày dãn vặt
nhất của chàng.

✧ Bí mật khủng khiếp của nhà Tỷ Phú.

Giờ hai bên vệ đường thời phân phát mát lạnh.
Long Thi đưa tay lên nhìn đồng hồ.
Bảy giờ!
Chàng chép miệng nuốt nhẹ nước bọt:
Còn nữa giờ nữa mới đến giờ nguyên rứa!
Xe vẫn tiếp tục chạy với tốc độ trung bình.
Hai bên vệ đường nhà cửa thưa thớt, xe đã ra hẳn
ngoài ô.
Long Thi mỉm cười đập thắng. Chiếc xe từ từ
rã nhẹ và ngừng lại bên vệ đường.
Ánh sáng ngoài đồng vẫn bàng bạc dù rằng
trời đã sụp tối.
Xa xa những tàn cây in đậm lên nền trời trong
vật những mảng đen ngòm.
Cánh vạt bảy giờ. Hôm nay, chiều ba mươi
Tết năm nay cũng vẫn y hệt như năm ngoái, như
năm kia, như năm năm về trước.

✧ Câu chuyện năm năm trước.

Năm năm trước cũng vào buổi chiều ba mươi
Tết và cũng tại nơi này có một đôi trai gái đang
ngồi thủ thỉ tâm sự.
Người con gái có một nét đẹp sang trọng với
những món nữ trang đặc giá trên người. Còn người
con trai ăn mặc có vẻ đặm bạc hơn. Họ ngồi dưới
một tán cây, và mặc dù trời đã ngã tối nhưng câu
chuyện như say nên họ vẫn cứ mãi thắm thía.
Người con trai đưa tay mân mê đóa hoa cúc
cài nơi mép áo người con gái giọng buồn buồn.
— Anh muốn làm theo lời em, nhưng tự ái của
một thằng con trai không cho phép anh cho làm
chuyện đó.

Người con gái thở dài:
— Anh phải hiểu cho hoàn cảnh khó xử của
em. Nếu anh thương em, thương con của chúng mình
thì anh phải nghe em.
Chàng trai ngồi nhồm lên:
— Anh đã nói là không thể được. Anh không
thể ăn nhờ vào cửa vợ để mang tiếng là đào mỏ.
Người con gái giọng buồn buồn:
— Anh không thương em nên mới nói vậy.
Anh đâu có biết nỗi khổ sở của em. Ba không thể
nào bằng lòng gã em cho anh rồi để em sống một
cuộc sống khổ sở với anh được.
Người con trai cười nhẹ:
— Em thử tưởng tượng xem. Đang là một thư
ký quen, rồi cưới con gái ông chủ rồi trở thành một
ông chủ con. Người ta sẽ đàm tiếu như thế nào về
anh, những người bạn đồng sở sẽ nói như thế nào
về anh. Em đâu có biết chưa chỉ mà đã có nhiều
người nói rằng anh là «chuột sa hủ nếp» rồi đó.
Đến chừng đó làm sao chịu được.
Người con gái gật đầu, chàng trai nói tiếp giọng nhẹ
nhàng nhưng quả quyết:
— Anh lập lại với em một lần chót là anh sẽ
sẽ cưới em bằng một lễ cưới đơn sơ với số tiền của
anh dành dụm. Sau đó anh sẽ xin nghỉ làm hàng
«Ông Thọ» để đi làm một nơi khác, và nuôi vợ con
bằng số lương của anh làm ra.

Người con gái bất khóc:
— Như thế thì chắc chắn là ba không chịu rồi.
Ba nói là ba không chê anh nghèo, vì anh nghèo
nhưng anh có chí. Ba bằng lòng gã em cho anh,
nhưng sau đó anh phải chịu để ba lo cho hai đứa
mình vì ba không thể để em cực khổ.

Người con trai ôm nhẹ bờ vai người yêu:
— Ba không chịu rồi ba cũng phải chịu vì dù
sao thì em cũng đã lỡ có thai với anh rồi.
Người con gái lắc đầu, nước mắt:
— Ba bảo rằng nếu hôm nay mà anh vẫn «cứng
đầu» không chịu để cho ba lo, thì ba sẽ gã em nội
trong tháng này cho Thạch.
Người con trai mỉm cười:
— Tháng kỷ sư đó lại chịu «ôm» con cho em
sao?

Người con gái đưa tay bút máy cộng cổ hoang
buồn buồn:
— Thạch trái hẳn với anh. Được làm chồng
em và được làm về ông Giám Đốc hàng «Ông Thọ»
thì dù có «ôm» mười cái thai hẳn cũng chịu, chớ
đừng nói là một cái.

Người con trai thờ ra:
— Rồi bây giờ em tính sao?
Người con gái ngẩng mặt lên, nước mắt ràn
rụa, giọng khẩn thiết:
— Anh! Anh thương em! Em biết ý ba lắm.
Anh bằng lòng đi nhà. Nếu không chắc em phải tự
vận, vì không thể nào sống xa anh được.
Người con trai lắc nhẹ đầu nét mặt khổ sở:
— Tự ái không cho phép anh làm chuyện đó.
Thằng Thạch khác, anh khác,
Người con gái vụt đứng lên, mỉm cười, nước
mắt ràn rụa:
— Anh tự ái vô lối... anh... anh... Chỉ nói
được có bấy nhiêu rồi người con gái vụt chạy nhanh
lên vệ đường, nơi đó một chiếc xe mô tô cũ kỹ đang
dừng chờ vờ.

Người con gái gọng gàng thốt lên xe đạp cho
nở máy.
Nghe tiếng máy nổ, người con trai đang ngồi
gục đầu giật mình nhìn lên, thét lớn:
— Cúc... Cúc... em làm cái gì vậy?
Vừa nói chàng vừa phóng chạy nhanh lên,
nhưng đã trễ, người con gái đã lao xe vút đi như
bay.
Người con trai hoảng hốt vụt chạy theo, miệng
la đến lạc giọng:
— Cúc! Cúc... bớt ga lại... thằng không ăn
Cúc ơi...
Nhưng đã trễ, một tiếng âm vang lên tiếp theo
là ngọn lửa bùng mạnh khói đen cuộn cuộn bốc tỏa.
Chiếc xe với tốc độ kinh hồn đã đâm mạnh vào
một gốc cây bên vệ đường và từ đằng xa chàng trai
thấy rõ bóng dáng bé nhỏ của người yêu văng té ra
ngoài.

Chàng vội chạy như bay đến nơi và đứng sững
lại như trời trồng trước cảnh tượng khủng khiếp.
Bên cạnh chiếc xe bẹp dúm đang bốc cháy
ngùn ngụt, người yêu chàng, người con gái trước đây
mấy phút còn ôm chàng thỏ thẻ khấn thiết xin chàng
nghe lời, bây giờ đang nằm đó thoi thóp mình mấy
vết đâm máu tươi, cánh hoa cúc trên mép áo văng
năm trên vũng máu tươi tạo lên một sự tương phản
đến rợn người.
Người con trai vội cúi xuống bằng xúc người
yêu lên, giọng thảng thốt:

— Em, em nghe thế nào? Anh chờ em đi thì
thương nghe...
Người con gái thở hắt ra, giọng thều thào:
— Em chết... anh đừng chờ em đi đâu cả.
Người con trai vụt khóc ré lên, bệu bạo
m: đưa trẻ:
— Em ơi! Chớ bây giờ làm sao bây giờ.
Người con gái cố gượng một nụ cười héo hắt:
— Anh khóc làm gì nữa? Như vậy anh... h
lòng chưa?
Nàng bằng mỉm cười giọng hẳn học:
— Thóa mãn tự ái anh chưa?
Người con trai quỳnh quáng chỉ biết ôm ch
người yêu bệu bạo:
— Anh hồi hận lắm, anh xin lỗi em.
Người con gái khẽ lắc đầu:
— Muốn rồi... em chết bây giờ cho vừa lòn
anh.
Người con trai la lớn:
— Em đừng nói bậy.
Người con gái bằng như tình hẳn lại, giọng
nặng trĩu nên rõ rệt nhưng thắm thắm đến rợn g
ốc:
— Em chết đây... em sẽ phù hộ anh thành
công trong tất cả mọi sự. Nhưng em cũng quyền r
một lời rằng: đối với đàn bà anh sẽ đứng đưng n
không có, dù trong lòng anh rất muốn thương yêu h
Rồi nàng gằn mạnh:
— Và mỗi năm, đúng chiều ngày ba mươi T
đều ở đâu anh cũng phải trở về nơi này để sống l
trọn vẹn những giờ phút định mệnh hãi hùng t
khốc này.
Người con gái giọng nàng bằng trở nên th
thiết:
— Dù sao em cũng vẫn yêu anh...
Đang nói tình như sáo, bỗng người con gái v
im lìm. Đôi trông mắt đứng sững lại.
Người con trai nhìn vào đó hết hoàng la lên:
— Em... em...
Đôi trông mắt đen mun của người con gái b
sáng xanh lục tia như hai đốm lân tinh lung l
chớp chớp rồi vụt lia ra khỏi hai ô mắt bay tho
ra ngoài tòa ánh sáng xanh lạnh lẽo.
Ngay lúc đó, người con trai cũng gục đầu ng
chúi xuống xác người yêu mê man đi.
Đi vắng hiền hiền trước mắt như một đ
phim quay chậm. Thi thờ dài gục đầu xuống v
làng nước nò:

— Cúc ơi! Bao giờ em mới tha cho anh. Năm
năm rồi anh sống trong sự hối hận dãn vặt em ở
Vàng! Vì đôi trai gái cũ «tâm kịch» năm
năm trước chính là Lý long Thi và Thu Cúc, c
gái ông Nguyễn Văn Nguyên, giám đốc hàng Ông
Thọ.
Thi, Cúc yêu nhau và Cúc có thai được g
hai tháng. Ông Nguyễn biết được, nhưng vốn l
người không phân biệt giai cấp lại thương mến Thi
nên ông cũng bằng lòng gã con cho Thi với đi
khiến là sau ngày cưới Thi phải ở r. Chuyện n
cũng không phải khó vì Thi vốn mồ côi cả cha là
mẹ, nhưng Thi vì tự ái không muốn mang tiếng đ
mồ sống nhờ bên vợ nên nhất quyết không ch
nhận điều kiện «chuột sa hủ nếp» ấy, mà lại đòi h
Cúc phải về sống với chàng trong nếp sống của ch
tạo dựng được.

Ông Nguyễn không muốn cho đứa con gái cưng
độc nhất phải khổ sở nên cũng cương quyết n
Thi không chịu để cho ông đùm bọc thì ông sẽ g
Cúc cho Thạch, một kỹ sư trẻ tuổi theo đuổi C
bấy lâu nay và sẵn sàng cưới nàng dù rằng biết n
đó có thai với Thi.

Năm giữa hai áp lực của hiếu và tình, Cúc đ
đi tìm cái chết coi như là lối giải thoát để khỏi ph
sống với người không yêu.
Được tin con gái chết, ông Nguyễn lặng ngườ
đi vì đau khổ. Và sau khi chôn cất đứa con gái đ
nhất xong, ông cũng hết sản nghiệp vào Hội Từ Thi
rồi vào chùa xuống tóc quy y.

(Xem tiếp trang 33)

**Tết này chị em hãy đón mua
cho được**

«XUÂN CƯỜI RỪM»...

do TỬ RIA chủ trương

● **VUI NHẤT LÀNG BẢO
XUÂN**

■ **CÁC CHỦ BẢO, CÁC
CHÁNH KHÁCH, TẤT CẢ VĂN
NHÂN, KỸ GIẢ, NGHỆ SĨ ĐỀU
PHẢI ĐỌC «XUÂN CƯỜI
RỪM»...**

✧ Mỗi nụ cười giá đáng NGÀN
VÀNG, mà XUÂN CƯỜI RỪM
Tập trung 1.001 nụ cười chỉ bán với
giá

RE MAT: 70 TỈ

PENI-V Thuốc viên trụ-sinh loại mới
"PENICILLINE-V" uống dễ-dàng mà
công-hiệu như chích PENICILLINE-G

Hai Xuan XE DUYEN THAM

của THANH LÊ

VAO ngày Nguyên đán, thị trấn Đông Xương tràn ngập trong màu đỏ của xác pháo và đèn nêu. Mới tờ mờ sáng lũ trẻ con đã kéo nhau đi xem lân chập cả đường phố. Ánh bình minh càng tỏ thì những người đi hội chùa mới lúc càng đông. Kể xuôi người ngược đây đường; màu đỏ của xác pháo đèn hoa và nhang đèn trấp quả hoa lán với những tà áo mới phát phờ bên cạnh những cụm vàng tạo cho Đông Xương một sắc thái phấn hoa thanh lịch nhất tỉnh Sơn đồng.

Giữa cảnh xuân nhộn nhịp đó, có hai người đàn bà từ trong một ngôi nhà dựa đầu cầu đá lưng lưng thưng bước ra đường. Đi đầu là một thiếu phụ trẻ ba mươi, áo quần thật diêm dúa. Người đi sau là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, mặc áo màu thiên thanh, chân đi giày thêu, da mặt mịn màng trắng hồng như bông bưởi.

Ro đến công nhà, người đàn bà quay lại nhìn thiếu nữ cười hỏi về vợ nhà:

— Tết năm nay nương từ bao nhiêu tuổi rồi đấy nhỉ?

Thiếu nữ hé miệng cười, đôi môi nhỏ như sinh xinh như môi vẽ:

— 19 rồi đấy ạ!

Người đàn bà tròn mắt kêu lên:

— 19! Chao ôi, thế là muốn mang rồi đấy nhé. Nên tìm một đàn ông gấp gấp đem về mà thờ đi chứ.

Nói xong người đàn bà cất tiếng cười to, tự cho mình pha trò xuất sắc. Riêng cô gái không nói chi, chỉ cúi đầu mà đỏ mặt. Đợi chi phải nhắc, cái ý lựa đàn ông mà thờ chính nàng đã có từ mấy năm nay rồi đấy chứ. Ở thị trấn Đông Xương, không có cô gái nào đẹp bằng Yên Chi này, kể cả tiêu thơ quan tri phủ. Yên Chi là con gái nhà họ Biện làm nghề lang trâu. Nàng là con nhà nghèo, nhưng dung mạo mảnh mai và đài các như vương phi nên mẹ cho yêu cầu lắm. Họ Biện đi chữa trâu nơi nào cũng thường hay dóm dò trai nhà giàu để tìm chỗ xứng đáng cho con. Nhưng hiếm một nơi trai nhà giàu thì lại chê gái không của hồi môn; còn trai bạch đinh thì ngần ngại nhan sắc mà chẳng dám bước đến. Vì thế, Yên Chi đã 19 tuổi đời mà vẫn còn lơ lửng giữa trời, không có nơi nào dám hỏi.

Những lúc buồn thân, Yên Chi hay trò chuyện với khách lạ đi tới nên bên lên nhìn Yên Chi mà le lưỡi nín thinh. Chàng trai mặc y phục chỉnh tề đội mũ, mặt mày trắng nõn đẹp như Tống Ngọc, Phan An.

Mụ Vương đang thao thao bất tuyệt, vung tay khách lạ đi tới nên bên lên nhìn Yên Chi mà le lưỡi nín thinh. Chàng trai mặc y phục chỉnh tề đội mũ, mặt mày trắng nõn đẹp như Tống Ngọc, Phan An.

Mụ Vương đang thao thao bất tuyệt, vung tay khách lạ đi tới nên bên lên nhìn Yên Chi mà le lưỡi nín thinh. Chàng trai mặc y phục chỉnh tề đội mũ, mặt mày trắng nõn đẹp như Tống Ngọc, Phan An.

được may mắn snốt năm rồi.

Yên Chi e thẹn, chỉ cười mà không nói. Mụ Vương lại đùa thêm:

— Biết anh chàng ấy không?

Yên Chi lắc đầu, đưa tay hái một cành hoa cúc đưa lên mũi. Mụ Vương lại nói:

— Cậu Tú họ Ngạc tên Thu Chuẩn ở thôn Nam đấy. Cậu ấy là con trai của cụ hiếu liêm, người cũng quê quán với tôi nên tôi biết từ thuở nhỏ. Khấp đàn ông trên đời này tôi chưa từng thấy ai đẹp trai tốt nết như cậu ấy.

— Sao... sao đi đâu có một mình thế?

— A, vợ chết quá ba năm rồi, chàng ta cũng đang tìm một cô gái để cưới làm vợ đấy. Nếu nương từ đã để lọt mắt xanh rồi thì cứ ngỏ lời với mụ mới này đi.

Yên Chi lạnh tỉnh không nói, nhưng lòng dạ thì bồn chồn lắm rồi. Mụ Vương cười mà đi về nhà. Hai ba ngày trôi qua, Yên Chi không thấy người đàn bà sang chơi nên cứ ra đứng trước cửa mà ngóng mái. Nàng ra vào làm bầm một mình:

— Có bận việc gì không mà lâu sang thế. Hôm rồi mụ nói thế mà biết có giúp mình được gì không?

Yên Chi muốn sang nhà mụ để nhờ nói hộ, nhưng lại ngại người ta là con nhà quan không chịu để ý đến mình. Càng nghĩ ngợi quanh co, trong dạ càng bồi hồi khổ sở, chẳng thiết gì đến ăn uống. Một sáng nọ, Yên Chi nằm liệt giường không dậy nổi, tay chân bại hoại bản thân. Mụ Vương hay tin nâng ồm bên sang thăm, ngồi trên đầu gối ôm nắm tay cười hỏi:

— Bệnh chi bắt thần giống bệnh tương tư quá vậy?

Yên Chi đáp khẽ:

— Chẳng biết có phải không. Sau ngày hôm ấy bỗng nhiên trong dạ hoảng hốt bồi hồi, ngày ăn không ngon, đêm ngủ giật mình mộng mị. Cứ lơ lơ lửng lửng suốt mấy ngày liền rồi ốm luôn.

Yên Chi nói về tay cười:

— Thôi, dịch thị là tương tư rồi. Mấy ngày rày nhà tôi đi buôn chưa về nên chưa đi đánh tiếng với Ngạc lang được. Chưa chi mà đã vương sớm thế. Bây giờ có phải nghe lửng lơ lơ dở trong này hoài không?

Thiếu nữ vừa hỏi vừa chỉ tay vào bụng Yên Chi. Cô gái gật gật đầu:

— Bệnh tương tư là thế đấy ư?

— Chứ sao. Bệnh đã phát hiện lộ liễu thế này rồi còn định giấu diếm làm gì nữa. Thôi đừng u hoài chi nữa, để tôi bảo chàng ta đến thăm nương từ một lần, tha hồ mà trò chuyện.

Yên Chi thờ dài:

— Nói ra xin đừng cười: bệnh phát ra nặng thế này là vì ngày đêm mơ thấy Ngạc lang mà không nói chuyện được. Nhưng nếu người ta không chê nhà thiếp nghèo hèn cây cối mới lái đến hỏi là thiếp khỏi bệnh ngay. Còn cái chuyện gặp gỡ riêng tư thì chắc là không được đâu.

Yên Chi nhận lời rồi ra về. Đến nhà thì trời đã tối, Vương thị đánh dóm đèn lên, bỗng nhiên mụ kêu oái một tiếng, suýt đánh rơi ngọn đèn xuống đất. Có một người đàn ông đứng nấp sau màn bước ra nhìn mụ mà cười:

— Đi đâu mà về trễ thế? Ta đợi muốn hựt hơi.

Yên Chi bắt sợ khi nhận ra đó là anh chàng Túc giới, tình nhân cũ của mình. Nguyên hồi còn

trẻ, mụ Vương đã đi lại lết với anh học trò lang xóm này nhiều lần. Sau khi mụ đi lấy chồng rồi thì anh chàng họ Túc vẫn rình xem mỗi khi người chồng đi vắng là mò đến nhà tư thông.

Yên Chi thấy chàng ta cứ mãi lái nhái vợ chuyện bướm ong mà chẳng thiết tha gì đến bệnh tình của mình thì đâm ra ngao ngán vô cùng. Nàng đành hứa bừa cho qua chuyện:

— Thiếp đang trọng bệnh, chẳng có van nài gì đi nữa cũng chẳng đòi hỏi gì hơn. Thời thì chẳng có chề lâu, thiếp sẽ chiều chàng xin hẹn đến ngày khỏi bệnh vậy.

Túc mừng rỡ đứng dậy bảo:

— Đa tạ được nàng chiếu cố. Nhân đây tiện sinh xin nương ban cho một ân huệ cuối cùng: nàng đã hứa mà không có vật làm tin tiện sinh vẫn không hết bản khoăn.

Yên Chi nghĩ mình là gái đoan trang đầu óc cũng tỉnh với Ngạc sinh cho mấy cũng đâu dám tự tiện trao tặng vật đính ước. Vì vậy nàng kiểm soát chốt từ:

— Nhà thiếp nghèo hèn may được chàng chú ý. Nhưng thiếp không có một món nữ trang nào thì biết lấy gì tặng chàng làm tin.

Túc ngo quanh quất thấy Yên Chi đang đi một đôi hài thêu xanh xâu bên cũi xuống giàng lấy một chiếc bỏ vào áo mà đi ra. Yên Chi gọi chàng lại bảo rằng:

— Thiếp đã hứa trao thân cho chàng rồi thì còn tiếc chi nữa mà chàng hoài nghi đến thế. Chỉ sợ chàng thiếp chuyện hồ đồ gây ra tai tiếng, khiến cho việc không thành mà còn chuốc tiếng xấu vào thân. Nay vật kia đã lọt vào tay chàng rồi thì thiếp kể như đã trao mạng cho chàng. Sau này chàng sanh lòng phụ bạc thì thiếp chỉ biết có chết mà thôi.

Túc Giới ôm chiếc hài thêu vượt qua tường, chạy băng về nhà lòng mừng khắp trời. Chàng ta về đến phòng Vương thị, vừa chui vào màn thì giọng xóm cũng vừa bắt đầu gây rộ lên.

Mụ Vương vẫn say sưa trong giấc ngủ Túc khe khẽ đặt mình nằm xuống bên cạnh mà trí thì vẫn nhớ đến chiếc hài thêu. Năm xong chàng ta cho tay vào áo định lấy ra dấu dưới giường. Nhưng khi sờ đến thì không biết nó đã biến đi đâu. Túc lấy làm lạ trở dậy đốt đèn rú áo mà tìm. Chàng ta xúc tung cả màn chiếu, cầm đèn rọi khắp trong phòng mà vẫn không tìm ra, Đang khi tới lui lục lọi thì Vương thị giật mình mở mắt lên nhìn hỏi:

— Chàng đốt đèn tìm chi mà xúc tung giường thiếp thế này?

Túc lúng túng không đáp được. Mụ Vương lại cười:

— Thiếp cắt dấu chò khác rồi, tìm chi vô ích. Vào ngủ đi mai thiếp trả lại cho.

Ý mụ Vương muốn nói đến gói bạc mà Túc đã bỏ quên trên bàn lúc mới đến. Nhưng Túc thì lại tưởng là mụ ta đã bắt được hài thêu mà đem dấu đi rồi. Vì vậy, chàng đành ngồi xuống mà khai thiệt mọi chuyện đã xảy ra nơi nhà Yên Chi. Sau cùng chàng ta năn nỉ:

— Nàng bắt được làm ơn cho lại, ta nguyện đem thân làm... trâu ngựa cho nàng suốt đời ta.

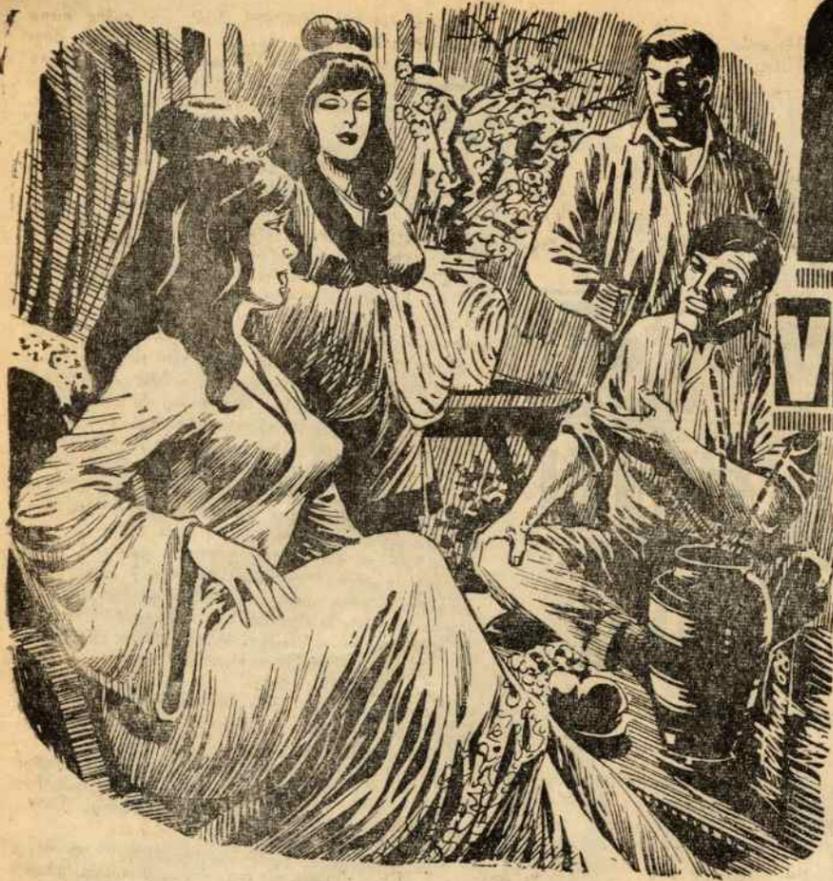
(Xem tiếp trang 27)

Bác sĩ HỒ TRUNG DUNG

GIÁO SƯ SẢN PHỤ KHOA ĐẠI HỌC Y KHOA SAIGON.
Phòng mạch số 159 Nguyễn Du Saigon
Điện thoại số: 90.235...

Kính chúc Thầy và quý quyến muôn điều an lành và thịnh vượng sang năm Kỷ Dậu.
Vợ chồng Nguyễn Hữu Trí

THUỐC MỚI **midol** *Trị các chứng đau nhức*
VIÊN BỌC ĐƯỜNG **CHUỘT** **TRỊ**
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÁM CUM, ĐAU LƯC CÓ KINH
Có bán tại các nhà thuốc Tây
Pub. TÂN-TRÍ

AMTET VỚI "BẠCH HOA"

Truyện kinh dị Xuân của Thanh Tùng

Tôi nhìn Liêm, cái nhìn đượm lo âu, thắc mắc.
Trước mặt chúng tôi, những tia nắng hấp hối của buổi chiều le lói đăm đăm rùng rợn, đã tắt lịm từ bao giờ. Ánh sáng cuối ngày chỉ còn hiu hiu buồn, một thứ ánh sáng mong manh lay lắt đủ gọi cho khách tha hương nhớ nhà, và gieo hoang mang sợ hãi cho kẻ đi lạc giữa rừng sâu đây mà thiêng nước độc trong lúc năm tàn tháng tận mà chưa tìm được một tia hi vọng nào khả dĩ thoát hiểm.

Bất được tia nhìn của tôi, Liêm khẽ buông tiếng thở dài. Chẳng nói trợ trợ tiếng miền Trung: — Kỳ dữ hi? Lối mòn nì càng lúc càng lúc càng như đi ngược về hướng Tây Bắc hi? Nè Trung! Không khéo bầy chừ tui mình đang đi lộn trở lại vùng "Răng Hồ" hi?

Màn rặng nì? Chos ngại năm nì, hai tháng sẽ phải ăn Tết... ở trong rừng!

Mấy tiếng "ăn Tết... ở trong rừng" Liêm nói rất khẽ, dường như không thành tiếng, nhưng cũng đủ cho tôi ớn lạnh, toát mồ hôi hột.
Một niềm thất vọng rộng lớn choán ngập tâm hồn tôi. Tôi không thất vọng sao được khi hôm nay đã là hăm chín Tết — Tháng Chạp thiếu, hăm chín lăm ba mươi — vậy mà chúng tôi vẫn còn lần độn giữa rừng sâu, cuộc tìm kiếm lối ra kè như vô vọng!

Tôi và Liêm là đôi bạn thân. Chúng tôi từ Tchepone vượt biên giới Lào — Việt định qua đường số 9 về Quảng Trị rồi về Huế trước ngày Tết Nguyên đán.

Chúng tôi định ăn một cái Tết ngon lành ở cố đô sau một chuyến buôn mạo hiểm đầy hứng thú.

Bất ngờ, vừa vượt khỏi biên giới thì đoàn buôn của Liêm chạm trán với "nhà Đoàn" đã phục sẵn chờ đón. Đường như có sự phân biệt của người trong giới, nên "nhà Đoàn" mới biết được ngày giờ vượt biên của Liêm và con đường đầy chông sọc đi theo để tổ chức cuộc phục kích.

Thế là một cuộc ác chiến xảy ra giữa đoàn buôn lậu và nhà chức trách.

Đoàn buôn lậu do Liêm chỉ huy bị tấn công thịnh tình nên mất tinh thần chỉ cầm cự trong vòng ngó nứa tiếng đồng hồ rồi tan tác.

Bao nhiêu hàng hóa mất sạch. Trong đêm tối, tôi và Liêm vừa bán cầm chừng vừa chạy, chạy thục mạng.

Chúng tôi chạy ngược về hướng Bắc, nơi rừng già trùng điệp và những ngọn núi cao ngất với những hang sâu bí hiểm.

Cho tới khi không còn nghe tiếng súng nữa, khi bình minh ló rạng đánh tan cái bóng tối dày đặc bao quanh chúng tôi, chúng tôi thấy mình đang ở giữa một khu rừng già thật hiểm trở, bít bùng không lối ra. Và từ hai ngày nay, chúng tôi cứ luẩn quẩn ở trong rừng, không tìm được lối nào trở lại con đường số 9.

Điều phát giác bất ngờ của Liêm làm tôi lo sợ:
Cũng cần phải lui thôi mấy hàng giới thiệu: Liêm là một tay buôn lậu khét tiếng vùng biên giới, chàng đang nối tiếp cái sự nghiệp "Bờ Lờ" của cha chàng, còn tôi chỉ là một gã vãn nhợc, từ lâu lắm vẫn nuôi giấc mộng hải hồ được đi đây đi đó. Tôi đã búi tai theo Liêm mạo hiểm trong một chuyến buôn vét cuối năm mà theo chàng phác họa từ trước, thì rất hào hứng quyến rũ.

Kể ra thì thật Liêm là một con người đầy bản lĩnh, đáng làm cho tôi phục. Ngay từ hồi cùng tôi học chung một lớp ở ban Trung Học, Liêm đã

đang trong mình nhiều nét bí mật khác thường. Chẳng trăm năm, ít học rất giỏi và còn... giỏi võ nữa! Nghề võ ấy, theo Liêm cho biết, chính do cha chàng đã truyền lại cho chàng.

Bọn tôi biết được tài nghệ của Liêm là nhờ một dịp mấy anh em cùng lớp chúng tôi bị một bọn du đảng gần hai chục đứa dữ dằn như Thiên lôi, La Sát vây đánh.

Trước thế tình nguy khốn ấy của các bạn, thỉnh liêm xuất hiện. Một mình chàng đã tá xung hữu đột phá vỡ vòng vây, đánh bọn du đảng nhiều đứa phải brou đầu, bẻ trái. Sau cùng, chúng thấy không phải là địch thủ của Liêm, bọn chúng hồ hờn bỏ chạy tán loạn.

Từ đó, bọn du đảng ngại học sinh "K.Đ" ra mặt, không dám nào dám bén mảng đến trường tại tôi học nhằm "bắt địa" đồng hồ bút máy của đám học sinh nhỏ tuổi nữa.

Tuy vậy, điều bí mật của Liêm không nằm ở chỗ ấy, mà ở chỗ chàng nghĩ xoắn xoay, thích thoảng liêu biếm mắt năm bảy bữa, mười ngày, có xin phép đang hoàng, nói là về quê cha ốm, mẹ đau v... hay là lý do khác.

Đĩ nhiên, một học sinh vắng mặt luôn như vậy, nhà trường tất không bằng lòng.

Nhưng được cái, Liêm học rất giỏi nên những kỳ thi cuối năm, chàng vẫn đủ điểm lên lớp đều đều.

Song tới năm thứ tư thì Liêm nghỉ hẳn không học nữa.

Sau này, khi đã nghỉ học, chàng mới tiết lộ cho tôi và một số bạn thân biết, những lần nghỉ học như thế, chàng đã theo cha vượt biên giới để ông truyền lại cho Liêm tất cả những kinh nghiệm nghề nghiệp, và để Liêm làm quen đi với hiểm nguy... thì vừa.

Tiết lộ điều này, Liêm đã không dấu vẻ kiêu hãnh giải thích cho tôi biết chỉ hướng siêu việt của cha chàng.

Nguyên ông nội Liêm xưa kia là một bộ tướng đặc lực trong nhóm Cận vương của cụ Phan đình Phùng.

Mộng và trời lập biên không thành, ông nội Liêm trốn lên vùng biên giới lập nghiệp quyết đào luyện cha chàng trở thành một kẻ ngang tàng, nếu không làm nổi cách mạng đánh đuổi quân thù, thì cũng sống ngoài vòng cương tỏa không thêm cộng tác với địch làm một công chức tầm thường sớm cấp ó đi tới cấp về, cho qua ngày đoạn tháng.

Cha Liêm đã theo đúng những lời phụ huấn trở thành một ông vua không ngại vàng ngọc ngang một vùng biên giới, với nghề buôn lậu hàng quốc cấm, từ các chất ma túy như thuốc phiện, bạch phiến cho tới súng ống, đạn dược v... cung cấp cho các toán thổ phỉ dọc biên cương.

Bây giờ thì Liêm tiếp tục nghề nghiệp của cha sau khi cha chàng gục ngã.

Tôi thất sắc trước câu nói của Liêm. Thật là khờ cho thân tôi, nếu quả thật Tết này tôi bị kẹt trong rừng thẳm.

Mà còn "nếu, gì nữa, vì bây giờ đã là chiều hăm chín Tết rồi! Vén vén chỉ còn ít tiếng nữa là đã tới giao thừa, tôi chẳng còn hy vọng nào ra khỏi nơi đây được.

Đối với Liêm, những cái Tết xa nhà như thế là sự thường, vì chàng không có gia đình, lại quá quen với hiểm nguy.

Còn tôi, tôi có mẹ già, có trăm thứ ràng buộc khác.

Cha tôi là một viên chức Sở Rượu điện, từ Sài Gòn dời ra miền Trung làm việc. Sau khi cha tôi mất, mẹ tôi ở lại buôn bán.

Hiện tôi đã yêu một nữ sinh Đồng Khánh. Chúng tôi đã thề nguyện gắn bó với nhau, và chỉ cần chờ tôi có một chút sự nghiệp nho nhỏ là làm lễ thành hôn. Cả hai gia đình cũng quyết định như vậy.

Như Mai, ten nang, thật hiền lành và xinh đẹp. Hôm tôi hào tin cho Như Mai biết tôi muốn đi xa một chuyến, nàng đã hết sức can ngăn tôi. Nhưng vì không được phiêu lưu, tôi đã viện hàng trăm lý do để thuyết phục nàng trong ấy lý do hấp dẫn nhất là tôi sẽ được chia hũ hờng một số tiền lớn, đủ để cho tôi cưới Như Mai và cùng nàng tạo dựng hạnh phúc.

Tôi nói tiếng Huế không sôi nhưng tôi vẫn cứ bắt chước đề nói với nàng, vì tôi nghe tiếng Huế dễ thương vô cùng.

Tôi đề dăng chấp nhận một thử tiếng không phải tiếng mẹ đẻ như vậy, chính là vì đó là tiếng nói của quê hương Như Mai.

Tất cả những gì thuộc về năng, về quê hương nâng, ánh mắt, bờ môi, mái tóc thế, chiếc nón bài thơ, nhịp cầu Trường Tiền, thành nội làng tâm núi Ngự, sông Hương v... tôi đều ưa thích.

Tôi vòng tay ôm ngang lưng nàng, giọng nói nhiệt thành tin tưởng:
— Răng mà sợ em hi? Anh đi trề lăm chỉ hăm tám tháng chạp là trở về tới nơi thôi hi? Ở mô anh cũng nhớ em thì mần răng có thể về trề được?

Như Mai ứa nước mắt, úp mặt vô ngực tôi:
— Rừ mà em sợ quá anh hề! Tết nì anh không thì em bán thờ thì em biết mần răng nói với Chú mẹ em?

Tôi xiết chặt nàng trong vòng tay, trấn an:
— Răng mà anh không đến lễ Tết hi?
— Anh đã nói trề lăm chỉ hăm tám Tết là anh đã có mặt ở đây thôi mờ!

Như Mai vẫn không nhàn:
— Rừ mà anh vào lo đó hi? Em linh cảm có cái gì trục trặc cho cuộc tình duyên của anh và của em!

Em biết thiệt nếu có xảy ra chuyện răng thì em dám chết lăm à!

Tôi hôn lên đôi mắt đầm lẹ của Như Mai:
— Tội nghiệp em tu! Em yếu đuối quá nên mí luôn luôn lo sợ đó hi? Tin anh đi! Khi mô mà anh muốn xa em? Nhưng nì là cơ hội tốt nhất để chứng minh sớm được sống ở bên nhau.

Khó chút bảy chừ, chừng cưới xong rồi sẽ sướng em hi?

Vậy là Như Mai bị tôi thuyết phục. Tôi lên đường với niềm tin tưởng, tin tưởng ở Liêm, ở tương lai, vì tôi nghĩ những người yêu nhau như tôi và Như Mai thì có lẽ nào định mệnh lại nở khe khắt bắt chúng tôi phải xa nhau trong mấy ngày xuân đằm ấm... bằng khi với người đều đoàn tụ.

Nhưng... bây giờ thì niềm tin tưởng ấy hoàn toàn bị lung lay đến tận gốc.

Tôi buông phịch chiếc ba lô, lao đảo ngồi xuống một gốc cây bên lối mòn, rút khăn thấm những giọt mồ hôi, trong khi Liêm nhanh như một con sóc leo lên một ngọn cây cao, chiếu ống nhòm nhìn vung đi từ phía đê quan sát và tìm phương hướng.

Tôi đưa mắt theo rồi từng cử chỉ của Liêm một cách thật bình thần, vì tôi không mấy tin ở một sự mầu nhiệm nào đó giúp chúng tôi thoát khỏi vùng rừng núi hiểm hóc trước những giây phút cuối cùng của ngày cuối năm này.

Liêm thì vẫn tự tin như bao giờ. Hình như cuộc sống lang bạt kỳ hồ của chàng đã luyện cho chàng luôn luôn giữ được bình tĩnh trước mọi biến cố, mọi hoàn cảnh.

Tôi thấy gương mặt Liêm đăm đăm. Vầng trán rộng của chàng hơi cau lại. Chàng đưa ống nhòm lên mắt nhìn, rồi buông xuống, rồi lại đưa lên nhìn. Chợt Liêm reo lên kêu tôi:
— Trung! Trung! lẹ lên đây coi!

Tôi háy mắt nhìn Liêm, không nhúc nhích, bắt chước giọng t.ọ trẻ của hân.
— Răng rừ? Bộ mí kiếm được lối ra rồi hi?
— Cọng Liêm hơi lạc đi có lẽ vì mừng rừ:
— Không! nhưng lên đây! mí ở nớ sao thấy được?

Tôi vẫn ngồi lì:

— Chi mà mí cưỡng lên rừ? Mí sẵn chos trờng như mí đã kiếm được lối ra rồi hi?
— Liêm có vẻ hơi sùng:
— Tau biểu mí mà mí không nghe tau hi? Bộ mí muốn ngồi ở đó luôn đêm nì hi?

Quả nhiên câu nói của Liêm làm tôi hoang. Tôi hết còn dám li:
— Rừ nhưng mí thấy chi?

— Một lần khói... một lần khói lam cách nơi nì không xa. Tau tin rằng nơi nớ có xóm làng hoặc một bản Thượng nào đó! Tau và mí tới nớ hỏi thăm đường, hoặc cùng lăm nghỉ đêm lại, mới rồi sẽ tính hi?

Nét mừng hiện ngay lên gương mặt. Tôi còn mong gì hơn là có một chỗ nghỉ ngơi bây giờ? Chỉ nghĩ rằng đêm nay nửa phải ngủ trong rừng, nhất là ở khu rừng già hoang vắng xa lạ và đầy bất trắc này, tôi đã nghe ớn lạnh, gai ốc mọc lên khắp mình mẩy.

Lần khói lam uốn eo thiệt gần, mà chúng tôi đi mãi vẫn không tới nơi. Chốc chốc, Liêm lại trèo lên ngọn cây cao nhìn lại vì sợ lạc hướng.

Cho tới khi tối hẳn thì chúng tôi tới chân một rầy núi.

Rừng khu này hơi thục nên ánh sao đêm loáng loáng cho chúng tôi thấy được cảnh vật một phần nào.

Liêm dăng đi chợt dừng lại xiết tay tôi:
— Mí thấy chưa, ở dưới chân núi có nhiều mái nhà sàn!

Tôi cũng vừa chợt nhận ra. Tôi còn thấy ở một ngôi nhà sàn rất lớn có ánh đèn:

— Ở hi? Ta tới ngôi nhà có ánh đèn coi thử! Ngôi nhà nớ lớn lăm, tau chắc là nhà của Từ trưởng đó hi?

Hai chúng tôi tới trước ngôi nhà sàn lớn. Liêm háng giọng lên tiếng:
— Có ai ở trong nớ không hi? Cho tui hỏi thăm đường chút hi?

Có tiếng lao xao ở trong nhà thoảng ra. Rồi một giọng con gái đặc tiếng Huế lăm cả hai chúng tôi cũng sùng sùng:
— Ai đó hi? Ở mô tới mà đi khuya rừ hi?

Liêm nói lớn:
— Tui tui đi lạc suốt mấy ngày trong rừng không kiếm được lối ra. Ai đó, xin cho biết đây là mô đó hi?

— Cửa chà... xa lăm! Nói cũng không biết được! Vô đặng đây, rồi sẽ liệu hi?

Một giọng thiệt sang đường như sai báo kể tôi tở:
— Bầy cầm đèn ra đón khách vô. Chos nghe đường như là người đồng hương của mình đó hi?

Một ngọn đèn lồng từ trên ngôi nhà sàn xuống bậc thang trước cửa. Tôi nghĩ bụng giữa thời này người ta còn xải đèn lồng như ở trong các tôn phủ thừa xưa thì rất lạ. Tuy vậy, sự thắc mắc không dừng lại ở tối lăm.

Ngôi nhà sàn có rào vì chung quanh tỏ ra là một nhà quyền quý ở vùng Thượng.

Khi ngọn đèn lồng tới gần, chúng tôi nhận ra hai cô gái. Cả hai cô chỉ chừng đôi mươi mười tám, rất trẻ đẹp, tuy lối ăn mặc hơi cổ nhưng sang trọng, lối ăn mặc của đám cung nhân thị nữ trong các vương phủ.

Một cô chồm chồm cười hỏi tui tở:
— Mấy thầy ở mô tới đây? Răng đi lạc trong rừng cả mấy đêm ngày mà cộp không tha đi hi?

Tôi chợt nhớ, ngớ ngẩn:
— Ở hi? Cả mấy hôm ở trong rừng, tui tui hông gặp một con ác thú nào rừ hi?

Liêm hỏi hai cô gái:
— Đây là mô đó hai cô? Răng trong nì lẹ không phải dân Thượng, lại toàn người Kinh vậy hi?

Cô gái cười khò lấp:
— Ở... khó nói lăm hi? Thòi, hai thầy đi vô kêu bà Chó chờ!

— Bà Chó là ai rừ?
— Bà Chó là bà Chó Út.

— Răng bà Chó Út không ở kinh đó lẹ ở nì? Nì là rừng núi mờ!
— Ở... khó nói lăm hi?

Tôi đây Liêm ngừ ý bảo "vô đi cha nội, còn lối thôi nớ!" Liêm hiểu ý tôi hết thắc mắc. Chúng tôi theo hai cô gái mang đèn lồng bước lên nhà sàn. Cả hai dừng lại rửa chân nơi đầu thang sân theo phong tục ở miền Thượng.

Ngôi nhà sàn rất lớn với mái chành vênh dốc ngược, lợp bằng lá gồi và đan nẹp ép ngoài. Chúng tôi độ chừng những cây cột trong phía dưới phải hai người ôm mới hết vòng.

Hai cô gái đưa chúng tôi vào một căn phòng rộng lớn có màn thêu, trướng rủ.

Đôi mắt đi ngoài đêm tối vừa lăm quen với ánh sáng bạch lạp lạp, chúng tôi chợt nhận ra một thứ nữ thiết đẹp ăn mặc theo lối các bà Chúa ở Kinh đó ngồi trên chiếc trường kỷ khảm sà cừ những hình long ly quy phụng, đang cầm chiếc quạt lông che nửa mặt, nhìn chúng tôi chằm chằm cười.

Một trong số hai cô gái đưa đường, nói khẽ đề giới thiệu:
— Bà Chó đó hi? Hai thầy làm lễ ra mắt bà Chó hi?

Tự nhiên, chúng tôi thấy e dè, kính nể đối với thiếu nữ. Chúng tôi cùng cúi đầu:
— Chúng tui ra mắt bà Chó! Chúng tui kính chúc bà Chó tâm thân khang lẹc.

Thiếu nữ nhơn cười thiệt xinh:
— Miền lễ cho hai thầy hi? Hai thầy ở mô tới đây hi?
Tôi đỡ lời Liêm, tự giới thiệu:
— Tui tui từ bên Tchepone qua Quảng Trị trên đường về Kinh. Tui làm nghề viết văn, còn anh bạn tay đây đi buôn.
Thiếu nữ reo lên trong khi chìa tay mời chúng tôi ngồi ở chiếc ký dới điện:
— A, rừ ra hai thầy là người Huế? Hai thầy đi lạc đường nên tới đây hi?
Tôi nhanh nhẩu cải chính:
— Bầm bà Chó, anh bạn mới là người Huế!
(Xem tiếp trang 99)

THUỐC MỚI **midol** *tri các chứng đau nhức*
VIÊN BỌC ĐƯỜNG **midol** **NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG**
CAM CUM, ĐAU LƯC CÓ KINH
Có bán tại các nhà thuốc Tây

Truyện ngắn liêu trai thời đại của Vgên Luông

CHIỀU hai mươi tám tết trong lúc Huy đang sửa soạn xếp áo quần vào va li để sáng hôm sau đáp chuyến xe đi về quê với gia đình thì có tiếng gõ cửa. Huy ra mở gặp người phát thư đưa cho một phong thư bảo đảm.

Huy nhận thư sau khi ký tên vào sổ rồi khập cửa trở vào nhà. Trong nét chữ đề ngoài phong thư, Huy biết là của cha chàng gửi lên. Huy xé vội ra bên trong có một chiếc bưu phiêu kèm thêm một lá thư nhỏ.

Trong thư cha chàng cho biết năm nay vì dưới quê loạn lạc, Huy không nên về. Ông khuyên Huy cứ yên tâm ở lại Saigon sang năm tiện việc học hành khỏi cần về cực nhọc mà nguy hiểm. Ở quê vì thời thế cũng chẳng làm gì, ngoài trừ mua hương hoa về thắp ba ngày tết, để tưởng nhớ tới ông bà cho phải đạo mà thôi.

Huy là một sinh viên năm thứ hai trường luật. Kể từ ngày lên trung học đệ nhị cấp, cho tới nay là sáu năm, Huy sống xa gia đình, một mình theo đuổi sự học ở Saigon. Chàng được một ông chú cho ở tại một căn nhà bỏ trống vùng ngoại ô qua ngã tư Bảy Hiền một chút. Căn nhà ở sát với đồn điền cao su, trở về một mình trong thật vắng lạnh. Dầu vậy, Huy không sợ trái lại rất thích không khí trầm lặng vắng vẻ của căn nhà. Trong những ngày đầu lên Saigon, thấy rằng thời gian theo học còn dài, ở nhờ là một chuyện bất tiện Huy đã nhờ cha nói với ông chú để hẳn lại căn nhà cho chàng. Nhưng ông chú không chịu bán, thật ra ông không có con trai, trong thâm tâm muốn cho Huy luôn căn nhà mà chưa tiện nói. Chính vì một số năm qua, ông chú không ngờ nghĩ chỉ đến căn nhà, để mặc Huy ở.

Ngôi nhà cất theo lối cổ từ thời Pháp thuộc. Ngày xưa là của người chủ đồn điền. Từ ngày Cách mạng nổi lên, vườn cao su Phú thọ là một đồn điền quá nhỏ, lại vắng vẻ thiếu an ninh nên người Pháp chủ đồn điền nhượng lại cho một bạn đồn điền khác. Căn nhà trở thành bỏ hoang vì người chủ mới có nhà ở đẹp để đồ sộ hơn tại đồn điền cũ của ông dưới Trảng Bàng.

Ông chú của Huy ngày trước cũng là một công chức cao cấp giặc thiệp rộng. Nhờ đó ông mua lại được căn nhà với dự tính mở trại gà. Nhưng dự tính không thành, ngôi nhà đành bỏ hoang cho tới khi Huy lên ở.

Tuy ở đã sáu năm, nhưng những năm trước, tết nào Huy cũng về quê. Chỉ riêng năm nay nhận được thư cha nên Huy ở lại.

Tối ba mươi tết, Huy cảm thấy thật cô đơn, nhớ nhà. Chưa bao giờ Huy cảm thấy nhớ gia đình, cha mẹ, anh em, cô bác như đêm ba mươi tết xa gia đình lần đầu tiên. Chủ tâm của Huy trong đêm đó, định khập cửa của năm nhà. Nhưng trời vừa tối, Huy đã không chịu nổi nên lấy xe Honda Saigon.

Huy chạy qua hết phố này qua phố khác. Nơi đâu cũng treo đèn kết hoa, pháo nổ đi ùng ùng nhộn nhịp. Nhất là khu bán hoa Nguyễn Huệ, đường Lê Lợi, Tự Do chợ Bến Thành thì thật là tưng bừng người đi đông như kiến, chen lấn lẫn nhau. Huy phải khó khăn lắm mới lách xe qua nôi.

Chàng vào tiệm nước để uống cà phê rồi lại xách xe xuống Lăng Ông xem thiên hạ xin xăm đầu năm. Mãi tới khuya gần một giờ sáng Huy mới trở về nhà.

Dừng xe trước cửa, Huy bỗng giật mình vì có cảm tưởng trong khi chàng đi vắng, đã có ai đó vào nhà chàng vì Huy nhớ rõ ràng trước khi ra đi, chàng đã tắt đèn khóa cửa cẩn thận, tại sao giờ đây trong nhà lại có ánh đèn sáng hắt ra?

Huy dựng xe ngoài hành lang, đưa tay vặn quai khóa, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra khiến Huy càng ngạc nhiên và đoán chắc có người đã dùng chìa khóa riêng mở cửa nhà chàng. Tuy vậy, Huy cũng không thối lui. Chàng đoán không chừng một người bạn thân nào đó, cũng gặp cảnh có đơn xa nhà nên tìm đến chơi. Không gặp Huy nên tự tiện mở cửa vào nhà.

Huy như thẫn. — Minh cứ vào, nếu không gặp ai chắc sẽ thấy một mảnh giấy để lại.

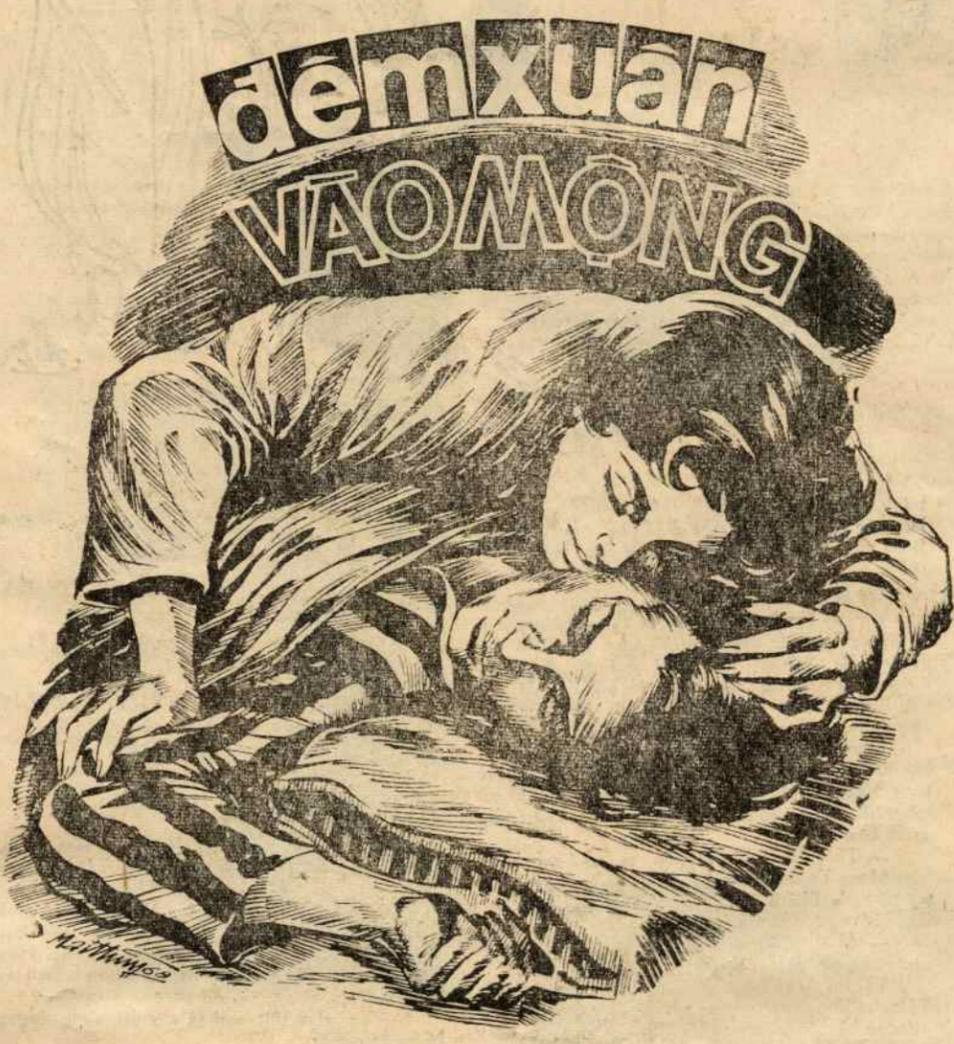
Căn phòng khách vắng tanh không người. Huy tìm kiếm cũng không thấy một mảnh giấy nào cả. Trong khi đó mũi Huy hích hích, anh vừa nhận ra trong căn phòng có một mùi thơm huyền diệu. Một hương thơm làm ngây ngất hồn người, khơi động thị giác. Hương thơm đó động vào khứu giác Huy, tạo cho chàng những ước ao thêm muốn. Huy hích mũi thêm nhiều lần, cố phân tách xem mùi thơm này thuộc loại nước hoa gì, nhưng chàng không thể tìm ra. Chàng cố cảm tưởng hương thơm thoát ra tràn ngập căn phòng, là hương thơm thân thể của một người trinh nữ không chút phấn son.

Phải thỉnh thoảng, mới phân biệt nổi hương vị thật da của một trinh nữ nguyên trinh với hương vị thật da của một người đàn bà đã qua một lần nằm trong vòng tay của một người tình khác phái. Hương thơm đó, ngày thường Huy không thể phân biệt được vì khứu giác của Huy không thuộc loại quá tinh tế. Huy cũng không phải là một người đã từng trải trong lãnh vực ái ân vì chàng còn là một sinh viên, ham mê sách vở hơn là những cuộc tình lãng nhãng bừa bãi.

Nhưng đêm nay, Huy có cảm tưởng chắc chắn là hương thơm vương vất tràn ngập trong căn phòng

khách của chàng, nhất định là của một người con gái còn nguyên vẹn hương trinh. Huy tự hỏi ai đã đến thăm chàng vào một đêm ba mươi như đêm nay? Người con gái nào mà mạo hiểm, đem khuya dám ra tới khu vắng vẻ, lại vào hẳn nhà chàng?

Trong một thoáng rất nhanh, Huy nghĩ tới Nguyệt, cô bạn gái cùng học trường luật với chàng Nguyệt học dưới Huy một năm, nhưng hai người vẫn thường gặp nhau vì Huy biết Nguyệt rất yêu chàng. Huy tự nghĩ phải chăng là Nguyệt? Ngoài Nguyệt ra, còn người con gái nào biết nhà chàng đâu? Nhưng rồi Huy lại lắc đầu. Hương thơm huyền diệu tỏa khắp căn phòng, không phải là hương thơm từ thân thể Nguyệt. Tuy không từng trải, nhưng Huy cũng hiểu mỗi người con gái, có một hương thơm đặc biệt khác nhau. Không ai có thể giống ai, cũng không thể hôm nay có hương thơm này, mai hương thơm khác. Dù là có xúc nước hoa, mùi hương nước hoa vẫn thấm vào da thịt, vẫn tạo nên một mùi hương đặc biệt khác nhau không phải bắt cứ người con gái nào, cũng xúc một loại nước hoa, cũng cùng có một hương thơm giống nhau. Không, có lẽ cũng chỉ giống đôi chút, chẳng hạn cùng sức Princess, cũng chỉ thoảng nhẹ mìn hương Princess Hương vị đậm đà nhất để tạo nên ngây ngất lòng người là hương vị thứ ba, hương thơm hoà hợp giữa mùi nước hoa Princess với hương thơm da thịt người con gái thoát ra. Người tạo nên giá trị cho đồ vật đồ vật không tạo nên giá trị con người là ở chỗ đó.

Huy đang mê mẩn ngây ngất với hương thơm huyền diệu trong phòng, đang thối má vì không hiểu người đẹp nào đã đến nhà chàng thì giặc mình quay lại, ngay sát sau anh, một giọng nói thanh tao.

— Xin chào... gia chủ. Chắc chàng đang ngạc nhiên vì có kẻ lạ vào nhà mình? ...

— Có, có là... Huy ngó sừng người con gái, chàng muốn hỏi «Có là ai nhưng tiếng "ai" đã tác nghẹn trong cổ họng vì dáng vẻ Tiên Trần của người con gái lạ. Huy ngó sừng trong óc tự hỏi chàng đang gặp một người trần thế hay gặp một nàng tiên? Sắc đẹp tuyệt trần của người con gái thật không bút nào, lời nào tả xiết. Mái tóc đen óng mượt mang chảy mượt óm ấp đôi vai. Mái tóc còn đẹp hơn, huyền diệu hơn hai câu thơ của một thi sĩ tiên chiến đã tả về đẹp của mái tóc

Có ai hong tóc bên song cửa Cho chảy loang thành một suối hương

Mái tóc người con gái chảy xuôi, quả như một suối mơ huyền diệu. Đôi mắt to đen lấp lánh, đôi môi đỏ mọng chum chím nụ cười. Và, thân hình nàng, ăn hiện qua lớp xiêm y mỏng dính mới tuyệt mỹ làm sao? Ân hiện ra từng nét cong uyển chuyển, nhất là đôi chân, dài tròn lẳn, bước đi như nhẩy điệu dâng Huy như có cảm tưởng chàng đã bị thu hút hồn qua vẻ đẹp tuyệt mỹ, tiếng nói thanh tao của người con gái lạ.

Huy đứng đó, không còn nói được một câu. Người con gái thấy Huy bỏ lửng câu nói thì mỉm

cười hỏi lại: — Chàng muốn hỏi... thiếp là ai, tại sai lại có mặt trong nhà chàng, phải vậy không? Huy lắc đầu mà tâm thần như mê mẩn. — Không... Bây giờ tôi đã biết nàng là ai! — Chàng cho thiếp là ai? — Nặng là... tiên. Chỉ có tiên trên trời mới có sắc đẹp như nàng!

Thiếu nữ cúi đầu e lệ. — Cảm ơn chàng đã quá lời khen. Thật ra, cái thân... bèo nước như thiếp có đáng kể gì! Sắc đẹp đâu đáng sánh với... tiên. Nhưng chàng đã có lời khen ngợi, thiếp xin lãnh ý tâm thành!

Nàng bước lại gần Huy, thổ thê: — Thiếp tên là Diệu Hương. Đã mấy mùa Xuân qua đi, thiếp sống trong cô đơn hờn tủi. Đêm nay thấy chàng cùng cảnh ngộ, nên tìm đến an ủi lẫn nhau.

Huy rung mình, cố lấy tinh thần hỏi lại: — Tại sao nàng lại... biết tôi?

Nụ cười vẫn trên môi người thiếu nữ nói: — Thiếp biết chàng đã từ lâu; nhưng chưa có dịp nào hạnh ngộ. Đêm nay vì quá yêu chàng, nên thiếp mới đến đây; chỉ mong lấy chân tình đối xử cùng nhau, cho ấm lại lòng đơn giản bóng. Mong chàng đừng thối mác nhiều, đừng hỏi thiếp từ đâu tìm lại... tên thiếp là Diệu Hương, hãy biết và gọi Diệu Hương là đủ.

Diệu Hương tiến sát lại Huy. Nàng nghiêng đầu qua bên, đôi mắt khép lại, đôi môi người lên gần sát môi chàng chờ đợi. Trong một giây bốc cháy tâm tư, cảm lòng không được, Huy choàng ôm lấy thiếu nữ, đặt một chiếc hôn say đắm lên môi nàng. Chiếc hôn kéo dài nghệt thở, lâu như hàng thế kỷ mà cũng thoảng nhanh như một khắc hư vô.

Huy đi người thiếu nữ lại đi vắng. — Ta chẳng cần thối mác... Nàng là ai? Là tiên hay tục, ta vẫn sung sướng được yêu được gần gũi nàng. Hãy ngồi xuống đây cùng ta đợi âm. Đêm xuân vừa đến, đêm xuân sắp qua. Chưa bao giờ hôn ta đặt vào cảm khoái, chưa bao giờ đời ta điễm phúc bằng phút này, thì thối mác làm gì cho thiệt mất những giờ phút ngắn ngủi của một đêm xuân!

Đôi mắt thiếu nữ long lanh cảm kích. Nụ cười trên môi càng nở tươi hơn. — Chàng nói như một thi sĩ. Thiếp nghe càng thối mác thương.

— Ta là thi sĩ? Phải rồi, là thi sĩ từ phút gặp nàng!

Huy lấy lại chiếc ly, rót rượu tràn đầy. Chàng đưa mời Diệu Hương một ly, còn một ly đưa cao uống cạn một hơi. Chất cay xé cổ, hơi men thấm ngập choáng váng mặt mày. Nhưng càng say Huy càng cảm thấy đang sống ngập tràn trong phút giây điễm ảo tuyệt trần, hạnh phúc tròn căng. Chàng đỡ tay choàng qua vai người thiếu nữ. — Vì sao em đẹp thế này? Vì sao anh có điễm phúc được em yêu!

— Em tin vào định mệnh. Con người cũng có duyên số cùng nhau. Chúng mình gặp nhau đây cũng là duyên số.

— Phải rồi, vì kiếp trước anh đã kéo tu, nên kiếp này, Thượng Đế thưởng công tu luyện cho anh bằng cách xe duyên chúng ta thành vợ chồng.

— Anh đừng nói vậy, chính em chẳng xứng đáng với anh. Nhưng thôi, anh đã từng bảo, đêm xuân ngắn ngủi vô cùng. Mỗi phút giây qua, ngàn vàng cũng không mua lại được, thì nói làm chi cho nhiều cho mất thời gian? Hãy ôm em vào lòng, hãy ôm thật chặt. Em là của anh, cả là của anh, xin anh đừng có ngại ngần...

Huy bỗng Diệu Hương lên tay, đưa nàng vào phòng ngủ. Đêm đó chàng đã sống những giây phút thần tiên, thật thoải mái linh hồn xác thịt cho tới khi quá mệt thiếp ngủ quên đi...

Sáng hôm sau tỉnh giấc, việc đầu tiên là Huy đưa mắt nhìn qua bên để tìm Diệu Hương. Nhưng chàng giật mình, chiếc giường trống trơn chỉ có mình chàng. Huy dụi mắt ngồi dậy Chàng tự hỏi vừa qua một đêm ân ái mặn nồng với người thiếu nữ tự xưng là Diệu Hương, có thật hay chỉ là một giấc mơ? Huy nhìn xuống thân thể mình, nhìn xuống chiếc giường thấy rằng không thể là một giấc mơ. Mặt drap còn in hẳn thân thể người con gái, căn phòng còn tràn ngập hương thơm. Vậy Diệu Hương đi đâu?

Huy vội vã tung mền chey ra nhà ngoài, tìm kiếm nhà trên nhà dưới; ra cả khu vườn đằng sau. Nhưng tuyệt nhiên không thấy Diệu Hương.

Buổi sáng mông mốt, trời trong và đẹp. Không khí mát mẻ làm tinh thần Huy sáng khoái lại dần dần. Cây xanh mượt là tiếng chim hót reo vui. Nhưng tâm hồn Huy bỗng nặng trĩu thương yêu tưởng nhớ. Chàng trở vào nhà, như cảm thấy mất một cái gì thân thiết nhất. Sự cảm thương đó Huy tự hiểu là sự vắng mặt của Diệu Hương. Chỉ một đêm xuân ngắn ngủi, mà hồn chàng đã ngập ân tình, tìm chàng đã thối mác yêu đương hình ảnh Diệu Hương.

Suốt ngày hôm đó, Huy ở trong nhà, chờ đợi Diệu Hương. Một ngày nhớ thương quá là dài vô tận. Người xưa đã bảo «Nhật Nhật Bất Kiến Như Tam Thu Hết» quả thật không sai!

Cho tới tối, Huy buồn quá, rót rượu ra uống li bì. Chàng đang ngà ngật với hơi men trong phòng khách thì có tiếng gõ cửa. Huy bỏ nhào ra vừa lúc cửa đêm xoay nghiêng, cánh cửa bật mở và Diệu Hương xuất hiện.

Huy nghe nghe ngào ở cổ, nghe như chết đi sống lại vì gặp lại Diệu Hương. Chàng ôm choàng lấy nàng, ghi chặt vào lòng như sợ nàng tan biến. Huy đặt lên môi, lên mắt nàng cả ngàn chiếc hôn cuồng loạn, như muốn nuốt nàng vào tim vào phổi trong khi miệng lầm bầm lập đi lập lại.

— Anh nhớ em quá, nếu em không lại, chắc anh chết mất đêm nay!

Giọng nói của Diệu Hương vẫn nhẹ nhàng thanh thoát, dịu ngọt trên môi. Tuy nhiên, có pha chút buồn. — Em thật có tội đã để anh chờ đợi. Nhưng bây giờ em đã đến đây; xin anh đừng bận lòng buồn lo chi nữa.

Huy siết chặt thân thể Diệu Hương: — Em đã đến và em sẽ ở lại với anh mãi mãi nghe em? Em đừng bỏ anh nữa nghe em!

Đôi mi Diệu Hương chớp lệ. Nàng lắc đầu: — Em chưa thể ở lại mãi bên anh.

— Tại sao? Em mà bỏ đi, anh chết mất. Em không thương anh sao? Có chuyện gì còn ngăn cản, không cho chúng mình sống mãi bên nhau!

— Em có chuyện khó nói, thôi để khi khác, em sẽ nói anh nghe. Giờ đây đêm xuân một khắc ngàn vàng, chúng mình gần nhau, yêu nhau là đủ. Hãy chung vui trong phút giây hiện tại sẵn có, chuyện này mai hãy để ngày mai...

Diệu Hương hôn lên má, lên môi Huy những chiếc hôn say đắm. Hồn Huy tràn ngập trong biển ái yêu đương, quên ngay nỗi đau chờ đợi.

Sáng sớm mông mốt tỉnh giấc, Huy thấy cũng chỉ có một mình trong căn phòng ngủ cô đơn. Cũng như đêm trước, Diệu Hương đã bỏ đi tự lúc nào.

Cho tới tối khuya Diệu Hương mới trở lại phòng khách trong cánh tay Huy.

— Em có chuyện muốn nhờ anh, xin anh đừng từ chối...

Huy ôm bằng giọng nhiệt thành, trong khu vòng tay ôm siết lấy thân thể Diệu Hương.

— Em muốn anh làm gì? Anh dù có phải hy sinh mạng sống vì em, cũng không chút ngại ngần do dự, nói chi tới sự từ chối! Hờ em!

Diệu Hương lắc đầu: — Chuyện để làm với anh, nhưng thật quan hệ với em. Chỉ cần anh chịu khó một chút, vì lòng thương em...

— Em chẳng cần rào đón quanh co, Em bảo anh phải làm gì, cứ nói ngay đi.

Diệu Hương cúi đầu, như muốn dẫn đi trước câu nói quan trọng. Nàng thờ dài:

— Ở sau nhà anh, ngay góc cây xoài có một căn hầm...

— Anh biết căn hầm đó, phải chăng là chiếc hầm trú ẩn trước kia của người chủ Pháp, phòng bị mỗi khi có biến?

— Đúng vậy. Anh biết căn hầm đó sao? Huy gật đầu:

— Căn hầm đó lâu ngày đã bị sập, đất lấp kín miệng hầm không ai ngờ ngàng tới. Nhưng vì xây bằng bê tông cốt sắt, nên có thể nhận ra.

— Việc em nhờ anh là ngày mai, đứng vào giờ Dậu, anh hãy ra bởi cửa hầm đó ra.

— Rồi làm gì nữa hở em?

Nước mắt Diệu Hương chọt trào ra. Nàng như cố nén lời nước nỏ:

— Em có một vật quý nhất cất giấu trong căn hầm đó. Từ nhiều năm qua, em muốn lấy ra mà không lấy được.

Huy vỗ về an ủi: — Ngày mai anh sẽ ra đào lên, lấy cho em. Can chi mà khóc?

Diệu Hương gật đầu: — Dạ. Nếu ngày mai anh lấy được vật đó ra khỏi căn hầm, thì quả là một ngày hạnh phúc nhất đời của em. Bây giờ, anh hãy nghe em dặn kỹ

(theo trang 28)

PENI-V Thuốc viên trụ sinh loại mới "PENICILLINE-V" uống dễ dàng mà công hiệu như chính PENICILLINE-G

ANH, CHỊ EM NGHỆ SĨ Đón Mừng XUÂN MỚI

★ Những đóa hoa ôi! Những đóa hoa!
 ★ Tết con gà nếu có Hòa-bình giới nghệ-sĩ
 lên hương, lên giá như thế nào?

Cô THANH-NGA

vào nhà Mộng Tuyên tức đảo Cái Lương trẻ đẹp Kim Loan. Biết ông già khó tính, mà không ưa ký giả «đũ», nên Lương tui mới ngồi co ro, hồi nhỏ:
 — Sao, em gái... có chồng hạnh phúc không?
 Mộng Tuyên rơm rớm nước mắt:
 — Trời ơi! Em không hề em có nhiều hạnh phúc như vậy. Chồng em đúng là người «số một» trên cõi đời này. Số một anh ạ.
 Lương tui cười rùm rùm trong bụng:
 — Hồng nói đầu gì em... tui nó đồn chồng em «Cung» em ghê lắm, «Nặng» cái nào cái nấy thấy... tâm chửi ông trời xanh.
 Mộng Tuyên chớp chớp mắt cảm động. Lương tui bèn hỏi nhỏ:
 — Nghe nói ông ấy mua cho em cái biệt thự huy hoàng, có máy lạnh chạy ngày đêm, bồi bếp cả chục đứa phục dịch và...
 Mộng Tuyên mỉm cười, không nói nên lời. Ôi! Con người sao mà hạnh phúc thế. Trời xanh kia sao mà khéo bày trò...
 Tôi thấy cô em gái đẹp như hoa xuân còn đâu nhiều tâm sự, mình không muốn chọc cho cô em mũi lông phải đỏ lẹ giữa mùa xuân cho nên Lương tui bèn bay đi tìm người đẹp khác.
 — Anh Lương.
 — Ái Kim Cương.
 — Đờ dịch vật anh.
 — Chờ ơi! Kỳ nữ năm nay có lấy «quảng» thêm một triệu đồng của nhà tổ trát Duy Ngọc không?

Cô KIM-CƯƠNG

— Năm ngoái, anh quên rằng tui quảng cáo âm i là tui số hồng chói không?
 — Ủ nhỉ. Hồng hồng sao trong những ngày Tết năm ngoái hầu hết nghệ sĩ Tân cổ giao diện bỏ la, bỏ lét kêu đòi như sao, có mình Kim thủ trong bốp đăm một triệu bạc... no đủ quanh năm. Sao? Năm nay có chồng chưa?
 Kim Cương nguyệt cái:
 — Thờ kẹ tí người ta. Cái tạt anh uhiều chiện lắm.
 — Nghe nói em có lên Trung Tâm 3 huấn luyện để thăm chồng. Ủi zoi! Tui nó đồn em có

THÂM THÚY HẰNG đang trả lời cuộc phỏng vấn của Đài phát thanh và truyền hình trong cuộc tiếp tân của giới điện ảnh Tunis

THÂM THÚY HẰNG cùng nữ minh tinh điện ảnh Maroc: LEILA CHEWWA

chồng trẻ đẹp, hấp dẫn hơn bất cứ tiền đạo nào.
 — Lão! Hồng có mần đám cưới mà đưa nào đồn ầu vậy?
 — Năm qua, Kim có chiện gì đáng giận nhứt?
 — Kim ức cái thằng cha VƯƠNG LĂNG nào đó nó đã viết chiện tình ái lãng nhãng đọc nghe phát... sùng bố nó lên! Anh cố biết thằng chó chết đó không?
 — Piết chó! Thằng đó ác ôn còn đồ nhưng nó nói nó còn tội nghiệp đấy, chờ trong tập hồ sơ «AN VỤNG của NGHỆ SĨ» nó còn nhiều chiện viết ra Kim cười... chết giặc luôn! Khó khò... khó khò.
 Nghe nói vậy Kim Cương sồn tóc gáy, lăm lăm:
 — Đứng rồi! Kim biết thằng cha đó rồi. Nó biết nhiều chiện động trời của nghệ sĩ lắm. Anh thấy Kim không, hỏi Thanh Vũ tiền đạo lộ coi, Kim đúng là nghệ sĩ lãnh mạnh, đứng đắn và thiết tha nhứt thế giới tự do...
 Hề Khả Năng đi trở tới:
 — Thôi đi bà nội! Năm con gà tới bà gáy quá! Bà muốn tui khai ra không?
 Kim Cương trợn trắng, lấy hơi lên:
 — Ở ở! Ở đây không phải sân khấu nghe! Khả Năng, đừng có cương lên bắt tử... tao chết giặc bây giờ. Mồ Phật! Lạy Chúa! Xin tha tội cho chúng con cho chúng nó luôn.
 Khả Năng cười ngất.
 Lương tui thấy Thanh Thúy tà tà đi tới, dáng điệu liêu yếu, đảo đảo, mặt buồn thê thảm.
 — Khóc đi em! Khóc đi em! Khóc đi em...

Cô MỘNG-TUYÊN

Bỗng nhiên mà Lương tui nghe tiếng hát ngày xưa của Thúy vang vọng lại. Cuộc đời này đúng là cuộc đời ác ôn nó gồm có ngàn lẻ một chuyện bi đát dành cho giai nhân nghệ sĩ chúng mình.
 Thanh Thúy có chồng và có con vậy mà vẫn thấy nhớ khung cảnh ca nhạc cho nên từng hùn hạp khai thác nhà hàng ca vũ nhạc RITZ năm trước, qua năm nay gặp đại nạn vào năm nhà đá ầu cơm gạo lúc cho biết với người ta.
 — Sao, em gái thấy thế nào?
 — Buồn lắm anh ơi! Chán lắm anh ơi! Cõi đời này...
 Thay vì bả o nín đi em, Lương tui quen miệng hát rống lên bản: «Khóc đi em! Khóc đi em! Khóc nữa đi em...»

TRỞ lại chợ Bến Thành để xem thiên hạ đi qua lại trên cây cầu sắt. Ôi! Những người chưa bao giờ lên, bị giờ đi cây cầu này bỗng thấy đúng là mình đang lên... ruột! Nhứt là các em mặc mini, hoặc «duyp». Đột nhiên nghe tiếng gọi giật:
 — Anh Lương đi đâu đấy?
 — Ôi người đẹp Bình Dương. Anh đi o mề... đề ăn Tết đây. Sao? Sang năm mới có chịu lấy chồng chưa.
 Thâm Thúy Hằng nùng nịu:
 — Tham dự Đại Hội Điện ảnh Carthage ở bên Tunisie sướng quá sá rồi nên hồng cần có chồng. Anh ơi! Có chồng chỉ cho một.
 Lương tui ngậm nghĩa cô em gái phẩy phẩy, bèn chép miệng:
 — Phải em chia cho anh một «tí» đẹp của em, đờ quá.
 Thâm Thúy Hằng tùm tùm:
 — Ở đời có hai cái đẹp. Một cái đẹp thể xác, hai là... cái đẹp tâm hồn. Nếu anh có tâm hồn đẹp, cũng đủ làm rồi.
 Thấy em gái sáng chói ở vòm trời điện ảnh Tunisie về «triết» cho mình một phát ngon lành, Lương tui bèn... sướng hơn ăn Tết, liền hách xì dưng một cái:
 — Đứng rồi! Tâm hồn anh thì đẹp số sách. Vì nếu anh là T.T Johnson, thì thay vì ánh nhau, anh lấy 95 Tỷ đô la, cất tại Việt. Nam 95 triệu cái nhà tặng thêm cho mỗi gia đình một cái đề ăn Tết cho xôm, khi về nước toàn dân đều chào ca ngợi hết mình. DANH DỰ là ở đấy!
 Sau đó, Tôi bèn ghé nhà Hà Thanh.
 — Người Việt gốc Huế Tết này chịu lên xe cây... ý lộn... lên xe hoa chưa?
 Giọng ca tuyệt vời của Hà tiên cô bỗng cất lên êm dịu:
 — Hà chưa muốn lấy chồng anh ơi! Tội quá, nhắc chi chuyện rựa.
 Lương tui bèn cười thông cảm thông cảm. Hòe nhò:
 — Có yêu ai không?
 Hà cô nương cười thẹn mặt ửng hồng:
 — Hà có biết ai tiả là cái chi chi đó!

(Xem tiếp trang 24)

Cô PHƯƠNG-HOÀI-TÂM

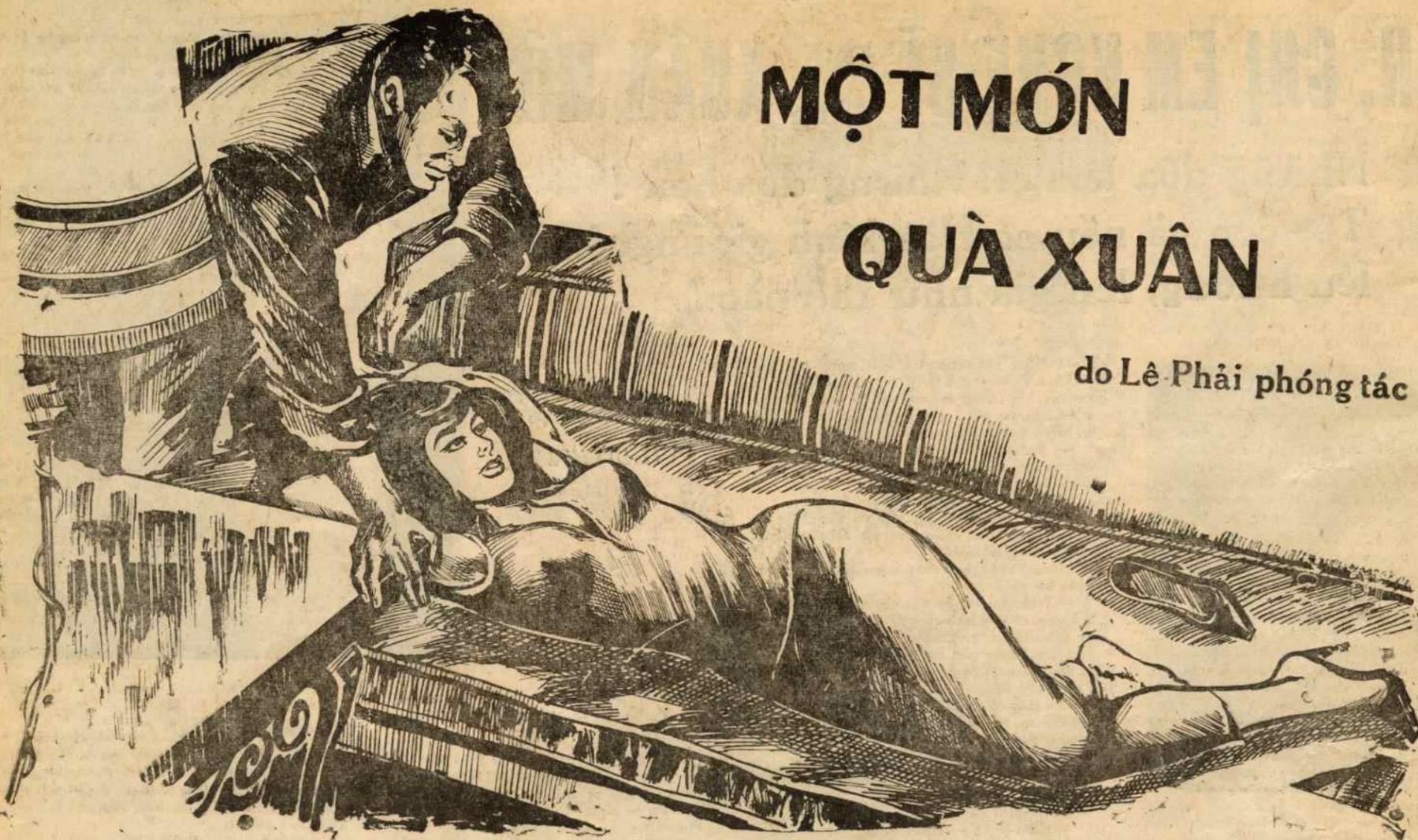
ĐÀO THANH NGA ĐI THĂM «RỪNG» BÊN PHÁP
 Có đặc điểm là từ thuở còn ở địa vị «đào con» cho tới nay Thanh Nga đã là đào lộn hột rồi mà vẫn không hề biết mặt Văn Lương là ai mặc dầu nghe tên thì đã... ờn xương mô-ác!
 Lương tui bèn «giả dạng thường dân» chặn đường Thanh Nga phỏng vấn cái dưng:
 — Thưa cô, nghe nói cô định đi Pháp đờ... đường sức phờ?
 Thanh Nga tùm tùm, cười cười:
 — Ở có! Định qua đó thăm «Rừng».
 — Rừng nào?
 — Chờ có hỏi nhiều, bí mật «ngoại giao» mà lỵ.
 Lương tui hỏi:
 — Có người nói «Rừng» ở Pháp mà Nga như điều đó. Con giữ mấy cái áo dài tuyệt đẹp của «Rừng» tặng không?
 Thanh Nga suy t:
 — Ý cái thằng cha này ở đâu mà biết chiện bí mật phỏng không của người ta hết tội.
 Lương tui cười ngất:
 — Năm mới, đưa một tí, biết cô không thể giận. Vì giận mất hết khôn.
 Thanh Nga tùm tùm:
 — Sao anh biết tui hồng giận?
 — Vì năm qua có Tu tại gia.
 — Ở há! Kể tu hành đầu có biết giận đời, mà nghe lòng mình sao vẫn...
 — Chắc là thêm «ngọt»?
 Thanh Nga nguyệt cái, đi te te vào quán Phá Ca, Lương tui mới đảo lại hém Nguyễn Văn Dưng,

MỘT MÓN

QUÀ XUÂN

do Lê Phải phóng tác

Nhìn thân hình phốp pháp, tròn vo như hạt mít, mặt bị trét đầy phấn của bà vợ tuổi đã về chiều, Thành bỗng nghe rùn mình, một cảm giác nhèm gớm dâng trong tâm hồn. Chẳng bù với Liên, cô nhân tình bé bỏng của chàng, với một giai nhân toàn bích với thân mình thon thả, với sống mũi thẳng, đôi mắt bồ câu đen láy, đôi má hồng e ấp, làn da trắng như mỡ động và nhứt là... đôi móng tròn trịa trông gọi cảm làm sao!

— Anh làm thế nào mặc anh, em không cần biết. Em không phải là món đồ chơi để thỉnh thoảng anh lên vợ đến với em dăm ba phút. Em cần tiền và cũng cần... độc quyền tình yêu của anh. Anh không cương quyết thì... a di ở từ nay vậy.

Những lời nói của Liên như còn vang vọng đâu đây, xoáy vào trí óc Thành. Chàng không muốn mất Liên. Chỉ có nàng mới xứng đôi vừa lứa với chàng. Thành sẽ không cúi gằm đầu trước bao đôi mắt soi mói của kẻ bàng quang như những lúc đi bán cạnh Tuyết, bà vợ già xấu xí của chàng.

Thành bước ra khỏi phòng ngủ, ra phòng khách ngồi phịch xuống ghế sa lông ôm đầu suy tư.

— Minh phải làm sao bây giờ? Cõi này mà sao nó sống dài vậy hông biết nữa. Vậy mà thằng cha bác sĩ Minh quà quyết rằng bình ập huyết cao sẽ khiến nó chết bất đắc kỳ tử chẳng biết lúc nào. Khổ quá. Liên sẽ bỏ mình. Không không thể như vậy được...

Cả một buổi phim đi vắng lần lượt như hiện ra trước mắt Thành. Chính vì lời của bác sĩ Minh mà Thành đã hi sinh tất cả quãng đời thanh xuân để lấy Tuyết lớn hơn chàng tới 20 tuổi với hi vọng một ngày không xa chàng sẽ toại hưởng cả gia tài ngót mười triệu bạc của vợ. Chàng đã kéo lê ba năm trời trong đau khổ dằn vặt, càng mỗi mắt trông chờ càng tuyệt vọng. Tuyết vẫn sống nhân và càng ngày càng thêm sung sức. Chứng áp huyết không hề tái phát một lần nào. Và một điều làm Thành đau khổ nhất là tánh tình kỳ dị của Tuyết. Chàng biết Tuyết tiêm nhiễm theo ai mà lại thích, nuôi nhiều thú nhà trong nhà. Ngoài vườn đầy lồng chim, bọ chấung bọ thò, nơi hồ lại lúc nhúc cá bầy rần rần, cá v.v. Trong nhà thì chó, mèo, sóc, kén... Thú rừng săn sóc cho chúng ăn uống. Lúc đầu chàng không hề tỏ ra bức bối, mà trái lại còn làm ra vẻ thích thú là đáng khác. Đó là chàng muốn mua lòng Tuyết, hầu nâng không nghi ngờ gì mục đích lấy nàng là vì cái gia tài kếch xù kia. Bởi thế lúc ở nhà, chàng như một lao công số thú, còn những lúc ra ngoài Thành cũng đường đường một chủ nhân ông như ai, ngự trên chiếc xe Huê kỳ lộng lẫy.

Thời gian tiếp nối thời gian. Cái ngày chờ đợi của Thành vẫn không thấy đến Tuyết vẫn mạnh khỏe và tánh lại thêm kỳ dị hơn nữa. Nàng liên tiếp «rước» thêm nhiều thú lạ về nhà nuôi chơi. Thành thêm cực nhọc và bắt đầu chán nản. Rồi trong một dịp «nhảy dù» đi chơi với bạn bè, Thành gặp Liên và đắm ra say đắm nhan sắc có một không hai của nàng. Rồi nay trước sự căm quyết của người yêu bé bỏng kia, Thành cảm thấy không thể đứng được nữa. Nhất định chàng phải ra tay. Làm sao cho Tuyết biến mất trên thế gian này thì chàng mới được tự do cùng Liên chung bóng với gia tài khá lớn này. Một liều độc được bằng thạch tín giết lần hồi, một cái siết cổ bằng chiếc khăn lông, như trong tiểu thuyết như trên màn bạc? Thành đã nghĩ đến biện pháp ấy nhưng rồi chàng lại rùn mình vì một là chàng không có đủ can đảm và mặt khác là không chu toàn. Trong tiểu thuyết, trên màn bạc áp dụng

biện pháp ấy, thủ phạm đều bị khám phá không mấy khó. Bây giờ phải làm sao?

Thành càng suy nghĩ càng rối trí. Cố nhớ lại sao âm mưu thâm sâu qui khốc trong tiểu thuyết trinh thám. Thành đều thấy không có biện pháp nào ổn thoả cả. Chàng đứng lên đi tới đi lui, suy tính.

— À phải rồi, chỉ có cách này...

Thành nhớ lại trong một dịp đến chơi một người bạn làm ở viện Pasteur. Anh ta đã kể hàng loạt các loại rắn với cái tên Latin nghe chói cả tai. Nào Crotalus, Horridus, Ancistrodon, Tyrannosaurus rex. Có loại rắn độc cắn một cái là chết ngay tức khắc. Có loại rắn hiền lành, thân hình ba màu đẹp tuyệt. Lúc đó, Thành đã chán nản cùng tột khi nghe nói về chuyện rắn đó nhứt là với những tên Latin dài sọc la lung. Bây giờ...

— Tuyết thích các loại thú lạ. Minh thử đề nghị nâng nuôi rắn và... khả khả khi bị rắn cắn chết, ai nghi ngờ cho ta chứ. Liên ơi, em hãy chờ anh. Chúng ta sẽ cùng nhau toại hưởng hạnh phúc em ơi...

Thành bật cười khoái trá Chàng điem đem bước trở vào phòng ngủ, ngồi xếp bên giường, choàng tay ôm Tuyết âu yếm. Tuyết để mẹ ở ngoài lên như chờ đợi cái hôn nồng cháy của chàng. Thành biết ý như thắm:

— Chán quá! Chỉ biết có bấy nhiêu.. Mặc...

Chàng cứ xuống ghì lấy Tuyết hun vào má vào cổ nàng. Thành phải nén làm mới không lợm giọng. Chẳng bù với những lúc gần Liên. Trời ơi, thơm tho da thịt mơn mữa mắt rưng làm sao. Còn Tuyết chẳng khác nào một cây thịt ở đờ, mùi phấn gây say, mùi đầu thơm như muông làm nở cả mũi.

— Cung ơi, nghe anh nói nghe cung. Nhà mình còn thiếu một vật...

— Vật gì há mình?

— Giống rắn cung à!

— Rắn? Ủi giới ời khiếp làm em chả nuôi đâu. Rủi nó cắn một cái thì rồi đời.

— Ô, cung biết một mà không hai thôi.

— Minh nói sao, em hông hiểu gì hết trơn hết tơi.

Thành nhủ mấy suy nghĩ rồi mỉm cười:

— Cung còn nhớ cách nay chưa lâu mình có xem một cuốn phim, à, à để coi. Phải rồi phim Le Stripette du Serpent. Trong phim, một thiếu nữ nọ biểu diễn vũ khúc với con rắn khổng lồ đó.

— Ô phim khác ngoài đời khác chớ mình. Thôi, em hông dám nuôi cái giống ghê gớm ấy đâu. Nó cắn một cái thì bà hử.

Tình anh muốn bỏ rơi ý định song rồi chàng lại nghĩ «đổ thêm một chút xem sao». Chàng mơn mơn máit tóc Tuyết thì thảo:

— Cung biết hôn. Có thú rắn hiền queo trông dễ mến lắm. Minh nó có khoan vàng đó đen đẹp không thể tả. Tết năm nay, cung mà quân nó trên cổ thì phải biết! Bao người sẽ trầm trở với món trang sức tân kỳ đó. Hông chừng rồi đây báo chí sẽ đề cập tới hiện tượng này và chắc chắn cung sẽ được phong là người lần xé một mối. Ô khỏi tốn tiền mua danh mà vẫn được mọi người nhắc tới. Cung nghĩ xem còn gì đáng hành diện hơn?

Tuyết nghe nói vậy trở mắt nhìn Thành. Đôi mắt đó như nói lên một niềm khoái chí. Nàng chờm người lên:

— Thật vậy sao anh?
— Anh nói táo làm gì?
— Nhưng nuôi nó bằng gì há anh?

— Dờ ợt. Rắn ăn trứng. Cung phải biết rắn dễ dạy lắm. Cung sẽ tập để mỗi khi huyết sa là nó trườn tới liền. Anh có biết một nơi có một con rắn đã được dạy rồi.

— Vậy à? Nhưng cho nó ăn trứng thì hao tiền quá...

Thành biết vợ đã có mùi xiêu lòng vội chặn lại:

— Ô, cung phải biết ba ngày nó chỉ ăn một trứng thôi. Và lại cung còn có thể cho nó ăn những thức khác như cho rừn cho rừn ăn vậy mà.

— Anh à có mắc lăm không anh?

— Không, chỉ vài trăm bạc mà có một món trang sức lạ và quý nữa thật cũng đáng đồng tiền bát gạo lắm cung à. Cung bằng lòng chớ? Anh sẽ dành cho cung một ngọc nhiên thích thú vào 29 Tết đó.

— Bữa nay 23 ông Táo rồi. Minh tính đi mua sao? Cho em đi với nghe.

— Anh đã bảo là sẽ dành cho cung một ngọc nhiên mà. Rồi cung xem con rắn đẹp không thể tả được.

★
THÀNH lục lạo tìm kiếm mấy ngày liền ở chợ Thủ đườn Hàm Nghi vẫn không thấy có con rắn nào vừa nhỏ nhắn vừa cực độc. Mấy ngày giáp Tết, ở đó đa số chỉ là cây kiềng cây hoa và đặc biệt là... gà. Gà giống, gà thịt của Mỹ, của Úc, của Tân gia ba, của Nhật v.v. và các giống gà đá như gà nòi, gà tre. Các thú khác như rùa, rắn chó, khi thì rất hiếm. Có một nơi đề hai con trâu giò còn nhỏ, Thành lần la hỏi thì người bán lắc đầu.

— Tôi là giáo sư vật học, rất cần một con rắn cực độc để thí nghiệm. Anh có biết ở đâu có chỉ dùm.

Người bán ngầm nghĩ một lúc:

— Ông thử lên Bà Điem hỏi ông Tám Hồ.

Ông ta chuyên nghề bắt rắn nổi danh đó. Thế là Thành lần lại lên Bà Điem và mua được một con rắn dài lối 5 tấc mình ăn xanh đỏ óng ánh thật đẹp Tám Hồ cho đó là một loại rắn độc nhứt ở Việt Nam, cần một cái là chết ngay tức khắc, không có phương nào chữa kịp. Thành mừng lắm mặc dầu giá khá cao. Đến 5 ngàn đồng luôn cả cái lồng bằng thao.

Thành hí hửng mang lồng rắn về, tạt qua tiệm mua giấy màu bao lại rồi mới về nhà. Có nhiên, cánh cửa lồng đã rứt chốt.

— Khi Tuyết mở bao thì...

Thành không dám nghĩ tiếp. Chàng sập sảo trong trí một cuộc sống mới đầy thích thú bên cạnh Liên.

— À, anh. Quà Tết cho em đây à?

— Phải. Một ngọc nhiên thích thú cho cung đó.

— Chà, bao đẹp quá. Em mở ra nghe anh.

Thành hốt hoảng, hấp tấp lùi lại vài bước:

— Khoan đã. Đó là con rắn đẹp khôn cùng.

Cung có thể làm vòng cổ, vòng tay làm lác mắt mọi người trong dịp đầu xuân đó. Người bán cho biết nó dễ thương lắm.

— Vậy, em mở ra nghe anh.

Vừa nói, Tuyết vừa lần tay mở bao giấy.

Thành hấp tấp rời khỏi phòng.

— Anh ra ngoài một chút nghe.

Thành bước luôn ra khỏi nhà, rào bước theo hè phố suy nghĩ miên man. Bỗng dưng chàng giật nảy mình:

— Chết rồi. Tuyết bị rắn cắn chết, thế nào mình cũng bị nghi ngờ vì... Ô, việc gì mà ngại. Minh sẽ phi tang cái lồng và cả cái bao giấy. Riêng

về con Tư bếp thấy mình mang gói ấy... thì... để quá...

Thành vội tay gọi tác xi thăng xuống đường Tự do rồi vào Saigon Départo mua ngay con búp bê, Xong, chàng trở về nhà.

Vừa bước đến gần phòng ngủ của Tuyết, Thành khựng lại.

— Phải mình đó không mình? Bình vào xem. Thật không ngờ...

Thành đẩy cửa bước vào. Tuyết đang nằm dài trên giường, còn con rắn thì đang uốn éo ở thành giường sát phía ngoài, cách Tuyết đến 5 tấc.

Thành cố trấn tĩnh, nở nụ cười:

— Cung không dám rời nó sao?

— Có chứ! Nhưng nó nhứt quá mình à, cứ tránh em hoài. Chắc loài máu lạnh đều như vậy há mình.

Nhưng đột nhiên con rắn vút miah phăng tới chân Thành. Thành hét lên:

— Trời ơi! Nó cắn tôi...

Tuyết phá lên cười:

— Chứt xiu mà cũng la ầm lên. Để em lấy thuốc đồ xức cho mình nghe.

Thành thấy tay chân run bầy bầy. Lời ông Tám Hồ vang vọng bên tai chàng.

— Ông nên cẩn thận nghe. Giống này nguy hiểm lắm. Nọc độc của nó chạy rất nhanh và không có phương nào cứu nổi.

Và rồi Thành nghe hoa cả mắt, choáng váng mặt mày.

— Con rắn độc. Trời ơi, gọi bác sĩ nhanh lên. Chết tôi...

Tuyết sừng sốt, mồm há hốc lấp bắp:

— Minh... mình nói gì kỳ vậy. Con rắn độc. Mồn quà xuân của mình cho em... Minh có đùa không? À phải rồi, mình há chẳng nói một ngọc nhiên thích thú dành cho em. Thôi, đừng đùa nữa mình à.

Thành trợn trừng đôi mắt, ngã xuống nền gạch một cái bịch. Tuyết hốt hoảng chạy tới rồi lùi lại, quay lưng chạy ụt ịt ra phòng khách, vớ lấy ống điện thoại quay số. Lụp chụp, quay lăm hai ba phen, nàng mới gọi được bác sĩ Minh.

★
BÁC sĩ Minh chăm chú nghe Tuyết kể lại đầu đuôi câu chuyện rồi hỏi:

— Còn con rắn ở đâu?

Tuyết không trả lời ngay câu hỏi, bù lu bù loa

— Thành, mình.. mình nở.. nở.. Trời ơi, em đâu ngờ.. mình ơi...

Chợt chị Tư bếp la lên chói lói:

— Con rắn... nó kia...

Và rồi sân cây ở tay, chị dang liên tiếp xuống lầu. Con vật uốn mình vài cái rồi nằm thẳng hết cựa quậy. Bác sĩ Minh chăm con rắn lên xem, phá ra cười:

— Ô, con rắn không nọc độc. Thôi, đứng rồi, Thành chết không phải vì nọc rắn mà vì chứng huyết tặc, do sự kinh hoàng tột độ mà ra...

Bác sĩ Minh đã đoán được phần nào câu chuyện nhưng ông lặng thinh. Tuyết ôm mặt khóc mù...

LÊ PHẢI
(phóng tác)

Truyện ngắn Xuân của bà Tùng-Long

CHÀNG là một nghệ sĩ sân khấu và nàng thì là một nữ giáo viên. Nàng làm việc ban đêm nên ban ngày ngủ suốt ngày để lấy lại sức. Nàng thì dạy học suốt ngày nên ban đêm ngủ để lấy lại sức. Vì thế chàng

về nàng ít khi gặp mặt nhau. Sáng, nàng dạy sớm đi dạy thì chàng còn ngủ, chiều nàng ở trường về thì chàng đã đi tập tuồng và đi ăn uống với bạn bè. Rồi khi thành phố đã lên đèn, cái khoảng thời giờ ấy là của chàng. Khi người ta là một nghệ sĩ thì người ta phải có một nếp sống khác người thường chứ.

Có nhiều người hỏi: cặp vợ chồng ấy họ sống như thế thì làm sao mà có hạnh phúc? Và họ gặp nhau ở đâu và bao giờ?

Nàng dạy học ở một tỉnh nhỏ. Cái sống ở một tỉnh nhỏ thì bao giờ cũng yên tĩnh, cũng hiền lành. Nàng chỉ có vài người bạn gái cùng dạy một trường. Thỉnh thoảng nàng đi dự những cuộc hội nghị về giáo dục thì nàng gặp những nam đồng nghiệp, nhưng những người này đều là những người đã có gia đình.

Bỗng một hôm, cuộc sống yên tĩnh của nàng bị xáo trộn một cách đột ngột. Một gánh hát từ Thủ Đức về cái tỉnh nhỏ của nàng và đã trình diễn mười đêm liên tiếp trong dịp xuân về. Các bạn nàng rủ nàng đi xem vì lâu lắm mới có dịp để mà giải trí.

Nàng đi xem một đêm là nàng không sao không đi xem các đêm khác được vì nàng đã bị cái anh chàng nghệ sĩ tuổi trẻ tài cao kia thu hút đến nỗi, ở đâu và vào lúc nào cái hình ảnh của nghệ sĩ tài hoa kia cũng lờn vờn trước mắt nàng. Nghệ sĩ có đôi mắt sâu sắc có nụ cười xinh đẹp, có giọng hát lạnh lùng và có những cử chỉ tự nhiên như lời cuốn tất cả khán giả.

Suốt mười đêm hát ấy nàng dường như bị đôi mắt của chàng thôi miên và khi mà gánh hát ấy dọn đi rồi thì nàng như kẻ mất hồn, không còn thiết làm gì nữa cả. Tâm hồn của nàng đã bị nghệ sĩ kia mang đi mất rồi.

Làm sao làm quen với chàng ta? Cái ý nghĩ này đã ám ảnh nàng và nàng đã trở nên liêu lỉnh. Nàng viết thư cho chàng và tỏ bày tâm sự của mình cho chàng biết. Nàng cũng không cần biết chàng đã có vợ chưa và rồi như chàng có vợ rồi thì sao? Nàng cũng không cần để đặt trên vấn đề danh dự một thiếu nữ mà viết thư tỏ tình trước với một thanh niên thì kể cũng hơi quá đáng. Con nhà nề nếp, người biết tự trọng không ai làm thế. Mà tỏ tình với ai? Với một nghệ sĩ. Như thế thì thật là táo bạo, thật là xem thường lễ giáo Việt Nam.

Nhưng nàng đâu có kể đến những chuyện này. Nàng chỉ lo ngay ngáy là bức thư của nàng không được chàng để mất đến. Là vì một nghệ sĩ tài hoa của trời đất thì chàng có biết bao nhiêu người ham chuộng, có biết bao nhiêu người yêu đương. Chàng biết lựa ai và bức thư của nàng biết đâu không chịu cái số phận hẩm hiu bị vứt vào sọt rác.

Bức thư ấy gửi đi rồi, nàng trông tờ giấy, từ phút, bỏ cả ăn, cả ngủ. Vào lớp nàng khó chịu vì cái đám trẻ vô tư, nghịch ngợm, chúng nó không hiểu nàng, chúng nó làm sao biết được nỗi lòng của kẻ đang yêu và đôi mắt đang theo dõi một bóng người ở xa xăm.

Các bạn của nàng thường nói với nàng: Yêu một nhà thì sĩ đã là... mà yêu một nghệ sĩ sân khấu thì lại càng dại hơn nữa. Những con người sống với ánh đèn sân khấu chỉ đẹp bề ngoài thôi chứ họ ở trên sân khấu, một khi họ rời sân khấu thì như kẻ lạc lõng, có khi vụng về, rụt rè, nhưng có khi lại táo bạo, không xem ai ra gì.

Tuy các bạn nói thế, nhưng nàng đâu có chịu nghe lời, nàng vẫn hy vọng ở bức thư của nàng, chờ đợi một bức thư trả lời.

Thì lạ làm sao, bức thư trả lời cũng đã đến với nàng. Chàng viết cho nàng và bảo là chàng hết sức cảm động vì mối tình đột ngột của nàng. Chàng hẹn sẽ đến thăm nàng trong một ngày gần đây.

Thời thì nàng sung sướng không sao tả được. Trong đời nàng chưa bao giờ nàng hưởng được một sự vui mừng lớn lao như thế. Cái năm nàng thi đậu Trung học, nàng vui mừng tột bậc, nhưng sự vui mừng ngày ấy so sánh với ngày nay thì nó thua xa lắm.

Thế rồi một tháng sau, chàng xuống thăm nàng. Hai bên cùng ngỡ ngàng. Chàng thấy nàng đẹp đẽ, duyên dáng, nhu mì. Nàng thì ngạc nhiên thấy chàng trẻ trung, nhỏ nhắn như một sinh viên. Có ai khi nhìn thấy chàng ăn mặc như thế mà bảo chàng là một kép hát đâu. Chàng cảm thấy yêu có thiếu nữ hiền lành, mối tình của nàng đối với chàng là mối tình của thường, hiếm có và có chăng cũng chỉ có thể có giữa những nhà văn, nhà thơ ở các nước Văn minh như Âu Mỹ kia,

Ở Việt Nam mà tìm thấy một mối tình sách vở như thế đâu phải là dễ.

Thế rồi họ tự do kết hôn với nhau. Chàng chưa vợ, nàng chưa chồng, đâu có gì là trở ngại. Nhưng từ đây nàng không dám về nhà cha mẹ vì cha mẹ nàng không tán thành cuộc hôn nhân lãng mạn ấy. Lại nữa những người ở thế hệ cũ ở đâu có thích một ông rể làm cái nghề xướng ca vô loại, làm kép hát.

Mẹ nàng bảo nàng: — Một nghệ sĩ khó mà chung tình. Cha nàng bảo nàng: — Yêu một nghệ sĩ là chuốc lấy phiền não và khổ sầu.

Nhưng nàng đâu có chịu nghe lời cha mẹ. Nàng chỉ thấy nàng là kẻ có hạnh phúc nhất trên đời này vì để gì mà được một nghệ sĩ để mắt xanh đến. Đêm nào dưới ánh đèn sân khấu, chàng cũng kể vai, cợt vè với các cô đào có thính lãn sắc và ngày ngày chàng tiếp biết bao nhiêu người ngưỡng mộ tài chàng. Những bó hoa tươi, những

Y XUÂN TÌNH NGƯỜI

bức thư màu hồng, những gói kẹo bánh đã nói lên với chàng bao nhiêu nỗi mến tình thương.

Thế mà một bức thư của nàng đã làm cho chàng thay đổi cả nếp sống trong cái độ Xuân về ấy. Xuân đã ban cho nàng một nguồn hy vọng, cái ơn Xuân ấy nàng làm sao khỏi cảm thâm. Nàng là kẻ đặc thảng, nàng không hành động thế nào được.

Sau khi kết hôn với nhau, nàng xin đổi về Thủ Đức để được sống gần chàng. Nàng vẫn tiếp tục đi dạy vì chàng muốn thế. Chính chàng cũng cho mình là kẻ đặc thảng vì để gì mà anh kép hát lại cưới được một thiếu nữ con nhà nề nếp trầm anh mà thiếu nữ ấy lại là một cô gái... Ở cái xã hội Việt Nam này, chuyện ấy, cũng là chuyện hi hữu.

Lúc này nàng tha hồ mà đi xem hát, chàng hát ở đâu là có mặt nàng ở đó. Nhưng lạ làm sao, trước kia khi thấy chàng ở sân khấu, đóng vai tình lang chung thủy hoặc kẻ hình phu xa nhà, nàng thấy thích và muốn đặt mình làm người vợ hiền của chàng. Bây giờ thì nàng không sao chịu được những cảnh ấy. Nàng bỗng ghét các cô đào đóng chung với chàng. Nàng đau khổ và nàng đã ghen với họ.

Xem hát mà suốt cả buổi trình diễn nàng chỉ ghen tương, tức bực thì nàng đâu còn thấy cái tài của chàng, cái đẹp của chàng và những cử chỉ tự nhiên của chàng như trước.

THẾ là nàng không thích đi xem chàng hát. Và lại đi xem hát thì mất ngủ, sáng hôm sau vào lớp nàng chỉ ngáp ngáp, ngáp dài, cái lú học trò thừa dịp ấy mà tình nghịch, đùa giỡn, rồi lớp học hóa thành địa ngục, học trò là lũ quỷ sứ mà nàng có khác nào Diêm Vương.

Thấy nàng không đi xem hát nữa, chàng hỏi: — Tại sao độ rầy em không đi xem hát? Anh không còn làm cho em mê say như trước nữa à?

Nàng buồn rầu nói những gì mà lòng nàng đang thắc mắc thì chàng rùn vai nói: — Trời ơi! ai lại ghen vu vơ như thế?

Rồi chàng hỏi nàng: — Tại sao em yêu anh? Có phải tại anh là một kép hát không? Thế thì tại sao em lại cảm anh đồng chung với các cô đào hát có thính lãn sắc?

Nàng cũng thấy mình vô lý thật đấy, nhưng nàng nói: — Lòng người có làm cái phiền phức khó hiểu, anh đừng

trách em. Chàng hơi đầu mà trách nàng, nàng ở nhà để chàng tự do đi sân khấu, tự do ở hầu trường thì chàng càng thích. Một nghệ sĩ đôi khi thêm khát những phút tự do như thế để mà đi dưỡng tinh thần và để cảm thấy mình hoàn toàn là một nghệ sĩ. Một ngày họ gặp nhau được có mấy giờ? Mà gặp trong lúc nàng sửa soạn ra đi, hay trong lúc chàng vừa về đến về mặt mệt nhọc, cái lưng chỉ muốn đi tìm cái nệm thì còn gì là vui vẻ, là hứng thú. Nhưng chàng và nàng vẫn sống bên nhau nhưng hai năm dài dang dở và cũng chính vì thế mà thiên hạ họ mới lấy làm lạ. Một mối tình mà đã mang danh là sách vở mới sống một thời gian ngắn ngủi là hai năm thì đâu được đảm bảo.

Vì thế bỗng một hôm chàng cảm thấy mình có vợ mà như không. Cái hôm ấy chàng bị cảm, chàng ở rập hát về thì nàng đã ngủ. Mọi khi chàng ít có về vào cái giờ ấy. Chàng nghe đầu nóng, ngực tức và vì không muốn phá giấc ngủ của nàng, chàng rúc vào giường nằm ngủ. Sáu giờ nàng dậy, thấy chàng ngủ không nở đánh thức chàng, nên đã ra đi làm mà không biết chàng yếu đau thình lình.

Nàng đi khỏi rồi thì chàng thức dậy. Ngôi nhà sao vắng vẻ quá. Ấm nước đã nguội và chàng nghe khát đến khô cổ. Trưa nàng không về vì nàng dạy ở một trường ở ngoại ô và mãi đến chiều tối nàng mới về, chàng đã mệt không còn muốn nói năng gì cả. Chàng tự hỏi: — Có vợ mà như thế này thì thà ở luôn trong gánh hát còn hơn.

Rồi chàng tiếc rẻ những năm chưa cưới vợ. Chàng đau yếu thì có bao nhiêu người lo cho chàng. Bà bầu, các cô đào già cũng như trẻ, các bạn của chàng, ai ai cũng quấn quít bên chàng.

Cái ý nghĩ này đã làm cho chàng bức bối cả mấy tháng. Thì lại đến lúc nàng bị bệnh. Nàng đi dạy về thì nóng vùi, nàng nằm rên rên hừ hừ, không thiết nấu nướng gì cả. Nàng về đến nhà thì chàng đã đi tập tuồng. Thế là nàng nằm giữa căn phòng vắng lạnh và nàng cũng không buồn bật đèn lên cho sáng.

Nàng sốt và nằm mê man, không còn biết trời đất là đâu. Khi nàng giật mình tỉnh lý thì bên ngoài không còn nghe xe cộ qua lại nữa. Nàng bỗng có cái ý nghĩ: là nàng đang ở giữa sa mạc và nàng nhớ mình. Nàng ngồi dậy lo dò đi tìm một cốc nước.

Nàng tự nghĩ: — Có chồng mà như thế này sao? Rồi bỗng nàng nhớ đến cha mẹ, đến anh chị em. Lúc nàng đau mẹ nàng nghiêng mình bên nàng, về mặt lo lắng cho nàng đi mời bác sĩ, các anh chị em hỏi han, thăm viếng.

Nàng tra nước mát và nàng tiếc rẻ những ngày sống bên gối cha mẹ.

CHÚNG ta có thể sống mãi như thế này không em? Chàng hỏi nàng như thế. Nàng nghĩ ngợi một lát rồi nói: — Có thể thay đổi cái sống để cho vợ chồng tìm lại hạnh phúc không anh?

Hỏi nhau để rồi họ không sao giải quyết được. Vì chàng không chịu bỏ nghề hát. Ai lại dang giũc thời kỳ lung lay tiếng tăm mà đi đổi nghề khác sao? Mà đổi nghề gì? Chàng đâu có nghề khác để thay.

Con nàng nàng cũng không thể bỏ dạy để ở nhà làm người hiền nội trợ của chàng. Làm hiền nội trợ thế nào được khi mà chàng ngủ cả ngày và ban đêm thì đi vắng.

Bỏ dạy, nàng dùng thì giờ vào đâu cho hết? Rồi sự rồi rãnh sẽ để ra cái bệnh ghen tương và cái con mà ghen tương thì nó sẽ xử dụng nàng đi theo gưi chàng, giết mất tương lai sự nghiệp của chàng còn gì?

Trong khi nàng và chàng đều băng khoăn lo nghĩ, chưa biết phải giải quyết như thế nào thì Xuân lại về. Thế là ba mùa Xuân họ đã gặp nhau và yêu nhau... Giữ lúc cả hai chưa tìm ra một lối thoát thì nàng có thai... Thời thế là trời đã giúp họ.

Từ nay khi nàng đi vắng thì đã có đứa con hủ hủ với chàng và khi mà chàng đi vắng thì nàng đem hết thì giờ và tình yêu trút cả vào đứa con ấy.

Có thêm một bên phận, con người sẽ nghĩ và vất vả thêm nhưng ít ra cũng còn có được một cái gì để mà lo nghĩ, mà vất vả vì như thế còn hơn là sống những ngày vô vị hay sao?

Bà TÙNG-LONG

CHÍCH NGỪA DỊCH TÃ

Mùa viêm nhiệt!
Nên nhớ thuốc viên
GANIDINE
TRỊ ĐAU BỤNG, TIÊU CHẨY
VÀ CÁC BỆNH VỀ RUỘT BỊ NHIỄM TRÙNG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

THƯ LÂM ÁN THƯ QUÁN

231-233 Phạm Ngũ Lão — SAIGON — Đ.T. 25861

Nhà in xuất bản — Cung cấp vật liệu văn phòng — Cung cấp phụ hiệu — Cờ hiệu đoàn Nhân công áo (ETIQUETTES) màu đẹp bền không phai.

Gởi tiền đặt hàng xin chuyên vào **TRƯƠNG MỤC BƯU ĐIỆN số 2.701 THƯ LÂM ÁN QUÁN**

— Saigon —

Vitac 500

TINH CHẤT VITAMINE C

cần cho CÁC NHÀ THỂ-THAO VÀ CÁC SINH VIÊN, HỌC SINH

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG midol

Trị các chứng đau nhức NHƯC ĐẦU, NHƯC RĂNG, CÀM CUM, ĐAU LỤC CỐ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

MÙA XUÂN TRÊN QUÊ HƯƠNG

do cô THÚY-LIỄU chọn kể

NGÀY XUA, dân chúng khắp kinh thành Hòa Lạc, thuộc tiểu quốc Bình Âu, không ai lạ gì Phong Vân cả. Đó là một thanh niên học rộng thuộc lâu hàng trăm pho sách cổ kim, võ nghệ tuyệt luân...

Chàng luôn tỏ ý chống lại nhà vua tuy hiền hậu nhưng lại quá nghiêm khắc gần như đặc đoán đối với dân chúng trong việc mưu cầu hạnh phúc chung. Nghe những lời chế trách của Phong Vân, một hôm nhà vua cho dời chàng vào triều.

Phong Vân mỉm cười gay gắt: — Phải, tôi biết lắm. Vì cuộc chiến đó mà dân chúng điêu linh khổ sở. Thế mà bệ hạ lại còn thi hành nhiều việc quá nghiêm khắc khiến cho muôn người càng khổ hơn.

Nhà vua vẫn giữ vẻ điềm nhiên, chăm rai: — Bienen pháp mà trăm ban hành cũng vì ích lợi chung cho muôn người, chắc người cũng đã thấy. Nhưng thôi, kể công mà làm gì. Con người, người định làm gì cho dân chúng hưởng hạnh phúc?

— Tôi mà có phương tiện sẽ đưa mọi người rời khỏi nơi đây tìm đến một vùng hạnh phúc. Nơi đó, ai nấy cũng đều sung sướng hoàn toàn mà không cần phải làm gì cực nhọc.

— Vùng đó ở đâu? — Ở từ ngoài khơi kia. Sách đã có ghi rành rành.

— Vậy à? Thế thì trăm sẽ ban cho người đầy đủ phương tiện để người đến đó với điều kiện duy nhất là người phải ra ghềnh đá kia cầu cho trăm một con cá bằng vàng còn sống. Bằng trái lại, nếu tìm không được con cá ấy, trăm chỉ khuyên người chờ có biển hoang khoáng lắm, chỉ trích này nọ mà thôi. Và sau cùng là người nên biết rằng trong sách và ngoài đời không bao giờ giống nhau đâu nhà.

Phong Vân lui ra lòng tức bực khôn cùng. Con cá bằng vàng? Hừ chàng sẽ tìm ra để dâng vì sách cũng có ghi danh rành rành nơi vùng đó có cá vàng vào mùa xuân.

Thế rồi, suốt 3 ngày Xuân, Phong Vân ngồi miết nơi ghềnh đá cầu mãi mà vẫn chẳng được con cá vàng nào? Dân chúng thời thì đùa nhau nhạo báng chàng là kẻ mò kim đáy biển, là kẻ bắt tài mất trí v. v. v.

Phong Vân vẫn can đảm chịu đựng. Chàng tin chắc thế nào cũng đạt được ước nguyện.

Đêm đã khuya lắm rồi, sóng biển rì rào đổ vào ghềnh đá, ánh trăng bàng bạc soi rọi xuống mặt biển lung linh, Phong Vân vẫn buồm cần đợi cá vàng. Trước cảnh xinh tươi của biển khơi lúc đêm về, Phong Vân bèn đặt cần xuống, lấy cây tỉ bà ra khảy một bản. Âm thanh thánh thót, lúc bổng lúc trầm nghe chơi vơi xao xuyến lạ. Chàng miết miết dạo đàn cơ hồ như quên mọi sự vật bên mình.

Bỗng nhiên, từ dưới đáy biển, một giọng hát du dương là lướt vãng lên. Giọng hát ấy càng phút càng rõ và rồi trên một lượn sóng con, một thiếu nữ tuyệt đẹp vọt vọt phụng lộng lẫy. Nàng cất giọng trong trẻo, cao vút theo tiếng đàn tỉ gợn cảm quyến rũ. Phong Vân nzo ngạc, ngưng đàn nhìn thiếu nữ lạ lùng kia một chớp mắt.

— Nàng là ai? Sao lại ở dưới biển thế kia? — Ta chính là Thủy Cung công chúa, hằng nghe tiếng người rất nhiều. Người có ngón đàn tuyệt vời lắm nhưng sao tiếng đàn của người như bất mãn, như nước nớc. À, phải rồi, người đang nuôi một hoài bão ra đảo hạnh phúc chứ gì?

— Phải, nàng đoán đúng lắm. Nhưng làm sao tôi ra đó được khi mà chưa cầu được con cá vàng. — Một con cá vàng à? Để làm, ta sẽ giúp người tìm người. Nhưng này, người đã suy nghĩ chín chắn chưa? Ta khuyên người đừng đeo đuổi theo ảo mộng mà rốt lại ăn hận đó. Mùa Xuân chỉ có trên quê hương đất nước của chính người mà thôi.

— Ô! Mùa Xuân, Hạnh phúc ở đây à? Không, ở đây làm gì có mùa xuân mà chỉ là những chuỗi ngày đông lạnh lẽo, xác xơ. Nàng giúp tôi, tôi cảm ơn lắm nhưng chớ có dài lời khuyên can này nọ.

— Thôi cũng được. Sáng mai, khi mặt trời lên cao, ta sẽ tặng cho người một con cá vàng.

Nói xong, Thủy Cung công chúa từ từ biến mất dưới làn nước trong xanh. Phong Vân ngỡ ngàng nhìn theo tưởng chừng như mình đang nằm mơ.

Rạng ngày, Phong Vân ngồi cầu mà lòng bồi hồi vô cùng. Trời! nếu Thủy Cung công chúa không giữ lời đã hứa thì chàng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa. Xung quanh chàng giờ đây đã có hàng ngàn người bao vây hồi hộp đợi chờ. Nhà vua cũng có mặt nhìn chàng từ đài ái ngại.

Mặt trời nhô lên khỏi mặt biển một vùng đỏ ối. Phong Vân ngồi im như phỗng đá chăm chú nhìn cái phao nổi lên bên. Chiếc phao khẽ động đây, Phong Vân run run giật lên, một con cá bé tí teo,

mắc vào lưới. Đầu đây, dân chúng phá lên cười chen lẫn với những lời chế riếu. Phong Vân thẹn chín người, pở con cá liệng, mắt hơi cay cay, chàng bậm môi cố nén cho giọt lệ khỏi tuông trào, thần thờ thảy lưới câu xuống biển. Liên đó, cái phao chìm xuống và khi Phong Vân giật lên, dân chúng ò lên kinh ngạc. Một con cá bằng vàng sáng rực đã mắc vào lưới. Phong Vân sung sướng đến ứa lệ.

Nhà vua ngạc nhiên đến tột độ. Ông khẽ vờ vào vai Phong Vân: — Trăm đã giữ đúng lời hứa. Chiếc thuyền đã sẵn sàng kia rồi. Người hãy chọn ngày lành tháng tốt lên đường đi nhé.

— Ô! Cẩn gì. Ba hôm nữa tôi sẽ ra đi rồi khỏi bầu không khí ngột ngạt nơi này.

Nói xong, Phong Vân đứng lên chào nhà vua rồi đứng định quay đi. Một số người trong đám đông lên đến gần xin tình nguyện theo chàng ra đảo hạnh phúc. Phong Vân sung sướng khôn cùng mặc dầu số thanh niên đó chỉ chừng 30 người, chấp nhận ngay.

Ba ngày lật bạt trời qua... Bưởi sáng hôm đó, nơi bãi biển rộn rịp làm sao! Dân chúng tụ đông đảo để tiễn đưa con em mình ra đi. Phong Vân ra lịnh tách bến. Chiếc thuyền xam xam lướt sóng ra khơi. Phong Vân say sưa nhìn trời, mây, nước bao la nở nở cười thong thả. Những thanh niên kia cũng lộ vẻ hân hoan sung sướng.

Mấy ngày đầu, sóng lặng biển êm, chiếc thuyền lướt sóng phẳng phiu. Đến ngày thứ 10, trời bắt đầu trời gió, mây đen bao phủ, sóng gió nổi lên ầm ầm, chiếc thuyền chòng chành kinh khiếp. Gió thốc làm cột buồm gãy lìa. Mưa gió càng lúc càng dữ dội. Bao người có mặt trên thuyền đều sợ hãi tột cùng. Phong Vân cố gắng làm mọi xoa dịu được mọi người. Và rồi, trong lúc nhìn trời, đột nhiên Phong Vân rú lên sung sướng:

— Đảo hạnh phúc kia rồi!

Mọi người ngẩng lên nhìn. Quả nhiên, xa xa ẩn hiện những hàng cây xanh thắm, vài ngọn núi nhấp nhô nhô lên ngạo nghễ. Thế là mọi người đều ra sức chèo nhanh. Chiếc thuyền tiến chậm chạp và thỉnh thoảng nó nghiêng qua một bên, va mạnh vào đá ngầm lật úp.

Ái này hốt hoảng nhào đại xuống biển lội tời chết. Vừa đặt chân vào bờ, chưa kịp nghỉ lại sức, Phong Vân và những người còn sống sót đã bị một toán người ủa ra bắt trói gò lại giải đi.

Trên con đường đưa về một lâu đài nguy nga, cao ngất ngạo ngạo với trời xanh, Phong Vân vừa cất bước nặng nề, vừa nghĩ ngợi lung tung. Khung cảnh xung quanh quá thật sung túc và giống y những lời trong sách mà chàng còn nhớ rõ ràng từng câu từng chữ. Chẳng chẳng hiểu vì sao lại bị đối xử tàn tệ như vậy. Lạ thật, sách há chẳng ghi là nơi đây rất chuộng hiền tài sĩ, thương yêu mọi người như ruột rà thân thích, luôn dâng tay tiếp đón những ai muốn đến đây sinh sống, Thế mà... Phong Vân lắc đầu chán ngán chẳng biết rồi đây định mạng sẽ đưa về đâu.

Về đến lâu đài, Phong Vân và lối 20 thanh niên được đưa vào ra mắt nhà vua, một vị vua có vẻ mặt vương vương lạnh như đồng. Nhà vua truyền lịnh mở trời tất cả rồi gần giọng:

— Bọn người là ai? Từ đâu đến và đến để làm gì?

Phong Vân điềm đạm: — Chúng tôi từ tiểu quốc Bình Âu đến không ngoài mục đích được sinh sống tại đảo hạnh phúc. Chúng tôi không hiểu tại sao lại bị bắt? Phải chăng nơi đây chẳng phải là đảo Hạnh Phúc như lời đồn đãi?

Nhà vua phá lên cười ngạo nghễ: — Đây là đảo Hạnh Phúc. Sở dĩ ta làm vậy là vì dân chúng trên đảo này. Bọn người muốn sống ở đây à? Được lắm nhưng bọn người cần phải qua một thời kỳ huấn luyện để thấm nhuần nếp sống cũng như mọi cảm nghĩ như những người dân nơi đây. Và nên nhớ đừng hòng mưu trốn, ta sẽ giết ngay tức khắc.

— Trời! Đảo Hạnh Phúc như thế sao? Ta đã làm mất rồi.

— Không, người không làm đâu. Hạnh phúc sẽ đến khi nào người từ bỏ mọi tình cảm ở nơi khác. Thôi, bây giờ, bọn người không được phép đi đâu cả mà phải ở trong trại kia học cho rành nếp sống nơi đây, nghe chưa?

Thế là, Phong Vân và 20 thanh niên nọ được đưa đến ngụ tại một dãy nhà tối tệ xung quanh bao bọc một hàng rào bằng xương rồng dày bịt và cao ngất trời.

Hàng ngày, bọn chàng phải quần quật làm việc không nghỉ tay. Đêm phải cố học cho thuộc lâu những pho sách về sinh hoạt ở đó.

Một hôm, sau khi dò xét cẩn thận mọi mặt, Phong Vân rí vào tai một thanh niên:

— Chúng ta đã lầm rồi. Đảo Hạnh phúc chỉ có danh mà không có thực. Người ở nơi đây hành động cảm nghĩ như một cái máy. Cần phải tìm cách thoát đi...

— Ô! Làm sao đi được khi mà chung quanh toàn là xương rồng và lính gác?

— Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Mai này vừa đứng ba tháng, chúng ta sẽ ra mắt nhà vua và nhân dịp đó, tôi sẽ tâu xin đi thu phục con ngựa kỳ lạ là khi nó hí lên mọi người đều phải cố làm việc trời chết.

— Nhưng đề gì thu phục nó được?

— Việt đó các anh coi bạn tâm, tôi đã có các. Nhưng các anh cao giữ bộ mặt lạnh như đồng tỏ ý tuyệt đối thân phục nhà vua mới được.

— Vâng, chúng tôi xin y lời.

Rạng ngày, quả đúng như lời tiên đoán của Phong Vân, nhà vua cho dời tất cả vào triều.

— Thế nào, các anh đã hiểu việc làm của ta rồi chứ?

Phong Vân giả vờ khúm núm: — Muốn tâu, chúng tôi rất đội ơn bệ hạ đã khai quang mở mắt cho chúng tôi được thấy hạnh phúc tốt đẹp. Nhưng riêng tôi thiết nghĩ phải chi bệ hạ có được con ngựa kỳ lạ ở dinh núi Thạch Kỳ thì chắc khỏi phải tốn nhiều công và nhiều thì giờ.

— Phải con Vũ Mã chăng?

— Chính phải. Có nó bệ hạ sẽ khỏi nhọc công mà kết quả sẽ khả quan hơn nhiều.

— Ô! Chính ta cũng đã từng nghe đến nó song ngặt một nỗi là chưa có ai đủ tài đủ sức thu phục nó. Ta đã sai hàng trăm dũng tướng đến đó để bắt nhưng rồi tất cả trở về với da bọc xương chẳng còn làm nên trò trống gì cả.

— Muốn tâu, tôi đã nghĩ ra một kế tuyệt diệu thu phục con ngựa ấy dễ như bèo. Tôi chỉ xin bệ hạ cho phép tôi đem theo 20 thanh niên này là thành công ngay.

— Một kế tuyệt diệu? Thật hay chơi? Phải chăng người sắp rành trốn thoát nơi đây?

— Không, không bao giờ tôi có ý nghĩ ấy. Và lại làm sao trốn thoát được khi mà bệ hạ đã cất sẵn muôn vạn tinh binh bao dưới chân núi Thạch Kỳ. Tôi chỉ có ý tiếp tay cùng bệ hạ hoàn thành việc biến hòn đảo này hoàn toàn hạnh phúc. Nhưng nếu bệ hạ nghĩ ngời thì...

— Thôi, ta tin người. Nào kể ra sao hãy cho ta biết?

Phong Vân kể tai nhà vua thì thầm một hồi lâu. Nhà vua khoái chí cười ròn rã.

— Hay lắm! Hay lắm! Vậy người hãy kịp đi ngay nhé.

— Nói rồi, nhà vua quay sang 20 thanh niên đang đứng im lặng, vẻ mặt lạnh lùng cấp mắt như mắt thần, phán:

— Bọn người hãy theo tiếp tay với Phong Vân Thành công ta sẽ ban thưởng cho.

Hai người thanh niên nọ không đáp mà chỉ lặng lẽ cúi đầu. Nhà vua thấy thế lại cất tiếng cười ra dáng hài lòng lắm.

Sáng hôm sau, Phong Vân và các bạn hân hái lên đường theo sau là một đạo binh tinh nhuệ của nhà vua phái theo.

Đến chân núi Thạch Kỳ, đạo binh này chia nhau vây kín chân núi trong khi Phong Vân và các bạn, hề hụi leo lên đỉnh. Đến lưng chừng, Phong Vân ra lịnh dừng lại:

— Chúng ta sắp đến nơi rồi đó. Bây giờ, anh em hãy nhớ kỹ con ngựa quái quỉ ấy rất khó bắt. Hễ nó thấy dạng người là hí lên và dĩ nhiên, anh em sẽ tự động làm việc không đầu vào đầu cả. Vậy anh em nên nhớ đừng bao giờ đứng trước mặt nó mà phải ở sau đuôi. Bây giờ, anh em hãy ăn mặt khi nào tôi phóng được lên lưng ngựa phi xuống núi thì anh em chạy theo ngay và nhớ tuốt kiếm sẵn sàng để phòng ngừa mọi bất trắc. Nên nhớ đừng bao giờ xông lên trước đầu ngựa nghe chưa?

— Vâng.

Thế rồi, 20 thanh niên chui vào bụi rậm kín mít nằm im thinh thinh. Phong Vân dè dặt tiến dần lên đỉnh núi Thạch Kỳ.

Đến nơi, chàng rón rén nép mình vào một bụi cây, đưa mắt nhìn quanh. Cảnh một hang đá, con Vũ Mã lông trắng như tuyết, cao lớn đỉnh đàng, oai nghi lắm liệt đang đứng dậm dậm dậm dậm. Phong Vân nhẹ nhàng bò lên một tảng đá gie ra trước ra trước cửa hang. Chàng uốn thờ chăm chú nhìn và khi biết chắc con Vũ Mã không hay biết gì, chàng nhanh nhẹn phóng mình xuống, hai chân kẹp cứng vào hông ngựa tay nắm lấy bươm thúc mạnh. Con Vũ Mã lông lên, quay mòng mòng và hí vang rền. Phong Vân nắm mạnh lưng lưng cổ thúc mạnh hai chân, Con Vũ Mã phi xuống lưng chừng núi. Bây giờ, 20 thanh niên kia có sức tuột theo ở sau Phong Vân khi bươm ngựa lại và con Vũ Mã thả nước kiệu. Xung đến chân núi, quân lính của nhà vua đảo

Hạnh Phúc thay đã bắt được ngựa kỳ lạ. Bây giờ, Phong Vân thứ mệnh sườn con Vũ Mã Con ngựa hí lên lồng lộng. Thôi thì, quân lính dồn bunn rùn tay chân, buông khí giới, kẻ lo vác đó, người lại đón cây tiêu tiêu. Phong Vân cho ngựa phi nước đại, 20 thanh niên chạy theo sau trời chết. Nhờ vậy tất cả vượt qua khỏi biên giới. Vốn tánh cần thận, Phong Vân lấy vải bịt mắt con Vũ Mã lại để nó khỏi thấy dạng người hí lên. Sau đó, tất cả đến kinh thành nước Áo Hoặc.

Dân chúng kinh thành ùn ùn theo nhìn Phong Vân và 20 thanh niên ra chiều kinh ngạc.

— Ô! Sao họ tài tình quá nhỉ. Họ khuất phục con ngựa quái quỉ kia bằng cách nào cả?

— Tiêng xi xam bản tâu của dân chúng đến tai vua khiến nhà vua động lòng tham muốn chiếm lấy con Vũ Mã. Nhà vua triệu tập các quan lại.

— Thế nào, các khanh có ý kiến gì về bọn người lạ mặt và con ngựa quái quỉ kia?

— Một vị quan điềm đạm tâu: — Chắc hẳn đó là những tay bản lĩnh mới thu phục được con ngựa ấy.

— Không trăm muốn hỏi làm sao giết được bọn đó để đoạt lấy con ngựa kia cả.

— Muốn tâu, việc ấy rất khó. Con Vũ Mã hí lên thì binh sĩ của ta không còn thiết gì chiến đấu cả. Như vậy khó mà làm gì được họ.

— Ô! Nhưng ta thích con ngựa ấy. Các khanh thử tính kế xem.

Nghe nhà vua nói thế, các quan văn võ đều im lặng. Người nào người nấy nhủ mấy nghĩ ngợi. Thời gian như ngừng lại. Bầu không khí trong triều lạnh như tờ. Chập sau, Tể tướng bước ra phủ phục:

— Hạ thần đã nghĩ ra rồi. Chỉ có cách là ta gạ đòi con Nhân Điều.

— Ô! Khanh đi đòi sao? Há khanh chẳng biết số di ngai vàng còn đứng vững bọn ngoại bang không dám xâm lấn, dân chúng chẳng dám rịch rịch gây loạn là nhờ chim con ấy sao?

— Muốn tâu, hạ thần biết rõ lắm chứ. Nhưng cũng chỉ vì vậy mà thần mới có ý kiến gạ đòi ấy.

Như hiểu ra, nhà vua mới phá lên cười: — Ta hiểu rồi. Quả khanh là người cao kiến. Vậy khanh hãy cố gắng mời họ vào đây cho ta.

Thế rồi, Phong Vân cũng các bạn được quan Tể tướng trình trọng mời vào triều bệ kiến. Đề tỏ ra là người chiêu hiền đãi sĩ, nhà vua đã thân hành ra đến Ngõ Môn đón tiếp thật niềm nở.

Sau khi nghe Phong Vân kể lại mục đích của chuyến đi đây mạo hiểm gian lao, nhà vua chăm rai thốt:

— Ô! Các ngài đi tìm hạnh phúc đây à? Trăm có thể làm cho các ngài tội ý với điều kiện... nhưng chẳng hiểu ý các ngài ra sao?

Phong Vân nhìn mấy suy nghĩ hồi lâu rồi điềm đạm:

— Tâu bệ hạ, chẳng hay điều kiện đó như thế nào? Nếu không có gì quá đáng chúng tôi sẽ đồng ý ngay.

— Một điều kiện dễ dàng. Trăm muốn đòi con Nhân Điều để lấy con Vũ Mã. Các ngài chắc cũng biết con chim ấy chứ?

— Vâng, chúng tôi cũng đã từng nghe đồn nhưng chẳng rõ lắm.

— Thế à? Ô! Đó là một con chim quý như trên đời này. Bất cứ ai nghe nó hót đều với hết mọi ưu phiền, mọi oán hận, mọi uộc nhân. Tâm hồn sẽ thời thời lắng lãng. Các ngài thấy chớ đất nước của chúng tôi sẽ đi được thanh bình sung sướng chính là nhờ con Nhân Điều ấy vậy.

Nghe nhà vua tâu đương con Nhân Điều với giọng say sưa hấp dẫn, Phong Vân không suy nghĩ so sánh gì nói ngay:

— Ô! Nếu vậy quý hóa biết bao. Chúng tôi đồng ý đánh đổi.

— Vậy thì ngay bây giờ chúng ta hãy cùng đi bắt chim nhé.

Thế rồi, nhà vua, quan tể tướng cùng Phong Vân và các bạn kéo đến một cái tháp cao 10 tầng cách hoàng thành hơn một dặm dặm.

Đến nơi, dưới chân tháp, quân lính đông vô số đi tới đi lui rộn rịp, tuyệt nhiên không có lấy một bóng thường dân nào. Phong Vân ngắm nghía chung

(Xem tiếp trang 25)

Hái lộc

HÁI một lộc non vào đầu năm mới
Mùa xuân hồng trên cành lá xanh xao
Tình chưa tròn, tình mãi ở trên cao
Tay chấp chới cho em vàng xuân tứ

Mùa xuân qua cho lòng người mong nhớ
Em bông đùa hay ta đã mê man
Lộc vẫn vô tình theo cánh gió lang thang
Bay đi mãi cho tay dài rời rã

Lộc ở trên cao sao hờ hững quá
Ta đợi chờ mà xuân vẫn không hay
Hái một cành non năm lộc chẳng vào tay
Xuân run rẩy hay hồn ta băng giá

Rời chợt say như cơn hồ rượu lạ
Rời chợt buồn như cánh bạc về khuya
Ta đợi chờ hay ta đã si mê
Em đứng đó và mùa xuân còn đó

Hái một cành non cho dài thương nhớ
Mùa xuân hồng trên cành lá đọng đưa
Lỡ một ván cờ tiếp tục hơn thua
Nhưng có lẽ chắc mai này bỏ cuộc

Tháng giêng 68
THIÊN HÀ

Một thiên tình sử diễm lệ như mùa Xuân

không nhỉ? Chắc ông không phải là ở đây?
— Vâng, tôi ở xa lắm và chỉ đến đây một mình. Đã có biết nước Úc ở đâu không?

— A, ông ở tận bên kia Thái bình dương thật à? Trời ơi, ông vượt hàng ngàn dặm để đến đây tìm một người đàn bà tặng hoa. Tôi tưởng trên đời này chỉ có một mình ông là chuàng tình như vậy.

Chàng thanh niên hơi thẹn cúi gằm mặt xuống và đáp khẽ:
— Đúng như vậy, thưa bà. Quê tôi ở cách đây đến bốn năm ngàn dặm. Một năm tôi chỉ đến đây được một lần vào dịp mùa xuân. Và tôi đã sang đây đúng 25 lần rồi, nhưng tôi vẫn không may mắn.

— 25 năm! Trời ơi, giống hệt một giấc mơ! Người đàn bà lẩm bẩm một mình như vậy. Chàng thanh niên cũng chép miệng thở dài:

— Phải, đúng là một giấc mơ, một giấc mơ dài dang dang gần nửa đời người. Bà ơi, xin bà chỉ giúp tôi. Mấy ngày nay bà có gặp một người con gái nào tóc vàng, thường đội nón rơm đến xem tranh ở đây không?

Người đàn bà lắc đầu:
— Tôi nghiệp, tôi không thấy ai đội nón rơm cả. Tôi làm nghề quét sân tại ngôi nhà thờ này suốt hai mươi năm nay rồi đây ông. 25 năm trước nàng có hứa hẹn đến đây với ông không?

— Vâng, nhưng tôi đến đây chờ nàng mà nàng không đến. Và tôi cũng không hiểu vì sao.

— Hay là nàng đã phụ ông rồi ư?

Hai mắt chàng thanh niên sáng lên một niềm tin tưởng. Giọng nói của chàng thật quả quyết:
— Không, tôi không tin nàng phụ tôi. Vì tôi còn nhớ rõ khi từ giả nhau tại chỗ này lần cuối cùng tôi đã đọc được trong đôi mắt nàng một cái gì chân thành quyến luyến.

Người đàn bà vừa nói vừa đưa tay chỉ chiếc băng đá đang ngồi.

— Hồi đó hai chúng tôi cũng ngồi trên băng đá này, cùng nhau nhìn hồ nước trước mặt. Tôi còn nhớ rõ nàng và tôi rất từng mầu bánh nhỏ ném cho các chim câu. Hai đứa chúng tôi thề sẽ lấy nhau và sẽ đưa đến tại ngôi nhà thờ này làm lễ. Hôm đó trời nắng cũng đẹp như hôm nay...

Chàng thanh niên rướm nước mắt mà thuật lại mối tình chung thủy của mình. Qua lời thuật lại, chàng ta tên là Nicholson (1) quê quán ở Úc-châu. 25 năm về trước, Nguyễn cảnh Tân (hay Nicholson) là một sinh viên thuộc du học tại B.-Lê Nhân một sáng đẹp trời, chàng đến đây xem cuộc triển lãm tranh ảnh và tình cờ gặp nàng. Nàng tên là Angélique (tạm gọi là Anh Thơ) ái nữ của một vị thượng gia giàu có. Mới 18 tuổi nhưng Anh Thơ có một sắc đẹp tuyệt vời. Quen nhau chưa bao lâu, hai người yêu nhau đắm đuối và thề sẽ lấy nhau. Anh Thơ thường lên gia đình đến tận chân tượng đá này để gặp Tân.

Mối tình thơ mộng này lại đến tai cha mẹ nàng. Anh Thơ thật sự yêu cha mẹ nàng và xin phép được làm vợ của Tân. Nhưng cha mẹ nàng không muốn có một chàng rể chưa có sự nghiệp. Vì vậy hai ông bà nhất quyết không tiếp Tân tại nhà. Yêu nhau đến đôi

không người nào có can đảm xa nhau, vì vậy Anh Thơ bằng lòng cùng với Tân trốn về Úc. Hai người gặp nhau tại nhà ga để lên xe lửa xuống Địa trung hải.

Đúng giờ hẹn, xe lửa đến mà vẫn không thấy Anh Thơ. Tân sốt ruột đứng chờ thêm một chặp nữa. Bỗng Anh Thơ vẫn biệt tăm. Hôm sau, Tân trở lại nhà ga thật sớm, đứng cả ngày ngoài gió rét mà chờ người yêu. Hết xe lửa đến là đã có một chàng đứng trên sân ga. Tân coi nàng, đôi không dám ăn, lých không dám vào phòng đợi. Suốt một đời, da thịt chẳng xâm lại vì đôi rét. Rồi cứ sáng đến chờ cho đến chuyến xe lửa cuối cùng, chạy qua chúng mới thất thểu trở về phòng trọ.

Giữa gian phòng vắng lạnh, một mình Tân ngồi ôm đầu bên cạnh chiếc bàn sưởi với chén rượu mạnh. Chàng phải mượn đến rượu để giải sầu để xóa bỏ cơn đau khổ vì thất vọng. Chàng muốn tìm đến gia đình Anh Thơ nhưng thời gian qua nàng đã không cho biết địa chỉ của nàng. Và lại, chàng có biết nhà nàng đi nữa cũng chưa chắc gì được cha mẹ nàng tiếp đón.

Sống trong đau khổ âm thầm như vậy suốt ba tháng trời, Tân được thư gia đình gọi về Úc. Cha chàng vừa mất, để lại cho chàng một số đất và một đàn bò phải trông coi. Tân xuống tàu về nước mà lòng tan nát.

Tân thất vọng nhưng chàng vẫn tin rằng Anh Thơ không phản bội mình. Đó mới là nỗi đau buồn ray rứt nhất trong đời chàng. Với niềm hy vọng mong manh đó, Tân định nhìn Anh Thơ sẽ chờ chàng. Vì vậy, hằng năm cứ đến đầu xuân, khi cuộc triển lãm tranh ảnh bắt đầu khai mạc ở B.-Lê thì Tân xuống tàu sang Pháp. Chàng đến ngồi tại chiếc băng đá này, dưới chân pho tượng để chờ Anh Thơ. Vì chàng tin rằng hễ Anh Thơ muốn gặp chàng là đến nơi gặp gỡ năm xưa. Mùa xuân ở đây trời vẫn còn lạnh buốt. Thế mà Tân cứ sáng sớm ra ngồi đây mà đợi cho đến chiều bất kể gì gió rét. Mãi cho đến khi đèn đường đỏ sáng chàng mới lẩm lủi trở về phòng trọ. Rồi chờ cho đến khi cuộc triển lãm bế mạc, Tân lại lui thủ xuống tàu trở về quê hương một mình để rồi năm năm sau lại tìm thêm trở sang tìm Anh Thơ nữa. Cứ như vậy mà đến nay đúng 25 năm rồi.

25 năm trôi qua, Tân sống với một nỗi buồn không người. Số tuổi đời chẳng chất, mái tóc chàng đã bạc đi phân nửa, trán chàng đã cày thêm những đường nhăn, nhưng Tân vẫn sống có đơn một mình với Anh Thơ trong tâm trí.

Nỗi lo ngại nhất của chàng không phải là đường xa, là sương gió, mà chính là tiền bạc. Mỗi năm, không sang B.-Lê tìm người yêu, Tân phải dành dụm suốt năm trời. Chàng thất lạng buộc bụng, sống đơn giản như một nhà tu để có đủ tiền chi phí trong cuộc hành trình dài ngót một tháng trường lạnh bệnh trên mặt biển. Cho đến năm nay, sau một cơn ốm nặng, Tân cố gắng tiết kiệm mà vẫn không dành được một số tiền xuất ngoại. Trong hoàn cảnh túng quẫn đó, chàng đành bán luôn số đất cuối cùng của cha mẹ để lại. Số đất cuối cùng này cũng là hy vọng cuối cùng của chàng. Vì nếu chuyển đi này mà không gặp được nàng thì chàng đành quay về Úc và sẽ phải sống luôn ở đó trong những ngày có đơn cho đến khi nhắm mắt.

Nhưng suốt cả tuần lễ nay, Tân không gặp ai cả. Thế là hy vọng cuối cùng của chàng đã bắt đầu tiêu tan. Trong khi đó thì tiền trong túi cứ vơi dần và đến hôm nay thì chàng chỉ còn đủ vốn vụn số tiền để quay về xứ sở.

Tân muốn ở nên lại vài ngày nữa — những ngày cuối cùng của mối tình 25 năm — nhưng chàng ngại không còn đủ tiền trở về xứ. Suy nghĩ một hồi Tân nhớ lại trong người chàng chỉ còn có một chiếc nhẫn

(1) Chúng tôi xin tạm đặt lại là Nguyễn cảnh Tân để dễ theo dõi.

nặng xoắn ốc bằng đá. Tân nói với người đàn bà:
— Thưa bà, bà chỉ hộ giúp tôi hiệu Kim hoàn nào gần nhất để tôi bán chiếc nhẫn này làm lộ phí.

Người đàn bà nhìn chàng với đôi mắt thương hại:
— Tôi rất buồn vì không giúp được gì cho ông. Trên đời này, tôi chưa gặp một người đàn ông nào chuàng tình như ông vậy.

Tân rướm rưng nước mắt:
— 25 năm chờ đợi cũng chưa có gì là quá đối với mối tình tôi yêu nàng. Nhưng giờ đây tôi không còn biết làm cách nào để sang đây được nữa. Sau chiếc nhẫn này, tôi đành quay về chết buồn luôn bên đây.

Người đàn bà cảm động cũng rưng rưng nước mắt để chia sẻ nỗi buồn của chàng. Bà ta chỉ sang bên kia đường:

— Ông nên nghe tôi: đừng mang nhân đến hiệu Kim hoàn làm gì. Ông nên sang gõ cửa nhà bà hầu tước mà gõ giá. Bà ấy là một nhà quý phái thích thích sưu tập những tác phẩm quý giá. Ông đến đây mà bán có thể được giá khác hơn.

Tân từ giả người đàn bà và sang bên kia đường gõ cửa nhà bà hầu tước. Không may cho chàng: chủ nhân không có ở nhà, bà ta đã đi dự cuộc triển lãm chưa về.

Ông quản gia đưa chàng vào phòng khách để đợi. Nơi một mình buồn chán, Tân đi dạo quanh phòng khách xem những bức tranh treo trên tường. Đó là những bức tranh tương đối có giá trị nghệ thuật mà bà hầu tước vừa chọn được trong cuộc triển lãm lần này.

Đột nhiên Tân chú ý đến một bức tranh treo đối diện chiếc dương cầm, nhan đề «Nàng sớm». Bức tranh diễn tả một thiếu nữ ngồi trên một bãi cỏ xanh tràn ngập ánh nắng đầu xuân. Nét mặt thiếu nữ tươi cười, đôi mắt tròn và trong xanh. Bên cạnh nàng có một cái nón rơm trắng viền xanh đặt giữa những đóa hoa đồng sắc sỡ.

Tân nhìn bức tranh thiếu nữ mà lòng người trong giây lát. Chàng lẩm bẩm:
— Thôi, đúng là nàng rồi. Anh Thơ của mình đây mà.

Tuy nhiên, Tân vẫn sợ mình lầm. Chàng cúi mắt nhìn thật kỹ. Không, chàng không thể lầm... 25 năm dài đợi — đắng nhưng Tân vẫn còn nhớ từng nét trên gương mặt của Anh Thơ. Chàng còn nhớ rõ điệu ngồi quen thuộc của nàng nửa kia mà. Một buổi sáng mùa hè năm đó hai người đưa nhau thăm vùng quê. Anh Thơ ngồi trên thềm cỏ — cũng vẫn với điệu bộ này, chiếc nón rơm trắng đặt giữa những cánh hoa đồng như thế này, và nàng đưa mắt mơ màng nhìn những cảnh hoa nở rộ triu xung quanh:

— Nhoa của quê em nổi tiếng ngon nhất xứ. Khi bà má em cho phép thì em sẽ đưa anh đến đó để thưởng thức sản phẩm nổi tiếng của quê em. Chúng ta sẽ cùng uống rượu nho để chúc mừng mối tình chung thủy của đôi ta.

Tân ngồi bên cạnh nàng, đưa tay nắm mặt nàng ra và đặt lên đôi môi mong đợi một cái hôn nồng cháy:

— Trước tiên anh xin phép thưởng thức hương vị của đôi môi thơm ngọt này. Anh Thơ, em bằng lòng làm vợ anh không? Đôi môi thơm ngọt của nàng mấp máy:

— Thưa anh, em mừng vậy lắm.

— Dù hoàn cảnh khát nghiệt nào, em cũng vẫn là vợ anh chứ? Anh Thơ gật đầu:

— Vâng, em thề luôn luôn là vợ anh.

Nhưng rồi tháng sau Anh Thơ không đến với chàng nữa. Đó là buổi gặp gỡ cuối cùng. Vì vậy, Tân không bao giờ quên hình ảnh của nàng với gương mặt tuyệt vời ấy với đôi môi ướt như quả nho chín đỏ và điệu ngồi quen thuộc với chiếc nón rơm đặt bên cạnh. 25 năm trôi qua, giờ đây Tân đã tìm gặp hình ảnh người yêu qua bức tranh này. Thiếu nữ trong tranh giống Anh Thơ như không khác.

Dưới bức tranh, có ký hiệu Ferdinand Heilbuth mà Tân đoán đó là tên của tác giả. Tân mừng rỡ rút viết ghi nhanh tên họ của Phan Nhân (Ferdinand) rồi chạy bay ra đường quên cả từ tiền ví quản gia.

Chàng gọi một cô xe ngựa và báo chạy ngay đến xuống họa. Tìm chàng đập rộn rã, lòng chàng nao nức một nỗi vui mừng. Lần này có thể chàng sẽ tìm gặp Anh Thơ, người yêu của 25 năm trước. Nhưng một ý nghĩ lo buồn vẫn xâm chiếm trọn tâm hồn Tân:

— 25 năm! Trời ơi, biết nàng còn đợi mình không? Hay là nàng đã có gia đình?

Đo theo lời chỉ bảo của họa sĩ Phan Nhân, Tân lại chạy lên xe ngựa chạy đến một khách sạn ở đường Rousselet. Phan Nhân cho biết người mẫu của bức tranh «Nàng xuân» là một thiếu nữ tên Anh Thơ. Ông ta cũng không rõ góc gác cửa nàng cho lắm. Một hôm ông nàng đến xuống họa để tìm mưu tranh. Ông ta thấy nàng có vẻ đẹp hay hay bên làm quen và để nghị nàng ngồi mẫu cho ông ta sáng tác. Nàng chấp thuận, nhưng sau khi bức tranh hoàn thành thì Anh Thơ không thấy đến nữa.

Ngồi trên xe, Tân đắm ra hoang mang với một ý nghi lửng lơ. Sau 25 năm trường, Anh Thơ trông vẫn trẻ và vẫn đẹp trong khi chàng đã già đi khá nhiều. Phải chăng chàng hay là một kẻ khác? Tân

(Xem tiếp trang 20)

Trang 15

XUÂN MÂY CHOCO MÙA XUÂN

của TƯỜNG LINH

THẢO không tiền Long ra cửa như điều lịch sự tối thiểu của chủ nhân đối với khách. Long đã từng đến đây và ra về nhưng không bao giờ Thảo làm như vậy. Nàng oán hận, khinh bỉ, ghê tởm hẳn nhưng đồng thời nàng cũng sợ hãi.

Long dừng lại nơi bậc thềm. Hân hơi nghiêng người như chờ điều gì muốn nói với Thảo nhưng hân không nói. Hân cứ đứng nguyên như thế và cứ chỉ tay càng khiến Thảo thêm sốt ruột, lo âu. Nàng nói vọng ra, giọng nói vừa van lơn, vừa gắt gỏng:

— Ông về ngay đi ông Long! Tôi đã giúp ông nhiều rồi, còn gì phải nói nữa đâu?

Long cười khẩy, ung dung rút thuốc lá ra hút và không trả lời Thảo, cũng không chịu bước đi.

Thảo nói như khóc:

— Ông Long! Ông đi đi. Thật tình là tôi không thể cố gắng hơn nữa. Anh Hòa sắp về. Ông đi ngay đi, chồng tôi sắp về rồi! Trời ơi! Thế này thì... chắc tôi phải chết mất!

Thảo quay xuống bàn, cúi vai rưng lên. Nàng đã khóc thật sự. Long gạt nước mắt, cúi đầu nhìn xuống. Thảo nhìn thẳng vào mắt Long, giọng nói vừa van lơn, vừa gắt gỏng:

— Thảo lo bảo tồn hạnh phúc ghê nhỉ! Hừ thành Hòa có phúc thật! Vợ ông ký sự trẻ, làm chánh sự vụ một bộ lớn như thế mà cứ than là không có tiền! Nhưng thôi, tôi không nói tới điều đó. Tôi chỉ muốn Thảo nên chiều theo lời yêu cầu của tôi một lần cuối.

Bị bức quá, Thảo đành nói về Long đi cho rồi:

— Thì ông cứ về đi. Còn phải để tôi lo thu xếp mọi sự đã chứ? Long rút một hơi thuốc dài, từ từ nhà khói. Hân nhìn thẳng vào Thảo với một nụ cười của kẻ đã nắm chắc phần thắng:

— Nhớ nghe Thảo. Tôi xem như là Thảo đã hứa. Mươi giờ mai tôi sẽ trở lại.

Thảo không nói gì vì sự thật nàng không biết phải nói với hân như thế nào. Long quay người, vẫn với cử chỉ rất ung dung, hân bước ra sân.

Thảo thần thờ bước vào nhà trong và khi nàng bước người nằm xuống giường thì tiếng xe gai máy của Long cũng vừa nổ lên phía đầu ngõ.

Chiếc đồng hồ treo tường ngân lên những nốt nhạc vui. Thảo không nhìn lên nhưng nàng biết chỉ còn một phần tư cái vòng tròn nữa là đúng mười hai giờ. Hòa — chồng Thảo — sẽ về đến nhà mười phút sau đó.

Thảo nằm quay mặt vào tường và vẫn khóc. Nàng khóc vì tức. Đã ba lần rồi, cứ chờ khi nào Hòa — chồng của Thảo — đi làm vắng là Long tới gặp Thảo. Hân làm tiền Thảo một cách gần như bắt buộc.

Mỗi lần gặp Thảo ngay tại nhà nàng, Long viện lý do này, lý do kia để «mượn tạm» của Thảo một món tiền. Thảo khổ chịu lắm và không phải lúc nào gia đình nàng cũng dư dả cả đâu nên việc làm vừa lòng sự đòi hỏi của Long là một cố gắng hết sức phiến bạt đối với Thảo. Nhưng Thảo lại không thể, đúng hơn là không dám từ chối hẳn. Hân có lý do. Đối với cuộc sống hạnh phúc hiện tại của Thảo, Long nắm được một nhược điểm để chi phối nàng như đối phương đã giữ được con tin, như lão thầy mo của một sắc dân miền Thượng giữ được linh hồn những con ma xó. Long nói gì Thảo cũng phải nghe, báo gì nàng cũng phải làm theo ý của hân. Cũng may là từ khi Long tìm được nhà vợ chồng Thảo đến nay, hân mới chỉ làm tiền Thảo thôi chứ chưa bắt nàng phải theo hân ngã xuống vực sâu của tội lỗi.

Thảo thần thức nhiều hơn khi nghĩ về những ngày mới lớn của nàng năm năm về trước. Nàng vừa giận, vừa trách mình và tiếc những ngày thật đẹp của thời con gái nàng đã chọn lựa hướng yêu đương. Ngày ấy, Long đã theo đuổi nàng; tâm tình nàng và nhờ sự nguy trang khéo léo của hân nên cuối cùng Thảo đã bị hân chinh phục ở cái tuổi vừa biết yêu của Thảo ngày ấy, nàng giống như một con chim non vừa rời đôi cánh mẹ mà Long là một cánh cây gần nhất, có đủ những nét hấp dẫn, mời mọc. Ngày ấy, tại một tỉnh nhỏ, Thảo còn là cô nữ sinh đệ tứ. Nàng có được vẻ đẹp nổi bật trong đám bạn bè. Nhiều gã thanh niên, công chức và cả nam học sinh trong thị xã đeo đuổi Thảo nhưng nàng chưa dang cho ai một cảm tình đặc biệt nào.

Thế rồi, vào một mùa hè, khi vài con đường lớn trong thị xã treo những chùm hoa phượng đỏ rực là lúc lòng Thảo ghi nhận một hình ảnh. Đó là một người trai trẻ từ xa đến. Gã đến thành phố nhỏ bé bờ biển xanh này với đầy đủ những «nét» đáng yêu một người nghệ sĩ. Gã còn trẻ, mắt sáng, môi hồng, mái tóc bồng bênh khiến người

ta ghi nhận ngay phần khả năng nghệ thuật phải có của gã với bằng chứng là cây Tây Ban Cầm hơi cũ theo gã đến thành phố này.

Tại một tỉnh nhỏ, sự xuất hiện của gã không thể là một hình ảnh dễ dàng lặn lội với bao người khác đã hiện diện trong sinh hoạt bình thường tại đây. Người của thành phố, dù muốn dù không cũng phải chú ý đến gã. Những ngày mới đến, gã trọ tại khách sạn duy nhất của thành phố. Ban ngày, giờ làm việc, gã đi giao thiệp, tiếp xúc xã giao với các cơ quan công quyền, các trường học, những thương gia, những nhân vật có tiếng tăm tại thành phố. Chiều mát, gã thả bộ trên những con đường đẹp và đông đúc của thành phố. Ban đêm, gã chơi nhạc tại câu lạc bộ thanh niên hay đọc tấu Tây ban cầm giúp đài phát thanh địa phương nhưng hoàn toàn không nhận một khoản thù lao nào.

Chỉ một tuần lễ sau ngày có mặt tại thành phố này, gã được mọi người thừa nhận là chàng trai trẻ có tài, hào hoa, dễ dàng gây cảm tình với người khác. Do sự tiết lộ của chính gã, mọi người còn biết gã là giáo sư nhạc dạy tại một trường Trung học lớn tại Saigon, gã dành trọn ba tháng nghỉ hè đến ở chơi tại thành phố này.

Rồi gã thuê một căn phòng khá rộng để dạy Tây ban cầm và Hạ uy cầm. Cả được một số khá đông nam nữ thanh niên trong cả thành phố nhờ gã ghi tên theo học. Nhân dịp nghỉ hè, Thảo cùng mấy cô bạn theo học một khóa Hạ uy cầm do gã dạy.

Trong số những người con gái sớm hay muộn trở thành quen biết với gã, Thảo là một. Với tất cả những người đến học nhạc, Long — tên gã — đều tận tình chỉ vẽ như nhau. Long không hề tỏ ra một cử chỉ, một lời nói nào làm thương tổn đến tư cách mô phạm của gã. Và chính vì điểm này mà một cô Thảo vừa mới biết yêu đã không thể tránh được sự lăm lờ đầu tiên của đời người con gái.

Cho đến những ngày cuối cùng của tháng nghỉ hè, Long mới tỏ tình với Thảo. Gã cũng vẫn giữ nguyên được sự đứng đắn như từ trước. Sự tỏ tình của Long không có gì đáng trách vì đó chẳng qua chỉ là bước đầu của sự cầu hôn minh bạch sẽ tiếp theo sau thôi. Long đã khéo léo mời được Thảo đến chỗ gã trọ và trọn buổi chiều chủ nhật ấy, gã đã tỏ thật ý định với Thảo.

Sự thật thì Thảo cũng đã để ý tới Long và chỉ nhìn bề ngoài mà nhận xét thì Long có nhiều điểm hơn được những người con trai đeo đuổi Thảo.

Từ sau buổi chiều hôm ấy, hai người yêu nhau. Những hò hẹn và những ước mơ. Những gì đẹp nhất của cuộc sống lứa đôi đầy hạnh phúc ấm êm sau ngày cưới nhau đều được hai người phác họa. Chuyện Thảo và Long yêu nhau, sẽ cưới nhau, cả thành phố nhỏ bé này mọi người đều biết.

Thế rồi Long từ giả Thảo và mọi người quen để trở lại Saigon. Gã nói là mùa tựu trường đã tới, gã phải có mặt. Mọi người không ai hoài nghi mấy mà về cái lý do xác đáng ấy của Long.

Nhưng, chỉ bốn hôm sau ngày Long rời thành phố này, gã lại trở lại. Có điều là sự trở lại của gã chẳng đẹp đẽ gì cả. Long bị áp giải bởi hai nhân viên cảnh sát, tay gã bị còng, áo quần nhàu nát trông thật thiếu nào. Mọi người quen biết Long tại đây đều hết sức ngạc nhiên và kể ngạc nhiên hơn hết là Thảo. Nàng sững sốt đến tê tái cả người! Khi Long được dẫn vào tòa Tỉnh trưởng, Thảo không còn giữ gìn, ý tứ gì nữa. Nàng chạy theo vào và sấn lại bên Long hỏi dồn:

— Anh Long! Anh Long! Tại sao anh lại như thế này? Long nhìn nàng rồi quay mặt sang nơi khác, không đáp.

Viên cảnh sát áp giải Long hỏi Thảo:

— Cô là gì của ông này?

Thảo lúng túng:

— Là... là người quen. Anh Long tại sao thế, thưa ông?

Vấn nhìn Thảo một cách nghiêm nghị, người cảnh sát bảo rằng:

— Nếu chỉ có vậy thôi thì tôi khuyên cô nên đi khỏi nơi này kéo liên lụy lỗi thời vô ích. Cô có biết mấy tháng ở tại đây, ông Long làm gì không?

Thảo đáp mau, không do dự:

— Anh ấy ở tại đây chơi và dạy nhạc. Cả thành phố này đều biết điều đó.

Người cảnh sát bụm môi cười:

— Nhưng mà nhân viên công lực theo dõi ông Long nhất định không chịu ngưng lại ở mức độ «biết» của thành phố này đối với ông ta. Mà đó mới là điều phiền phức cho ông Long. Tôi xin nói ngay cho cô biết: ông ấy gây cơ sở buôn lậu quy mô tại tỉnh này, ông ấy đã biến thành phố hiện tại thành địa điểm tiếp liên và tiêu thụ thuốc phiện đưa sang từ biên giới.

— Ô! Ông... ông không đùa đấy chứ?

Người cảnh sát nhìn Thảo với đôi mắt thương hại:

— Vâng, đùa sao được! Chúng tôi có đủ bằng chứng, hơn nữa ông Long cũng đã thú nhận.

— Trời! Anh Long! Anh Long...

Thảo ôm mặt khóc. Nàng quên chào hai người cảnh sát lịch sự, quên cả nói một lời với Long, vụt chạy trở ra khỏi cổng tòa Tỉnh trưởng.

Nội nhật ngày hôm ấy, cả thành phố xôn xao hẳn lên vì có máy thương gia tiếng tăm của địa phương bị xét nhà, bị bắt với đầy đủ tang vật là những bánh thuốc phiện lậu. Đám người này là những kẻ dính líu với Long, do chính gã tổ chức.

Thảo hoàn toàn thất vọng và vô cùng đau khổ vì mối tình đầu của nàng đã bị nhảm lẩn. Thảo nằm mãi tại phòng riêng, khóc đến sưng húp cả đôi mắt. Đến nửa tháng sau nàng cũng không bước ra khỏi nhà và sợ gặp bất cứ ai trong đám bạn bè quen thuộc.

Cho đến khi các nhật báo đăng rõ về phiên tòa xử tổ chức buôn lậu lớn mà thủ phạm đầu sỏ là Long thì Thảo bắt buộc mình phải quên Long, phải hủy bỏ mối tình đầu mùa mai ấy. Thảo còn nhớ Long hơn chục bức thư viết rất say đắm và đầy bức ảnh hai người chụp chung trong những lần đi chơi tại đồi thông ngoại ô thành phố.

Sau khi lên Saigon tiếp tục học một thời gian, Thảo gặp lại Hòa, người cùng quê, đã tốt nghiệp cao đẳng kỹ thuật tại ngoại quốc và đang làm việc tại một bộ nọ. Hòa là một chàng trai học thức, dễ dãi, bao dung Hòa ngỏ ý muốn cưới Thảo và Thảo cũng bàng lúng vì thực ra nàng không còn chọn lựa gì hơn nữa.

Lúc ấy, Thảo đã gần quên Long. Nàng không có gì đáng trách vì đã may mắn chấm dứt được một sự nhảm lẩn của mối tình đầu.

Năm mùa xuân trời qua, Thảo cùng chồng sống yên vui trong hạnh phúc; thứ hạnh phúc bình thường của những con người bình thường biết cùng nhau tài bồi và bảo vệ. Đứa con gái của đời vợ chồng trẻ Thảo, Hòa đã được ba tuổi. Con bé có nét mặt xinh xinh như mẹ. Hòa rất bằng lòng về điểm này và những lúc vợ chồng chuyện trò vui vẻ, Hòa thường kéo con bé vào lòng mà nói: đây là bảo vật trời ban cho anh.

Nhưng, vào một buổi sáng, Thảo xem như đám mây đen của quá khứ lại kéo đến đe dọa vòm trời hạnh phúc của gia đình nàng. Long tìm đến đứng nhà Thảo. Hân xuất hiện trước cửa phòng khách với thân hình gầy gò, đôi lông mày rậm nhều lại như sần sần tung ra sự oán hận thường trực.

Ban đầu, Thảo không nhận ra Long. Từ sau nhà bước ra, Thảo chào Long và hỏi:

— Thưa, ông muốn tìm ai ạ?

Nhếch môi cười, Long ngắm Thảo từ đầu đến chân rồi gật gù nói:

— Thảo có vẻ càng đẹp hơn xưa. Thảo, à quên, bà không nhận ra tôi là phải, thân xác này đã chngi đựng năm năm lao lý rồi còn gì? Thảo sững sốt:

— Thưa... có phải là... ông Long? Mời... ông ngồi chơi, Long từ từ bước vào ngồi xuống ghế trong khi Thảo vẫn đứng nhìn hân. Với dáng điệu chậm chạp, chán chường, Long nói nhưng không nhìn lên:

— Tôi đã mất hạn tù, chưa biết làm gì để sinh sống. Hiện giờ tôi ở nhờ nơi nhà anh chị tôi nhưng họ cũng nghèo. Tôi... tôi nhờ hỏi thăm người quen tôi biết Thảo đã lập gia đình. Thứ thật tôi có buồn nhưng cũng còn đủ sáng suốt để tự biết rằng không thể lấy Thảo được.

Thảo tiếp lời Long:

— Ông tự nghĩ như vậy để không làm phiền cho nhau, tôi rất cảm ơn ông. Vợ chồng chúng tôi thành thật mừng ông đã được tự do.

Long quát mắt nhìn Thảo, bàn tay đưa ra phác một cử chỉ ngăn chặn:

— Tốt hay xấu dành cho tôi, chỉ nên một mình bà thôi, Thảo ạ, cho Hòa can dự vào làm gì?

Thảo bắt đầu thấy khó chịu. Long lại tiếp:

— Biết không thể lấy Thảo là một việc, nhưng tôi còn nhớ Thảo yêu Thảo lại là một việc khác.

Thảo nghiêm giọng bảo Long:

— Nhưng, ông Long nên nhớ là tôi đã có chồng, có con chúng tôi đang hạnh phúc. Cái gì đã qua và chẳng đi tới đâu, xin hãy cho nó qua luôn.

Long cười khẩy:

— Vâng, tôi biết Thảo đang có hạnh phúc và sẽ còn nhiều hạnh phúc, nhưng tìm tôi cũng có lý lẽ của nó chứ?

Thảo hơi xằng giọng:

— Vô ích, ông Long! Tôi đâu có lãng mạn để hiểu nổi nghĩ của ông? Ông về đi, tốt hơn là ông nên quên câu chuyện khổ đau vào đầu của ngày xưa đi.

Long im lặng. Một lúc sau, Thảo nhắc:

— Ông nên về đi, anh Hòa, chồng tôi, cũng sắp về rồi đó.

Long nhìn lên nhàn nhàn cười:

— Hòa về thì kệ hân chứ? Chuyện gì tôi lại phải sợ hân?

Thảo tức quá nhưng chưa biết nói gì, làm gì thì Long lại tiếp:

— Tôi nhắc lại câu tôi nói lúc này là tôi vẫn còn nhớ Thảo yêu Thảo. Vì vậy, tôi vẫn giữ nguyên vẹn những kỷ niệm vật này.

Long thờ tay vào túi quần lấy ra một gói giấy. Hân mở ra, Thảo bước tới một bước trở mặt nhìn. Nàng suýt kêu lên thành tiếng khi thấy lại những bức thư nàng đã gửi cho Long ngày trước và mấy tấm ảnh hai người chụp chung. Thảo gắt gỏng:

— Ông Long! Ông còn giữ những vật đó làm gì? Ông để tới đây làm gì, tôi đã có chồng, tôi đã có con...

Long cười gằn:

— Sao Thảo lại khó chịu vì những thứ này?

— Tôi yêu cầu ông đốt đi, hoặc không thì cho tôi xin lại.

Long lắc đầu:

— Đâu có được! Những thứ này là của tôi cũng như của thời Thảo là của tôi. Tôi không thể đốt, cũng không thể đưa lại Thảo. Nếu cần, tôi sẽ đưa cho Hòa, như vậy được minh bạch hơn.

Giọng Thảo nhòe nước mắt vì uất hận:

— Trời ơi, ông có thể phá hoại hạnh phúc của tôi như vậy sao ông Long? Ông để tiền đến thế sao?

Long từ từ gói mở thư và ảnh lại cho vào túi quần, nhìn lên bảo Thảo:

— Nói vậy chứ tôi không tiết lộ những món này với bất cứ một người nào khi chưa cần. Thảo yên chí.

— Với điều kiện?

Long cười:

— Thảo tự hiểu lấy.

Thảo giận đến run cả người nhưng nàng không muốn nẫu thêm. Một lúc, nàng hỏi:

— Nếu chỉ đến thăm tôi thì thì tôi xin cảm ơn ông Long. Chồng tôi cũng sắp về.

— Vâng, tôi sẽ ra về trước khi Hòa về. Tôi mới ra tù, tôi cũng thiếu. Thảo giúp được gì tôi chứ?

Thật tình, khi nghe Long nói câu này Thảo cũng có phần xao động. Nàng nhìn lại con người hào hoa ngày trước; con người nàng đã từng yêu thương, lúc này chỉ là một gã đàn ông gầy gò, đen đúa, nghèo khổ đáng thương.

Thảo bảo Long:

— Ông chờ tôi một phút nhé!

Nàng vào phòng lấy năm ngàn đồng và trở ra. Nàng đặt xuống giấy bạc xuống bàn, trước mặt Long:

— Tôi thành thật gửi ông món tiền nhỏ này để ông chi tiêu tạm khi chưa có việc làm.

Long không nhìn xấp giấy bạc, đôi mắt hân lơ đãng nhìn cửa và nói bằng một giọng buồn buồn:

— Cảm ơn Thảo. Chưa biết đời tôi rồi sẽ ra sao!

Thảo im lặng. Lê ra, nàng muốn an ủi Long một câu nhưng sợ đối đáp mãi hân cứ ngồi mãi cho đến khi chồng nàng về bắt gặp lại phiên phức.

Long ư ờ oai đứng lên, bỏ xấp giấy bạc vào túi:

— Chào Thảo, tôi về.

Nhìn theo Long, thái độ bước qua 1 khoảnh sân rộng, Thảo thấy gã đã mất hẳn hình ảnh của một Long dạy Tây ban cầm năm năm về trước. Thảo nhớ mãi lại, một bàn tay đặt nhẹ lên tim...

Thảo tưởng như thế là yên, không ngờ từ đó, thỉnh thoảng Long lại đến. Hân đến vào những lúc Hòa — chồng Thảo — đang ở sự Lãn nào cũng vậy. Long viện cớ để mượn tạm Thảo một món tiền. Mỗi lần bắt buộc Thảo phải thỏa mãn lời yêu cầu của Long, hân đều tự hứa là sẽ không đến quấy rầy Thảo nữa.

Lần này, tết đã gần kề, Long đến mượn Thảo thêm năm ngàn. Hân bảo là tết đã đến nhưng hân không có tiền. Công việc làm, người ta hứa sau tết mới nhận hẳn. Long còn nài nỉ Thảo tìm cách đi chơi, đi ăn tiệm với hân một lần trước khi hân bước sang cuộc đời mới.

Thảo giận lắm. Vừa giận, vừa sợ. Long có thể đưa cả thư và ảnh tại hại ấy cho Hòa, nếu Thảo cự tuyệt. Đành rằng, sự

(Xem tiếp trang 20)

Kịch vui Xuân - Một cảnh một hồi

AI ĐÁNG MẶT LÀ CHỒNG ?

của CHỊ BA SÚN

CÁC VAI :

LAN ANH : 20 tuổi, hơi lạnh mạp, thích tìm bạn bốn phương, có khuynh hướng tự do hôn nhân.

THÙY NGÂN : 21 tuổi, chị em chú bác với Lan Anh, hơi xấu, khôn ngoan.

Bác sĩ THANH : trên 30, được bà Tân chăm làm rề đông sàng.

Kỹ sư VINH : suýt soát tuổi với bác sĩ Thanh, bạn nhíp cầu tri âm của Lan Anh.

NGHỊ GÀ : ngọt ngào 35, được ông Tân đề ý muốn gả con gái.

VAI PHỤ : Ông Bà Tân (đại phú thương, cha mẹ của Lan Anh) Bà Lém.

HỒI ĐỘC NHỨT

CẢNH phòng khách nhà Lan Anh, vào buổi sáng 29 Tết, chưng dọn cực kỳ long lay. Lan Anh ngồi nơi ghế sa lông cùng với Thùy Ngân.

THÙY NGÂN : Em cứ vững tin đi. Đừng xù xụ với câu rầu làm chị ơi hoài nhé!

LAN ANH : Sao em lo quá chị à. Rồi... trời ơi chắc em chết mất.

THÙY NGÂN : Ôi hơi nào lo sợ hãi huyền. Em bảo đảm người em chọn qua nhíp cầu tri âm toàn bích mã. Hai người kia do chú thím chọn, sức may mà qua nổi. Nghị Gà đâu ai lạ gì cái tài lão khoét bịp bợm. Còn bác sĩ gì đó tai tiếng có thua gì bác sĩ Thuần đâu.

LAN ANH : Ở há. Chị liệu sao đó thì liệu. À mà này ba mà em có biết gì hôn ?

THÙY NGÂN : Biết gì nói mà biết. Phải bất ngờ chứ thím mới ngạc nhiên chứ (có tiếng chuông reo ngoài ngõ).

LAN ANH (đứng lên) : Chắc cha nào tới rồi đó. Thôi, em lên lầu nghe chị.

THÙY NGÂN : Ở. Mà nè đừng bồn chồn xuống bắt từ nghe ta.

(Lan Anh bước lên lầu trong khi Thùy Ngân vẫn ngồi yên, cầm tờ báo Xuân lên đọc. Bác sĩ Thanh bước vào).

Bác sĩ THANH : Chào cô, cô là... là...

THÙY NGÂN : Dạ chào ông. Tôi là Lan Anh, con gái độc nhất của ông bà.

Tân Bác sĩ THANH (há hốc mồm kinh ngạc) : Cô là Lan Anh ? Trời đất.

THÙY NGÂN : Sao há ông ? Tôi nhớ mãi mặt hình như ông là... là...

Bác sĩ THANH : Bác sĩ Thanh. À chắc má có nhà chó cô ?

THÙY NGÂN : Má của ông ? À không, bác ấy đâu có tới đây. Dạ mời ông ngồi...

Bác sĩ THANH : À không. Tôi muốn hỏi má của... cô đó chứ. Năm mới, tôi chúc cô được nhiều may mắn và... à mà thôi có giàu nứt thủng lỗ này chúc thêm cũng bằng thừa phải hôn cô ?

THÙY NGÂN : (bước lại từ rượu rót một ly rượu lại đặt trước mặt bác sĩ Thanh). Mời bác sĩ dùng chút cho vui. Có lẽ chừng nửa giờ nữa là má tôi sẽ về đến. Cám ơn những lời chúc của bác sĩ và đề nghị là... tôi cũng chúc lại bác sĩ một năm làm ăn phát tài và... và hoạt động văn nghệ văn gừng hơn hẳn con gái mặt bác sĩ Thuần.

Bác sĩ THANH : Ấy chết, có mà chút vậy thì chết tôi rồi. Cái nghề của tôi coi vậy chứ không làm giàu nhanh chóng đâu. Tôi sợ đi chọn cái nghề đao cầu ông chích này là vì muốn phụng sự cho đồng bào nghèo khổ, chứ nào phải muốn vinh thân. Còn làm văn nghệ là để mang niềm vui đến cho mọi người giữa tình trạng chiến tranh thảm khốc này đó thôi. Cô đừng nói vậy mà tôi buồn lắm, cô Lan Anh à.

THÙY NGÂN : Xin lỗi bác sĩ nhé. Tôi không ngờ bác sĩ lại có tâm hồn cao thượng như thế.

Bác sĩ THANH : (cười tươi) Cô thử nghĩ xem đồng bào Việt Nam ta khổ quá nhiều rồi, lẽ nào mình làm trái với nhân đạo sao ? (móc trong cặp một cái hộp xinh xắn) Buổi sơ, giao gặp gỡ hôm nay thật là một vinh hạnh lớn cho tôi và nhân dịp xuân về, tôi hân hạnh tặng cô món quà nhỏ mọn này. Mong cô chớ chối từ. Tôi... tôi đã được bác gái... biết nhiều và coi tôi như con cái trong nhà.

THÙY NGÂN : (tiếp lấy mỉm cười) Dạ, xin cám ơn bác sĩ lắm. Mà tôi xem ông như người trong nhà, vậy thì tôi cũng xin xem bác sĩ như là... như là... chú hay cậu gì của tôi vậy.

Bác sĩ THANH : Có Lan Anh. Tôi... tôi còn trẻ quá mà, làm sao làm cậu hay chú gì được. Tôi muốn coi em như... (lại có tiếng chuông reo ngoài ngõ).

THÙY NGÂN : (đứng lên). Xin lỗi bác sĩ nhé!

Bác sĩ THANH : Không có chi, có cứ tự nhiên.

(Kỹ sư VINH bước vào. Thùy Ngân bước lại)

THÙY NGÂN : Dạ, thưa ông tìm ai ?

Kỹ sư VINH : Chẳng dám vào có cho tôi hỏi thăm. Phải đây là nhà của cô Lan Anh không ?

THÙY NGÂN : Dạ phải. Ông đây là...

Kỹ sư VINH : Dạ tôi là kỹ sư Vinh, ở Ban Mê thuộc. Còn cô... ?

THÙY NGÂN : Tôi là Lan Anh. Ở thật vinh hạnh cho tôi được diện kiến với kỹ sư hôm nay. Thật tôi không ngờ...

Kỹ sư VINH : Cô là Lan Anh ? (quay sang phía khác nói làm bầm) Ủi giới với người gì mà xấu tệ. Ở nhưng hề gì, có ta là con triệu phú gia mà. (quay sang Thùy Ngân) Dạ, thật là vinh hạnh cho tôi.

THÙY NGÂN : Dạ mời kỹ sư ngồi. Đây là bác sĩ Thanh, trưởng đoàn văn nghệ Hoa Rừng và đây là kỹ sư Vinh, bạn của tôi.

Kỹ sư VINH : Rất vinh hạnh được biết bác sĩ (đưa tay bắt). Thanh niên cường tráng biết nhép, xong Vinh nói với Thùy Ngân) Nhân dịp xuân về tôi có món quà mọn xin biếu cô.

THÙY NGÂN : Cám ơn kỹ sư lắm. Thật khó nghĩ cho tôi quá. Tôi xin chúc anh sang năm tìm được mô vàng.

(Bác sĩ Thanh cười mai mỉa, Kỹ sư Vinh đỏ mặt)

Kỹ sư VINH : (khuyết lấp) Có chúc như vậy chết tôi rồi ? Tôi

là kỹ sư Cầu cống mà.

THÙY NGÂN : Ở, tôi lẳng quá, cứ tưởng là kỹ sư đào mỏ chứ. Xin lỗi nghe.

Kỹ sư VINH : Cô nói quá, tôi nào dám phiến mà trái lại là khác (lại có tiếng chuông reo. Nghị Gà bước vào, về mặt vén vén, xem trời bằng nắp vung)

NGHỊ GÀ : Cô là ai nữ của ông Tân ? Có ông ấy ở nhà chứ ?

THÙY NGÂN : Vâng, tôi là con của ông Tân ? Còn ông xin lỗi quý danh quý tánh là chi

NGHỊ GÀ : Nghị sĩ Gió văn Gà. Cũng thuộc vào hàng con cháu của ông Tân. Dạ, ba đã hứa...

THÙY NGÂN : Dạ, thì ba tôi cũng như ông hứa rồi quen tuốt luốt. À không, ba tôi có dặn cấm ông ở lại chơi chừng năm phút là về đến.

NGHỊ GÀ : Vậy à. Lời nói của cô khi này làm tôi buồn quá. Ở nghỉ trường, tôi là một cây tranh đầu, lời hứa với cử tri tôi giữ vững. Chắc cô không theo dõi các báo...

THÙY NGÂN : Dạ, có chứ. Xin lỗi, tranh đầu để mang lậu lĩnh coi trường...

NGHỊ GÀ : À, cái vụ đó há. Chánh quyền chơi tôi mà. Tôi mua chút ít về tặng bạn bè với cử tri chứ đâu có buôn lậu buôn liếc gì. Tôi tranh đầu hàng say nên chánh quyền ghét đó chứ.

Bác sĩ THANH (xét vào) : Xin lỗi ông. Còn cái vụ vào đình lạy lỵ xin đi tây đó thì sao há nghị ?

PHƯƠNG PHÁP CỔ XƯA ĐỂ

TỰ TÌM HIỂU NIÊN HẠN TRONG NĂM MỚI

rất dễ và ứng nghiệm

của GIA-CÁT-LINH

NĂM cũ trôi qua ! Năm mới đã đến ! Tất cả mọi người, ai ai cũng hướng về năm tới với bao thắc mắc suy tư : chẳng biết năm tới việc làm ăn ra sao, hên hay xui có gì đáng phải phòng bị hay không, tóm tắt là muốn biết trước phần nào tương lai Xin xám, đến thầy ắt nhiên vừa tốn công vừa tốn của.

Để giúp quý bạn giải quyết thắc mắc ấy, chúng tôi đã tra khảo nhiều tài liệu cổ xưa và đã tìm được một phương pháp sau đây vừa dễ dàng vừa hiệu nghiệm, không phải mất công mất của. Các bạn có thể tự xem lấy hoặc xem đùm thân bằng quyến thuộc.

Phương pháp cổ xưa này chỉ cần biết tuổi theo âm lịch mà thôi, nghĩa là theo 12 con giáp : Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi rồi dò tìm niên hạn coi thuộc về chữ nào trong 12 chữ sau đây : Ngưu, Hồ, Thổ, Long, Xà Mã, Dương, Hổ, Kê, Khuyển, Trư, Thử. Xong, quý bạn tìm hiểu nghĩa của 12 chữ đó như sau :

1) Ngưu hồi sơn : là trâu về núi, tuy không có cỏ ngon song có lá non nghĩa một năm không đến nổi tệ, việc làm ăn phải cần trọng-chớ bỏn ba nhiều, chỉ khi nào thấy lợi chắc chắn hãy làm. Về tình cảm có thể gặp vài chuyện buồn lòng, có nhân nhện và đừng bới lông tìm vết bạn nhé.

2) Hồ nhập nội : là cạp về đồng, đồng đầy có nghĩa đồng không mong quạnh, chỉ có cỏ chớ làm gì có thịt cho cạp soi. Một năm khó làm ăn, xuất vốn hội nhiều hơn lợi, gia đạo tâm tình có nhiều âu lo, có thay đổi hay đi xa.

3) Thổ bồn nguyệt : là Thổ giòn trắng. Một năm đầy vu vơ, thanh thoi, công danh đắc thành. Trên địa hạt tâm tình cũng mãn nguyện mọi bề.

4) Long đắc vũ : là rồng gặp mưa. Xưa nay, ai cũng biết rồng có nhiệm vụ làm mưa mà nay rồng lại bị mưa, điều đó chứng tỏ một năm gánh vác chuyện bao đồng, lợi lộc làm ra người khác hưởng, hùn hạp là điều nên tránh. Tâm tình cũng vậy.

5) Xà hãm tinh : là rắn rơi xuống giếng. Một năm xấu hoàn toàn, làm việc gì cũng không xong lo lắng nhiều bề, cần đề dặt, đừng nóng tính xen vào việc của ai, nên an phận thủ thường chờ hết năm hạn đã nhé.

6) Mã bị đao : là ngựa chiến bị thương. Một năm buồn bã, tã xông hừu đột rồi cuộc rồi chẳng hưởng được gì mà còn bị hại nữa. Cần thận trọng đừng gánh vác chuyện thiên hạ. Tình cảm bình thường.

7) Dương thảo ngạn : là dê ăn cỏ non. Một năm đầy hi vọng và sung túc. Danh thành công toại. Việc làm ăn thuận lợi hoàn toàn. Riêng về tâm tình chớ để bị chi phối nhiều mà rồi có hại lắm đó.

8) Hổ thực quả : là hổ ăn trái. Một năm gặt hái nhiều hành công, văn hạnh thông làm, tài lợi dồi dào,

NGHỊ GÀ (sửng sộ) : Anh là ai mà dám chộm đến quyền bác khả xâm phạm của tôi. Thứ bác sĩ vắn gừng vắn tỏi coi chừng, còn anh kìa, à hình như kỹ sư Vinh ở Ban Mê thuộc thì phải.

Kỹ sư VINH : Vâng, tôi đây. Ngài Nghị cũng còn nhớ tôi sao ?

NGHỊ GÀ : Sao hông nhớ ? Anh là gì của cô Lan Anh ? Coi chừng tôi, cái thứ đào mỏ

Kỹ sư VINH và bác sĩ THANH : Ông nên giữ lời.

THÙY NGÂN : Thôi, cho tôi giảng hòa. Tết nhứt rồi giữ gìn kéo rông suốt năm đây. Bây giờ mời tất cả nâng ly chúc mừng chừ Xuân (Đề lấy lòng ai nữ của nhà triệu phú, tất cả gờm gờm nhia nhau nhưng cũng nâng ly. Ngay lúc đó bên ngoài)..

BA LÉM : Có ai trong nhà hôn. Ra lấy thơ Hòa tước.

THÙY NGÂN (gọi vào trong) : Chị Tư ơi, ra lấy thơ dùm tôi coi chị (Chị ở chày ra lấy thơ đem vào. Bà Tân từ sau bước ra)

Bà TÂN : À cậu Thanh, cậu mời đến chơi đó à. À, chào hai cậu

Bác sĩ THANH, kỹ sư VINH và NGHỊ GÀ : (đứng dậy đồng thanh) Dạ, xin chào bác năm mới mạnh giỏi.

Bà TÂN (đay qua Thùy Ngân) : Thơ gì đó ?

THÙY NGÂN : (đọc lớn) Lan Anh con.

Ba cho con hay vì làm lộn giá cả khai quan thuế nên ba đã bị kêu phạt mấy chục triệu. Nay mai sẽ có lệnh tịch biên, con liệu lên Saigon đề gặp ba.

Bà của con

TÂN

Bà TÂN (tưởng thiệt là lớn) : Trời (rồi xiu)

THÙY NGÂN : Thiêm ! thiêm !

(Bác sĩ Thanh, kỹ sư Vinh, và Nghị Gà ngo ngác nhìn Thùy Ngân rồi lên chuông đi)

THÙY NGÂN (làm bộ hốt hoảng) : Ông bác sĩ ơi, làm sao cứu thiêm tôi tình lại...

LAN ANH (từ trên lầu đi xuống) : Thật không ngờ. Hừ tất cả chỉ nhằm vào gia sản kẻch sử thôi.

Bà TÂN (dần dần tỉnh lại) : Lan Anh con, bây giờ tính sao há con ?

LAN ANH : Má đừng lo ngại. Đó là cái kế của chị con đề thử lòng họ đây. Bác sĩ Thanh cũng như Nghị Gà đều...

Bà TÂN : Thì thằng kỹ sư của con cũng vậy :

Ông TÂN (xuất hiện thỉnh thoảng) : Tôi biết hết rồi. Con Thùy Ngân đảo để thật. Chứ khen cháu làm đó. Hừ, mở miệng là cao thượng, là vì dân vì nước là... Thôi, như vậy cũng đủ rồi. Giờ thì, lệnh của bà hay lệnh của ông đều chẳng nghĩa lý gì và cả con nữa, ...

(Lan Anh cúi gằm mặt. Thùy Ngân cất tiếng cười ròn. Cả nhà cùng cười theo. Ngay lúc đó, bác sĩ Thanh, kỹ sư Vinh và Nghị Gà hấp tấp vào lấy nón, vờ lễ bèn lên đi một nước trong khi màn hạ... từ từ)

BA SÚN

9) Kê hồi viên : là Gà về vườn. Một năm tài lộc đều thịnh vượng, sung túc làm công danh đắc thành mà tình cảm cũng toại nguyện.

10) Khuyển cuồng phong : là chó mắc phong. Một năm nhiều nạn tai, gặp nhiều lời thối trong việc làm ăn lẫn giao thiệp. Nên hạn trọng lời ăn tiếng nói, đừng xen vào việc của ai mà phải gánh tai lấy vạ gió đó.

11) Trư bị hỏa : là heo bị lửa. Một năm thất điên bát đảo, làm trời thấy chỉ đề người khác hưởng, đề dặt dưng tin ai cả nhé. Coi chừng như heo bị quay đó.

12) Thử ngộ điền : là chuột gặp đồng lúa, tha hồ mà hưởng. Tài lợi dồi dào, có may mắn trong việc làm ăn, tâm tình vui vẻ hoàn toàn, gia đạo thêm người thêm của.

Muốn biết niên hạn của mình thuộc về chữ nào, quý bạn bắt đầu năm dậu bằng chữ Ngưu tính cho tới tuổi của quý bạn xem nhằm chữ gì rồi dò nghĩa theo trên mà tự đoán lấy. Thí dụ : bạn tuổi Sửu thì bạn tính Dậu thuộc Ngưu, Tuất thuộc Hồ, Hợi thuộc Thổ. Tỷ thuộc Long và Sửu thuộc Xà, niên hạn của bạn trong năm Kỷ Dậu thuộc về Xà hãm tinh đó. Xong, bạn xem lời giải đáp bên trên.

Phương pháp cổ xưa này có thể dùng mãi mỗi năm. Thí dụ muốn biết niên hạn năm Tân Hợi (1971) ra sao thì quý bạn cũng tính : Hợi thuộc về Ngưu, Tỷ thuộc về Hồ v... v... cho đến tuổi của bạn và xem lời giải thích ghi trên.

Phương pháp trên tuy giản lược song không phải là không ứng nghiệm. Quý bạn hãy thử xem, chúng tôi hi vọng sẽ giúp được quý bạn phần nào trong việc tìm hiểu vui vui về niên hạn của mình trong ba ngày xuân vậy.

GIA CÁT LINH

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XI-RÔ

PROMET

H. TRĂNG

thi các chứng

MẮT NGỦ HO SUYỄN

PHONG NGŨA, NỔI MỀ ĐAY

NGƯỜI SỰ NỮ

CHÙA NGỌC HÔI

Một truyện dã sử Mùa Xuân đặc sắc

của THANH-TÙNG

CHIỀU !...
 Một buổi chiều mùa Đông buồn
 vô cùng !
 Mưa bụi không lớn, nhưng
 gió heo may vùn vút từng cơn như cát da cát thịt.
 Những đám mây trắng, mây đen giăng giăng khắp
 nền trời khiến cho bầu trời nặng mầu chì và như
 trĩu hẳn xuống.
 Hồi chuông chiều mõ ngân nga đã tan loãng vào
 hư không từ lúc nào những âm thanh cuối cùng,
 mà ni cô Diệu Vân vẫn còn đứng tựa nơi lầu chuông,
 mắt mơ màng nhìn về hướng trời Thăng Long ngút
 mây.
 Hình như cái lạnh của thời tiết, của mưa phùn
 gió bắc không làm cho người sự nữ trẻ đẹp quan
 tâm mấy.
 Nàng đứng như vậy đã lâu lắm, mặc dầu gương
 mặt phủ dung trang hồng của nàng đã hơi tái đi vì
 lạnh, vành môi trái tim lúc nào cũng đỏ như tô son
 đã ngã qua màu hồng quân tím ngắt... ni cô vẫn sừng
 tro như một pho tượng gỗ.
 Có thể, người ta sẽ tưởng nàng biến thành pho
 tượng gỗ thật nếu đôi mắt trái hạnh với rèm mị dài
 vút cong của nàng thỉnh thoảng không chớp nhẹ như
 cánh bướm, nếu nơi khoe mắt mộng mơ huyền ảo
 ấy không lần từng giọt lệ thánh thót long lanh như
 những hạt thủy soàn, và nếu từ nơi lồng ngực căng
 phồng, đầy nhựa sống của nàng chẳng chốc chốc

thốt ra một tiếng thở dài mệnh mạng như hơi gió
 thoảng.
 Nét buồn của người đẹp, dù là kẻ tu hành
 cũng khiến cho cảnh vật chung quanh như ứa sầu.
 Cái gì đã làm cho người thiếu nữ tưởng đã
 thoát tục, còn vương vấn nợ hồng trần như vậy ?
 Bí mật ! Chỉ có trời mới hiểu được lòng nàng !...
 — Quỳnh Mai tiều tở !
 Một giọng nói bất chợt nổi lên từ phía sau
 lưng, khiến ni cô Diệu Vân tái mặt, hoảng hốt quay
 phắt lại.
 Sư bà Diệu Huệ, vị sư trưởng của Chùa, tuy
 tuổi đã già nhưng đôi mắt còn tinh anh và gương
 mặt còn xot lại nhiều nét xinh đẹp của thời xuân
 sắc, đã bước tới sau lưng ni cô từ lúc nào, đang
 nhìn nàng cái nhìn đầy hiền từ, thương mến.
 Nhận ra kẻ kêu tên mình là sư bà, Diệu Vân
 ni cô không khỏi ngạc nhiên. Nàng vội chấp tay :
 — Mô Phật ! Bạch thầy... thầy kêu con.
 Diệu Vân ấp úng ngừng lại, không dám nói
 hết ý nghĩ của mình. Nhưng cái ngạp ngừng của
 nàng không dấu nỗi đôi mắt tinh anh của sư bà.
 Vị sư trưởng mỉm cười thương hại hỏi người
 đệ tử :
 — Con ngạc nhiên về sự ta kêu tên tục của
 con phải không ?
 — Mô Phật, thầy đã soi tỏ nỗi lòng thắc mắc
 của con.
 Sư bà đặt tay lên vai nàng :

— Kể ra thì kẻ đã xuất gia, không còn được
 phép nhắc tới tên tục nữa, vì dĩ vãng coi như đã
 chết. Nhưng... ở trường hợp con, có hơi khác.
 — Bạch thầy, từ ngày tới nương thân dưới
 bóng bồ đề, con vẫn một lòng gìn giữ giới luật. Hay
 con đã làm điều gì mê lầm đến nỗi thầy phải...
 — Không ! Con đường làm, trước con làm
 điều gì phạm giới mà ta phiền muộn con. Ta hiểu
 con là một tín nữ tốt lành và mộ đạo từ ngày con
 theo phu nhân lên Chùa lễ Phật.
 Là kẻ tu hành, ta cũng muốn con đi theo con
 đường của ta để tìm sự giải thoát, giải thoát cho
 thân mình và giải thoát cho những người quanh
 mình khỏi vòng luân hồi nghiệp chướng.
 Nhưng, muốn tu thành chánh quả thì điều cần
 nhất là phải biết quên dĩ vãng, phải chôn chặt quá
 khứ mà đi vãng như con đã thấy, đã mấy ai quên
 nỗi ?...
 Diệu Vân cúi đầu thú nhận vì sư bà đã nhìn
 rõ gan ruột của nàng. Nàng làm bầm nói như người
 sám hối.
 — Con đã có quên... con sẽ gắng chôn chặt
 dĩ vãng...
 Một lần nữa sư bà Diệu Huệ khoát tay ngắt
 lời :
 — Không ! * nhớ * không phải là một cái
 tội con ạ ! Vì nghiệp duyên của con đối với trần
 tục còn chưa hết, nên đã dễ gì mà quên nỗi được ?
 Ngay như ta... đi tu từ bạch xứ, không phải
 là do một hoàn cảnh bất mãn nào với cuộc đời,
 mới giận đời, giận mình đi tu. Vậy mà, đôi lúc ta,
 cũng chưa quên hẳn được chuyện hồng trần, hưởng
 hồ là con ?
 Vì vậy, kêu tên tục của con hôm nay, ta đã có
 ý trả con trở về với thế tục...
 Ni cô Diệu Vân kinh ngạc nhìn sư phụ :
 — Hoàn tục ? Bạch thầy... con sẽ hoàn tục ?
 — Mô Phật ! Tiểu thư sẽ hoàn tục trong nay
 mai...
 Sư bà nhắm nghiền mắt lại, đoạn mở chưởng
 ra, đặt tay người đệ tử đến bên cạnh lầu chuông,
 chỉ về hướng Diệu Vân vẫn mà mơ màng hồi này.
 Trước mặt hai người là kinh đô Thăng Long
 ngút ngàn với những tầng cây xanh thăm, những
 cung điện chót vót mái vòm mờ mờ.
 Giọng sư bà đột nhiên xúc động :
 — Hoàn tục con ạ ! vì trong tình thế này, dù
 là kẻ tu hành mộ đạo như ta cũng chưa chắc gì đã
 tu thành chánh quả.
 Ta vừa được người từ Thăng Long đến cho
 biết nhiều chuyện động trời đang xảy ra ở nơi ấy.
 — Bạch thầy...
 — Khoan ! Con đừng kể cho con nghe ! Vua
 Chiêu Thống, từ ngày theo gót quân Thanh về,
 tuy tiếng là đã được phong làm An nam quốc
 vương * nhưng thật sự đất nước này đã thuộc về
 tay người Tàu cai trị.
 Con nghĩ coi, làm vua mà phải theo niên hiệu
 của Tàu, dù việc lớn nhỏ đều phải bẩm đến quan
 Tổng Đốc của thượng quốc, thì có khác chi nội
 thuộc ?
 Nhục đến nỗi ngày ngày sau mỗi buổi chầu,

nhà vua đều phải thân hành cười ngự cùng với
 mấy kẻ tùy tùng đến đình Tôn sĩ Nghị để hầu việc
 Sĩ Nghị đã tỏ ra ý khinh bạc vua của mình, khi ch
 vào hầu, khi lại không thêm tiếp kiến.
 Nhục như thế, vua quan mình vẫn u mê, ch
 nghĩ việc trả ân báo oán, mọi chuyện lớn nhỏ đ
 trông cậy vào tay giặc, khiến cho chúng được th
 càng lộng hành hiệp đáp dần lành.
 Từ khi nước Nam mình có vua, có Chúa, t
 chưa hề bao giờ thấy có một ông vua lại hèn h
 như vậy, con ạ !
 Diệu Vân ni cô chớp nhanh đôi mắt :
 — Bạch thầy, nếu đúng như vậy thì nhục cho
 quốc thể quá.
 — Nhục, nhục lắm ! dù kẻ tu hành như t
 cũng thấy máu nóng bùng dậy. Nếu ta không gi
 rồi thì ta cũng đến phải hoàn tục như con. A, nh
 tiện, ta cũng cho con hay. Ta mới được tin c
 Tướng Công và phu nhân.
 Diệu Vân ni cô thoáng vảng mây mặt, n
 hỏi vội :
 — Tin của thân phụ và thân mẫu con ? Vậy
 ra các người không sa vào tay quân giặc ?
 — Không ! Đêm kinh thành thất thủ, Tướng
 công và phu nhân có bị một toán giặc bắt được. May
 trong lúc chúng giải tới nạp cho Tôn sĩ Nghị thì c
 một trang thiếu niên đứng si đánh cướp được
 tù xa.
 Sau đó, thiếu niên hộ vệ đưa Tướng công và
 Phu nhân chạy về Thanh Hóa.
 Ni cô Diệu Vân nôn nã :
 — Song thân con chạy về Thanh Hóa ?
 — Đúng vậy ! Các ngài theo quan Tham Tán
 Quân vụ Ngô Văn Sở và quan Lại bộ Tạ thị Lang
 Ngô Thời Nhiệm rút về trấn giữ đèo Tam Điệp đợi
 chờ viện binh từ miền trong ra, quyết liều một trận
 sống mái với giặc.
 — Rồi chừng nào thì viện binh ra, bạch thầy ?
 — Không lâu đâu con ! Có lẽ chỉ chừng nay
 mai. Kể đưa tin cho ta còn cho biết hiện Bác bình
 Vương Nguyễn Huệ đã lên ngôi Hoàng đế tại núi
 Bàn Sơn lấy hiệu là Quang Trung sắp đem binh
 Bắc phạt.
 Hai lần trước đem quân ra Bắc, ngài thành
 thực có ý muốn phủ Lê diệt Trịnh. Nhưng bây giờ
 thì đất nước này không còn là của nhà Lê nữa, đã
 mất về tay quân Tàu. Vì vậy, việc lên ngôi của ngài
 hoàn toàn danh chính ngôn thuận.
 Ta tin rằng trong đại binh Bắc phạt lần này,
 tất thế nào cũng có Tướng công và phu nhân cùng
 về.
 Ni cô Diệu Vân quỳnh quáng lên vì mừng.
 Nàng phải cố giữ bình tĩnh mới khỏi có những cử
 chỉ thất thố trước sư phụ.
 Điều tiết lộ của sư bà Diệu Huệ hoàn toàn
 bất ngờ đối với nàng khiến nàng bàng hoàng như
 người đang mê chợt tỉnh vậy.
 Quả thật không gì có thể đo được nỗi mừng
 của ni cô lúc bấy giờ. Vì giữa lúc nàng đang hoàn
 toàn tuyệt vọng về chuyện gia đình, những tưởng
 một khi đã lọt vào tay quân giặc mạng sống của cha
 mẹ nàng sẽ khó lòng giữ nổi thì cha mẹ nàng lại
 cũng đã may mắn thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.
 Diệu Vân ni cô thắc mắc vô cùng về kẻ đã có
 ơn cứu cha mẹ mình. Nàng ấp úng :
 — Bạch thầy... nhưng thầy vẫn chưa cho con
 biết về vị ân nhân của gia đình con, để con được
 tôn thờ trong tâm tưởng...
 — Ủ há ! con không nhắc thì ta cũng quên
 mất. Kể ấy không phải ai xa lạ, chính là vị hôn phu
 của con.
 Diệu Vân giựt mình :
 — Bạch thầy thầy nói công tử Ngô thời Anh ?
 Sư bà cười lớn :
 — Con à ! nữa ? Thầy tuy ở nơi heo hút đạm
 bạc này cũng từng được nghe về mối thiên duyên
 giai ngẫu giữa con và Ngô công tử.
 Đó là một mối tơ duyên rất đẹp. Thầy vẫn
 mừng thầm cho con có một người tình xứng đáng
 để sau này nâng khăn sửa túi. Vì Ngô công tử
 không những là một trang thiếu niên đứng si, ch
 còn là tay quân quân văn học chữ đất Thăng Long
 không mấy người không biết tiếng.
 Câu nói của sư bà khiến ni cô Diệu Vân m
 cờ ửng hồng hai gò má.
 Một cái gì bùng bùng nóng ran trong người
 nàng, đồng thời tim nàng hồi hộp đập.
 Nàng không ngờ rằng kẻ cứu vãn hạnh phúc
 gia đình nàng lại chính là người nàng thầm yêu vưng
 nhớ và cha mẹ đã hứa gả nàng sau này.
 Sư bà không ngắt giọng sát sắc diện của người
 đệ tử. Bà mỉm cười hiền từ tiếp :
 — Bởi vậy, ta mới bảo con nên sớm lo hoàn
 tục. Cái duyên của con đối với cửa thiền có lẽ chỉ
 ngắn ngủi như thế, mặc dầu con xa nơi này, lòng ta
 cũng vô vàng quyến luyến...
 Sư bà đã lui gót từ lúc nào Diệu Vân ni cô vẫn
 còn đứng ngây người nơi lầu chuông.
 Cả một dĩ vãng xa xôi bùng sống lại trong lòng
 người sự nữ trẻ, Nàng làm bầm nhắc lại quyết định của
 sư bà mà đối với nàng còn có tình "đi mẫu", vì bà
 là bạn thân của Phan phu nhân hồi con gái, mãi sau
 này hai người một kẻ đã xuất gia một kẻ vinh hiển
 vẫn còn chơi thân với nhau.
 — Hoàn tục... hoàn tục... con phải hoàn tục...
 ☆
QUAN Hàn lâm Đại học sĩ Phan Huy
 Ích năng tách trà đầu xuân lên miệng
 chiêu một ngụm, tươi cười nói với
 phu nhân :
 — Mùa xuân này mình gặp chuyện đại kiết rồi,
 phu nhân à !
 Phan phu nhân ngạc nhiên :
 — Ừ, tướng công nói gì, thiếp không hiểu mình gặp
 chuyện đại kiết, mà đại kiết gì ? Hay là tướng công
 được thăng quan sao ?
 Quan Hàn lâm cười rung rinh cả hai chòm ria mép :
 — Thì đại kiết, chứ đại kiết gì ? Nghĩa là có
 chuyện vui mừng. Mà cứ gì thăng quan thăng cấp
 mới là vui mừng, phải không phu nhân ?
 Thấy phu nhân vẫn chưa hiểu ý mình, Quan
 Hàn lâm bèn hỏi :
 — A, phu nhân có nhớ vụ Quan Bàng Văn
 Đình tới thăm tới hôm nào không ?

— Sao lại không nhớ? Hôm ấy chính tôi phải thân đi làm món nem cuốn cho các ông nhậu mà! Nhưng vụ Quan Bàng Văn Đình thì có liên quan gì tới chuyện đại kiếp của ông?

— Ấy, vậy đó? Thế mà có liên quan đó! Số là Quan Bàng Văn Đình với quan Lại Bộ Tả thị Lang có tình cũ...
— Lại nữa, lại giết dây đến cả quan Lại Bộ nữa!

— Thì phải có dây có nợ như thế, mới đúng là sợi tơ hồng quấn quanh quấn quít chứ! Mà tôi đã nói hết đầu bà với ngật lời?
— Đây, ông nói đi! Tôi đang muốn nghe đây!
— Tôi nói tới đâu rồi hể?
— Tôi chỗ Quan Bàng Văn Đình với quan Tả thị Lang có tình với cô cũ...

— Ừ, phải rồi, vì vậy quan Tả thị Lang mới nhờ quan Bàng Văn Đình qua chơi bên này để xem mắt con Quỳnh Mai cho Ngô công tử, con trai lớn của ngài.

Bà biết công tử Ngô thời Anh con quan Lại bộ Tả thị Lang chứ?

Phen phụ nhân mỉm cười:
— Công tử Ngô thời Anh cả Kinh đô Thăng Long ai mà không biết. Cậu nổi tiếng trong nhóm Thăng Long Tứ Kiệt, với tài võ nghệ siêu quần.

Quan Hán Lâm vỗ đùi reo:
— Đúng! đúng lắm! Tuy vậy bà mới biết một mà chưa biết hai. Ngoài tài võ dũng, Ngô công tử còn là tay quân quân văn học của đất Thăng Long nữa.

Cậu là Trưởng tràng của quan Bàng, quan Bàng thường khoe với mọi người khoa thị hương năm tới, chắc Ngô công tử phải chiếm cái Giải nguyên, rồi Hội nguyên, Đình nguyên nữa không chừng.

Vì thế cho nên tôi mới nói mình gặp chuyện đại kiếp.

Phen phụ nhân hờ hờ ra mặt. Ai chớ dám ấy thì bà bằng lòng quá rồi.

Quan Tả thị Lang so với quan Hán Lâm còn ở trên mây bạc, vì ngài đứng đầu hàng quan văn. Lại nữa, Ngô công tử là tay danh sĩ, con đường tương lai chưa biết thế nào là cùng. Quỳnh Mai được con người ấy để mà nâng khăn sửa túi thì cũng phi nguyên bốn chữ "giai nhân danh sĩ".

Phu nhân vui mừng vô kể, trách móc chồng:
— Vậy mà bữa nay ông mới chịu nói cho tôi hay. Rồi ông đã trả lời bên quan Tả thị Lang chưa?

Thì tôi nào có biết hơn bà? Mãi chiều qua, gặp quan Tả thị Lang trong triều, ngài mới tiết lộ cho tôi biết. Hôm nay, ngày lành tháng tốt, ngài cho công tử qua làm lễ ra mắt nhạc gia đó. Vậy bà lo sửa soạn đi mà tiếp đón quý tế...

Quan Hán Lâm Đại Học sĩ cần dặn phu nhân xong, liền lên kiệu đi tới Bộ.

Núp sau bức rèm trước nơi khuất phòng, tiêu thư Phan Quỳnh Mai không bỏ sót một lời nào trong câu chuyện giữa song thân.

Về thẹn thùa, khiến cho gương mặt phù dung thêm ửng hồng. Phan tiêu thư phải đưa tay lên ngực mấy lần để trấn áp sự hồi hộp của con tim, như muốn thoát ra khỏi lồng ngực nặng trĩu.

Nàng hiểu rõ lòng nàng lắm. Ngô công tử nào phải ai xa lạ đối với nàng, chính là chàng nho sinh nàng đã gặp hôm nào cùng với mấy đứa thị tì chơi hội đèn Voi Phục.

Hôm ấy tiêu thư bị mấy cậu công tử bột con mẩy vị quan lớn đang trong quá lệ chọc ghẹo toan làm hôn và nàng đã được Ngô công tử giải cứu.

Sợ đi có chuyện phân biệt đường trong đường ngoài là vì... sau chuyện Bắc Bình Vương tiến quân ra Bắc thứ nhì để diệt Vũ Văn Nhậm vì ngài Nhậm có ý phản phúc, thì ngài sửa sang lại công việc chánh trị xứ Bắc.

Ngài vẫn đặt chức Giám Quốc như trước để lo chuyện tế lễ tôn miếu nhà Lê, nhưng vì ngài trao quyền cho Ngô văn Sở vốn là bộ tướng thân tín của ngài, vẫn ngài dùng các cựu thần nhà Lê Ngô thời Nhiệm, Phan Huy ích để yên lòng bá tánh.

Đương nhiên, một triều đình có nhiều phe phái như vậy phải có sự kéo bè, kết cánh, tuy không đến nỗi trầm trọng nhưng không tránh khỏi những điều chia rẽ nhỏ nhất.

Các quan đảng trong cậy có binh quyền và là người thân tín của Bắc Bình Vương thường tỏ ra lấn áp các quan đảng ngoài. Mấy cậu công tử cũng theo gương cha như vậy, Cho nên, giữa chốn triều đình cũng như nơi phường phố luôn xảy ra những vụ gây gáy xích mích.

Hôm ấy, trong số các vị tiêu thư đi lễ ở đền Voi Phục, tiêu thư Phan Quỳnh Mai được kể là đóa hoa hương sắc nhất, cũng vì như bông hồng quý ở giữa những bông hoa tầm thường.

Mấy cậu công tử xứ Thuận, xứ Quảng thấy Phan tiêu thư từ đã tốt mắt, liền xán lại tán tỉnh.

Một cậu giỡn giọng tro tro:
— Đi mò đó tiêu thư? Răng đi lệ, lệ đi có một mình, hổng đi hai mình cho nó... là lời đùa hí?
Quỳnh Mai ửng đỏ mặt vì những lời tán tỉnh sống sượng. Nhưng vì không muốn rầy với mấy cậu, tiêu thư lặng thinh không đáp, kéo mấy đứa con hầu đi lẩn vào đám đông những người đi xem hội.

Mấy cậu đầu chúi lơ đẹt, theo bên gót. Một cậu khác tiếp:
— Ừ, người đẹp không có miệng răng hí? Hay tiêu thư nghĩ mình cao sang hơn mấy thằng dân dưng trong nì, nên hổng thèm nói hí?

Cực chẳng được, Quỳnh Mai phải lên tiếng:
— Mấy cậu bất lịch sự lắm! Mấy cậu không thấy đây là nơi nhĩ mục quan chiêm sao mà buông lời nói hăm hồ?

Mấy cậu quen thói cậy quyền, thế nơi cha, bị người đẹp sửa lưng liền nổi nóng. Cậu thứ nhất gạt phăng bạn, tiến đến bên Quỳnh Mai sùng sộ:
— Tiêu thư phải nói rõ ai là kẻ bất lịch sự? Phải tụi chos hay chính tiêu thư hí?

Vừa nói, cậu ta vừa nắm lấy tay Quỳnh Mai.
Quỳnh Mai vừa thẹn vừa tức vùng khỏi tay cậu ấm nọ, quát mạt:
— Hành động của cậu đã tự trả lời cho các cậu, hà tất phải hỏi? Tôi nghĩ một người có lễ nghĩa, giáo dục, tất không thể hành động như vậy!

Cậu công tử bị nàng "giáo dục" mặt đỏ như gấc chín. Và vì quá "độc độ" (1) Cậu ta hét lớn:
— Bớ anh em! con nhỏ nì chưởi tụi mình là đồ mất dạy, vậy chúng ta phải sửa trị cho nó bớ thôi chanh chur, đánh đá!

Lời hô hào của cậu được tất cả đồng bọn hưởng ứng. Nhiều tiếng ồn ào nổi lên:
— Phải rủa! Hãy mần cho nó một keo!
— Đại huynh ra tay trước, tụi tui sẽ nhào vô sau.

Đám lính theo hầu mấy cậu cũng la cổ vô:
— Hay lắm! công tử hãy tỏ oai hùm cho có á biết tay!

— Hay để tui tui bắt đư về dinh rồi hạ hồi sẽ phân giải!

Đám cậu ấm bị bế mặt trước Phan Quỳnh Mai nhất loạt nhảy vô, kẻ nắm tay người nắm áo. Phan tiêu thư vô cùng tức giận trước cử chỉ thô bạo của họ, nhưng phân đạo tư liệu yếu, không thể chống cự lại được, chỉ kêu la cầu cứu. Đám thị tỳ theo hầu nàng cũng hoảng hốt như rú giữa tiếng cười hổ hổ vô duyên của thầy trò bọn công tử bột.

Nhưng đờ năng là khản tiếng, đám dân chúng đi xem hội cũng không ai dám can thiệp, vì họ đều sợ bọn công tử và đám quân của các cậu ấm đang trong.

Hồi còn nhỏ ma Chứa Trĩnh, họ đã từng bị điều đưng khổ sở vì đám kiêu binh Thanh Nghệ. Nên với thầy trò bọn công tử công tôn này, họ nghĩ chỉ nên lánh mặt đi là tốt hơn hết.

Giữa lúc Phan Quỳnh Mai tưởng chừng sẽ bị ô nhục vì bọn con ông cháu cha mất dạy này thì một giọng nói rang rang nổi lên khiến mấy cậu công tử bột dãn xung quanh Quỳnh Mai giờ trở béc lột gờ gọc phải vội vã ngừng lại.

Tiếng nói như một lệnh truyền oai vô cùng:
— E, tất cả hãy ngừng tay! Các người làm chi mà lại ý chúng hiệp có tâm thường như vậy?

Mấy cậu ấm đang ra nhưng vẫn vây quanh Quỳnh Mai vì sợ con mồi của họ sẽ thoát tay. Họ những mắt nhìn coi kẻ nào đã "chơi cha" ra lệnh cho họ, và sau khi nhận ra đó chỉ là một thư sinh nào nhà với nếp khăn chữ nhân trên đầu, gương mặt trắng trẻo như con gái, thì tất cả cũng cười "đ" kiêu ngạo!

Một cậu nói:
— Ô, tướng là ai, hóa ra một anh đồ gàn trôi gả không chặt! Bộ anh đồ hết còn muốn sống nên trêu vào các cậu hí? Nếu vô tình không biết thì tha cho làm phước đó! Rửa đi đi... trước để cho khuất mặt! Kéo choa nổi giận thì hồi không kịp đó hí?

Anh đồ trôi gả không chặt ấy mấy ai ngờ lại chính là công tử Ngô thời Anh, con trai quan lại bộ Tả thị Lang Ngô thời Nhiệm, một tay vũ dũng siêu quần trong nhóm Thăng Long Tứ Kiệt?

Ngươi bớ đó, Ngô công tử cũng đi coi hội đèn Voi Phục. Công tử khi ra ngoài thường thích ăn mặc thể lệ hân sinh nên ít người nhận ra chàng.

Câu chuyện chọc gãi giữa đường rồi cậy nhiều hiệp sĩ của mấy cậu công tử đang trong, Ngô công tử vô tình được chứng kiến từ đầu.

Chàng đã toan bỏ qua ra về nhưng thấy mấy cậu tỏ ra quá thô bạo, không có một chút gì là tư cách con nhà, lại thấy mọi người dường như sợ hãi họ, nên bất đắc dĩ phải ra tay can thiệp.

Nghe giọng nói xác xược và thất độ "dưới mắt (1) Mặc cỡ - tiếng miền Trung.

không người" của cậu ấm sút vọt nọ, Ngô công tử đã nóng mặt lắm. Nhưng với tính tình điềm đạm, chàng vẫn lấy lời phải quấy can gián trước. Chàng trừng mắt nhìn cậu công tử vừa tỏ thái độ khinh khi mình, mắng nhẹ:
— Cậu nói thế sao cho phải! Nếu các cậu không được học lễ nghĩa như kẻ hân nho này, thì ít nhứt cũng phải giữ lấy phong thái con nhà, đừng để mọi người đánh giá các cậu quá thấp.

Nay đã không nghe lời can gián, không biết tự ti lương tâm lại còn lên mặt phách lối. Vậy ta nói thẳng, ta không đi đó! Các cậu làm gì nói thì làm coi thử?

Lời nói như lửa thêm dầu, mấy cậu công tử đang trong thói bông nhiên có kẻ "chơi cha" can thiệp vô chuyện của mình, kẻ đó chỉ là một anh đồ gàn thì tức giận gầm lên như sấm:
— Á, thằng này giỏi! Thằng này muốn ròn mặt từ thân thì quả là đã tới số! Anh em hãy nhào vô cho nó một trận để tui nay nó tên...

Không phải đợi đến rồi kêu gọi thứ hai, mấy cậu cũng hô Phan tiêu thư ào tới vây chặt anh đồ và một trận đòn hội chợ diễn ra ngay sau đó.

Giữa vòng vây, anh đồ tức Ngô công tử trả hình liếc thấy có gái mình giải cứu đã nhân cơ hội lẩn vào đám đông khuất dạng thì yên lòng. Chàng cũng không ra tay với chỉ chủ tâm làm cho mấy cậu sợ, bèn vận nội công chống người lớn chịu đựng.

Mấy cậu ấm kẻ dám người đã ào ào vào người anh đồ, tưởng chỉ trong nháy mắt anh đồ sẽ tan xương nát thịt, bỗng thấy như đám đá vào bị bông, trong khi kẻ thù vẫn đứng trơ như tượng đồng vách sắt, thì vội vã thôi lui trở mặt kinh ngạc.

Lúc ấy, Ngô công tử mới điềm mặt các cậu mắng:
— Lũ chúng mi chỉ là phường chuột nhắt mà cũng toan làm tăng phách lối. Coi đây! bây giờ thì đến lượt tui mi lãnh đòn của bản công tử!

Miêng nói, những ngọn quyền ngọn cước đã bay ra vù vù, lạng lạng như gió. Vài ba cậu trúng đòn té xiềng xiềng. Mấy cậu khác biết là gặp phải cọng đũa cứng cho chầy. Cả mấy chú lính đi hộ vệ các cậu cũng bị đánh tan tác như một bầy vịt.

Chỉ một thoáng "chiến trường" đã được giải quyết. Đám đông dân chúng, hồi này sợ oai bọn công tử công tôn, lúc này đã quay trở lại vây quanh Ngô công tử hoan hô nhiệt liệt.

Đi nhiên kẻ khâm phục chàng nhất, vẫn là Phan tiêu thư. Nàng ra về với hình ảnh chàng thanh niên nghĩa khí đờ lờn vờn từ trong bữa ăn, giấc ngủ.

Tiêu thư càng nghe lời minh rung động hơn, khi biết rằng chàng là một trong đám tứ kiệt đất Thăng Long, ngoài tài vũ dũng còn khét tiếng ở chốn văn đàn. Nàng vẫn ôm ước vọng có ngày được diện kiến để tỏ nỗi lòng cảm tạ ân nhân, không ngờ kẻ đa tài ấy lại cũng để ý tới mình.

Như một kẻ đã nhìn thấy bóng hạnh phúc của mình thấp thoáng trước mặt, Phan tiêu thư hân hoan chơi vơi, trong một nguồn cảm giác rộn ràng, lâng lâng...

Đ AU giờ ngo thì Ngô công tử đi cùng một bà mai tới. Chàng cười ngượng hồng, mặc quần áo ấm sinh, còn bà mai thì đi vòng vo mấy tên lính trong dinh Lại Bộ chăng.

Hôm nay bỏ lốt hân nho, mang bộ đồ ấm sinh lông lầy, Ngô công tử trông càng bánh trai hơn nhiều.

Núp sau rèm, lòng Phan tiêu thư nghe rộn lên từng hồi như có những trang pháo nổ nổ.

Cuộc tiếp đón chàng lễ qui điển ra vô cùng nồng hậu. Phan tiêu thư công thân thiết tiệc công tử, phu nhân cũng vui vẻ chuyện trò với bà mai.

Tiêu thư thì không dám bước ra ngoài. Nàng bên lên đồ mành thì lẩn bị mấy đứa s hoàn chế riều. Mấy "cơm rãnh" được thế công trêu chọc ghẹo, như chàng nói đối bà phu nhân đây tiêu thư mang trầu ra mời khách, làm nàng tưởng thật luống cuống bước ra suýt nữa đánh rớt cả khay trầu.

Ngồi đứng không yên, Phan tiêu thư lững thững bỏ ra vườn hoa tản bộ để cố lấy lại sự bình tĩnh.

Nàng dang mớ mành thả hồn phiêu diêu theo giác mộng đường dài, chợt một tiếng động khẽ phía sau lưng làm nàng giật bản mình quay phắt lại.

Tiêu thư bỗng bừng đỏ mặt, vì người gáy ra tiếng động chính là công tử Ngô Thời Anh, chàng đã bước tới sau lưng nàng từ lúc nào, đang đem đăm đăm nhìn với đôi mắt chứa chan tình cảm.

Ngô công tử lên tiếng trước:
— Xin lỗi, tôi đã làm tiêu thư giật mình. Trong hôm gặp nhau ở đền Voi Phục, lòng này ước ao được gặp mặt tiêu thư, rất tiếc hôm đó tiêu thư đã ra về quá sớm...

Biết tình lang có ý trách mình, Phan tiêu thư cúi mặt e thẹn:
— Thiếp tự biết có lỗi với chàng hôm ấy, vẫn mong có ngày được thấy mặt để tạ ơn, vậy tiện đây, xin chàng nhận cho thiếp hai lạy để gọi là cảm tạ người quân tử đã thấy chuyện bất bình ở giữa đường mà chẳng làm ngơ...

Tiêu thư nói xong toan sụp xuống lạy. Ngô công tử hét hoảng né tránh qua một bên và đỡ nàng dậy.
— Ý chết! tiêu thư đừng làm thế mà kẻ hân sinh này càng thêm tôn thờ. Kẻ hân sinh này đâu có ý bắt lạy tiêu thư vì một cái ơn nhỏ mọn. Chả là vì quá nhớ nhung mà không được gặp, nên lỡ thốt lời oán hận...

Phan tiêu thư muốn nói cho chàng hay không phải có mình chàng nâng mà chính lòng nhĩ nữ cũng vẫn vương từ hôm ấy, nhưng nàng chỉ đỏ mặt mà không nói được nên lời.

Ngô công tử như si như dại tưởng đang thẹn thùa của giai nhân. Chàng muốn cầm lấy tay người đẹp để nói lời chỉ non hẹn hẹn, nhưng vừa đưa tay ra đã vội giật ngay về vì nghe có tiếng Phan tiêu thư công tử lớn phía trong.

Quỳnh Mai hoảng hét:
— Ý chết, công tử vô đi, kéo phụ thân em bắt gặp! Lòng này đã thuộc về ai từ lâu rồi, xin công tử cứ tiến hành theo tập tục, nghi lễ. Đã được hai bên cha mẹ tác thành cái ngày xum họp cũng không xa đâu, xin công tử đừng vội vàng.

(Xem tiếp trang 21)

Sắc đẹp vào Xuân

Lời chúc của Giang

Cô VÂN-GIANG viết

VÂN-GIANG cũng như các bạn chúng mình lại sắp được thêm một tuổi rồi. Chúng ta lại có thêm nhiều kinh nghiệm mới. Vân Giang không hiểu vào những buổi Xuân về các bạn nghĩ gì? Riêng Giang thấy lòng mình nao nao lạ. Bao nhiêu hình ảnh đã một lần hay hơn một lần Giang được thấy lại trở về Giang...

Hình ảnh người nghệ sĩ khóc cười trên sân khấu, hình ảnh người ta lừa lọc nhau trong cuộc đời và đây hình ảnh đậm đà nhất trong năm:

Hình ảnh một cô nữ sinh mới mười sáu tuổi, vào một chiều mưa, em đã cố tìm cho ra nhà Giang để âu yếm bảo Vân Giang:

— Chỉ ơi, em không có chị, em muốn chị sẽ là chị của em.

Vân Giang cười vuốt mái tóc cô em gái mới của Giang. Và từ đó, người em ấy thường đến với Giang. Có lần, em đã hỏi Giang:

— Mười sáu tuổi có trang điểm được không chị?

— Được chứ. Nhưng em nên nhớ điều này: Mười sáu tuổi em còn trẻ lắm, da em rất dễ bị hư nếu em dùng những thứ phấn xăn. Vậy tốt hơn em đừng nên dùng phấn. Em chỉ cần làm thế này thôi:

★ Em giữ cho thân mình cũng như quần áo được sạch sẽ luôn. Mặc quần áo trắng thì phải giữ thế nào cho quần áo được trắng luôn, đừng bao giờ nên để quần áo trắng thành vàng. Mặc những bộ quần áo trắng, nhưng có màu vàng lấm lấm cho người xung quanh có cảm tưởng ngay là mình dơ dáy. Như thế không tốt biết không cùng.

Người em gái nhỏ cười vui vẻ, Vân Giang lại tiếp:

★ Khi đi học, vào những hôm trời khô quá, da có thể bị nứt nẻ, trong trường hợp này em nên bôi lên mặt một lớp Cold Cream. Em có thể dùng Pond's Cold Cream, Crème Lancastet Juvénile, crème Nivéa.

Ngồi ra nếu em thấy da cứ hay đỏ mồn mồn, em nên chọn mua một thứ Tonique ở các tiệm bán mỹ phẩm mà dùng. Mỗi ngày một lần em thoa Tonique lên da. Để Tonique trên da khoảng 40 phút rồi rửa đi. Em cũng cần nhớ thêm điều này nữa. Đối với các em mười sáu tuổi và các em lớn hơn nữa cũng không bao giờ nên để các mỹ phẩm trên da suốt cả đêm.

★ RỒI bảng đi Bón. Năm năm, thời gian qua mau, Vân Giang không thấy người em gái nhỏ trở lại với Giang nữa. Nhưng chợt một hôm, trời nắng đẹp, Tết Tàng Tộc Mậu Thân đã qua rồi, người em gái nhỏ ngày xưa lại đến với Giang. Em đến hỏi thăm Giang. Em cho Giang biết tại sao đã lâu em không đến với Giang: Em bận đi xa. Lý do thật là giản dị. Em bảo:

— Em càng đi xa em càng thấy mình còn phải học tập nhiều chi ệ.

— Giang rất đồng ý với em. Người Phụ Nữ đẹp luôn luôn là người nhũn nhặn. Không bao giờ nên cho mình là nhất cả. Trong cuộc đời này mọi sự tốt xấu đều chi tương đối mà thôi. Không người nào hoàn toàn cả. Bởi thế những người hiểu đời vẫn cho các kẻ kiêu căng tự đắc là những người ngu xuẩn. Những người kiêu căng tự đắc không bao giờ đẹp được bởi những vẻ mặt khi đã được lập đi lập lại nhiều lần sẽ hân trên gương mặt. Cũng vì lý do đó, người ta có thể nhìn mặt mà đoán được phần nào tính người và có người đã bảo về duyên dáng của người ta là sự huyền nhiệm phát ra từ con người, ta cảm thấy nhưng không có thể nhìn thấy được.

Trang điểm cho đẹp không khó bằng mình làm thế nào cho có vẻ duyên dáng. Muốn thế, ta phải luyện tính, không bao giờ nên nóng nảy, luôn luôn bình tĩnh và đừng bao giờ nên chất chứa hận thù trong người. Hãy coi kẻ thù của chúng ta như những con vật khôn khéo nhất, không sớm thì muộn thế nào cuộc đời cũng giáng cho chúng những đòn cay đắng. Em nên nhớ chất chứa hận thù trong người, gương mặt chúng ta không bao giờ tươi vui được. Có gương mặt tươi vui và điềm phẫn thoa son thêm gương mặt chúng ta sẽ đẹp đó đây.

Đến rồi đi, chuyện dĩ nhiên là thế. Người em ấy đến thăm Giang trong giây lát rồi lại ra đi. Cuộc đời chẳng có gì vĩnh cửu cả. Vì thế, Giang vẫn ân cần khuyên các em, các bạn của Giang nên luôn luôn đối xử tốt với nhau. Giang đã bao lần thở dài khi phải chứng kiến cảnh những người đàn bà trang điểm thật đẹp nhưng không có tư cách. Những người như thế dù có trang điểm đẹp thế nào đi nữa cũng không thể nào thu hút được sự cảm mến của người chung quanh lâu dài.

Nhân dịp xuân về, Giang ước mong các bạn sẽ có thời giờ rảnh rỗi để suy nghĩ về

(Xem tiếp trang 21)

25 NĂM ĐỢI NGƯỜI YÊU

(Tiếp theo trang 15)

nôn nao và thăm cầu nguyện hy vọng cuối cùng của đời chàng thành sự thật.

Xe ngựa đỗ lại một khách sạn khá sang trọng. Chàng đi nhanh lên lầu và gõ cửa số 12. Trong lúc chờ đợi Tân nghe tim mình đập thình thịch. Một người đàn bà trong tuổi mờ cửa nhìn ra.

— Thưa bà, phải có Anh Thơ ngụ ở đây không bà ?

— Vâng, cô ấy đang đọc sách ở phòng trên.

Tân kêu lên :

— A, vậy là may cho tôi quá. Thưa bà, tôi có thể lên gặp cô ấy được chứ.

— Được chứ, nếu ông là bạn quen.

Tân đáp sực sè :

— Nhưng thưa bà, cô ấy... đã có gia đình chưa ? Tôi gặp cô ấy có gì bất tiện không ?

Người đàn bà cười dòn :

— Nếu đã lập gia đình thì ai lại gọi bằng cô. Các ông thì dễ lắm, có hay chưa có gia đình thì cũng vẫn là ông. Nhưng đàn bà chúng tôi thì thật là rặc rối. Hôm qua còn là cô, chỉ một đêm sau đã là bà rồi. Nhưng nếu tôi không lầm thì dường như ông không phải là người Pháp.

— Vâng, quê tôi ở tận bên Úc Châu, nhưng ngày xưa tôi được sinh ra ở đất Pháp.

— Ông quen với cô Anh Thơ của tôi bao lâu rồi ?

— 25 năm rồi. Không biết bây giờ cô ấy còn nhớ tôi không ? Người đàn bà trở đôi mắt tròn vo :

— 25 năm ! Trời đất quý thần ơi ! Cô tôi năm nay vừa đúng 20 tuổi.

Rồi bà ta lùi lại và chạy ù xuống thang lầu, hai mắt vẫn nhìn Tân đăm đăm. Có lẽ bà ta cho chàng ta là một kẻ điên thì phải. Tân đứng愣愣 như một lúc rồi bước lên cầu thang. Mọi việc xảy ra thật là khó hiểu. Có thật là Anh Thơ ngụ tại căn phòng này không hay một kẻ nào khác. Dầu sao chàng đã đến tận cửa phòng của nàng rồi, chẳng lẽ quay trở ra.

Tân đưa tay gõ cửa với những tiếng đập thình thịch của con tim. Một giọng nói trong âm vọng ra :

— Xin chờ giây lát.

Tân xoay lại bộ y phục bần nhều của mình, đưa bàn tay vuốt lại mái tóc. Cánh cửa phòng bật mở : một thiếu nữ tóc vàng hiện ra với một cái nón rơm trên tay.

Thấy khách lạ là một người đàn ông, thiếu nữ chớp đôi mắt trong xanh. Tân đứng ngây người ra nhìn nàng, miệng lẩm bầm như người nằm mơ :

— Anh Thơ, chính là em đây mà !

Mà thật vậy, Anh Thơ vẫn không thay đổi sau 25 năm xa cách. Nàng vẫn trẻ vẫn đẹp. Làn da mặt vẫn trắng mịn như ngày nào. Tân có cảm giác lâng lâng, thấy như mình sống trở lại 25 năm trước, bên cạnh người con gái đã bao lần thề non hẹn biển.

Càng nhìn, Tân càng thấy nàng trẻ lại, trẻ hơn 25 năm trước nữa. Chàng vừa mừng nhưng cũng vừa ngạc nhiên. Với giọng áp úng, Tân hỏi :

— Thưa cô, cô là... là Anh Thơ ?

Thiếu nữ cũng lẩm lẩm không kém chi chàng :

— Vâng, tôi là Anh Thơ. Ông... ông là ai, tìm tôi có chuyện gì ?

Tân nuốt nước bọt và đáp với giọng buồn buồn :

— Xin lỗi cô, tôi dường dợt đến nhà cô mà không cho hẹn trước. Tôi từ Châu Úc đến đây để tìm một người bạn gái hao hao giống cô. Chúng tôi quen nhau cách đây 25 năm trong cuộc triển lãm tranh ảnh.

Thiếu nữ mở tròn đôi mắt :

— 25 năm mà ông vẫn còn nhớ đi tìm ư ?

— Thưa cô, số dĩ tôi đi tìm nàng suốt 25 năm nay là vì trước kia chúng tôi đã ước hẹn cùng nhau. Tôi ngờ lời hỏi cưới nàng và được nàng đồng ý. Nhưng... nhưng sau đó nàng biệt dạng luôn, làm cho tôi khổ sở hết sức.

Thiếu nữ mở tròn đôi mắt :

— 25 năm mà ông vẫn còn nhớ đi tìm ư ?

— Thưa cô, số dĩ tôi đi tìm nàng suốt 25 năm nay là vì trước kia chúng tôi đã ước hẹn cùng nhau. Tôi ngờ lời hỏi cưới nàng và được nàng đồng ý. Nhưng... nhưng sau đó nàng biệt dạng luôn, làm cho tôi khổ sở hết sức.

Thiếu nữ mở tròn đôi mắt :

— 25 năm mà ông vẫn còn nhớ đi tìm ư ?

— Thưa cô, số dĩ tôi đi tìm nàng suốt 25 năm nay là vì trước kia chúng tôi đã ước hẹn cùng nhau. Tôi ngờ lời hỏi cưới nàng và được nàng đồng ý. Nhưng... nhưng sau đó nàng biệt dạng luôn, làm cho tôi khổ sở hết sức.

Thiếu nữ chớp mắt và chăm chỉ nhìn khách lạ. Nàng lặng thinh, dường như xúc động trước giọng nói buồn buồn của chàng. Một lúc sau, nàng hỏi :

— Ông thật là bền chí. Tôi tưởng 25 năm qua nàng đã quên ông rồi.

Tân lắc đầu :

— Không, tôi không tin nàng quên tôi. Chắc chắn nàng không phụ tôi đâu. Vì vậy mà tôi có sức đợi chờ. Hồi đó, nàng không đến chỗ hẹn có lẽ là vì cha mẹ nàng ngăn cấm. Tôi biết cha mẹ nàng nghiêm khắc lắm. Lúc nàng yêu tôi thì cha mẹ nàng cũng định gả nàng cho một nơi giàu sang hơn tôi. Có lẽ vì nàng không muốn để tiếng xấu cho gia đình nên đã vắng lời cha mẹ. Thưa cô, tôi tin chắc nàng vẫn còn yêu tôi, nên suốt 25 năm nay tôi vẫn kiên gan tìm nàng. Gia tài sự sản của tôi đã bán hết. Lăn này mà không tìm ra chắc tôi đành ôm luôn mối tình tuyệt vọng này cho đến khi nhắm mắt.

Thiếu nữ cúi mặt xuống mân mê chiếc nón rơm. Chắc chắn là nàng đã buồn lấy trước giọng nói thều thào của Tân rồi.

— Ông... ông còn nhớ mặt người ấy không ?

— Đợi nào tôi quên được. Xin lỗi cô : nàng có gương mặt giống cô như tạc. Giống cho đến nỗi mới nhìn cô, tôi tưởng đó là nàng. Nhưng tôi nghĩ lại : chẳng lẽ 25 năm rồi mà nàng không già chút nào sao. Tôi còn nhớ rõ ngày xưa nàng cũng hay đội cái nón rơm trắng thế này.

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Tân và hỏi :

— Ông còn nhớ cái nón ấy ra sao không ?

Tân chỉ cái nón rơm mà thiếu nữ đang cầm trên tay :

— Tôi nhớ từng chi tiết nhỏ, có ạ. Vì chính cái nón rơm ấy do tôi chọn cho nàng. Cái nón rơm màu trắng viền xanh, no xanh cũng có thật một hoa huệ như thế này. Vì vậy, khi tôi nhìn chân dung của cô với chiếc nón rơm trong bức tranh "Nàng xưa", tôi lầm tưởng đó là nàng. Tôi mừng quá hỏi thăm nhà hỏi họ há đến đây. Nào đề...

Tân bỏ lưng cầu nói bằng một tiếng thờ dài. Thiếu nữ suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp :

— Nay ông, ông nhớ tên nàng là gì không ?

— Thưa cô, có điều ngẫu nhiên lạ lùng là nàng cũng tên Anh Thơ, trùng tên với cô nữa.

— Tên Anh Thơ ? Ông còn nhớ họ gì không ?

— Thưa cô, nhớ rõ lắm. Nàng họ Phùng tên Anh Thơ... Phùng thị Anh Thơ...

— Trời ơi !

Thiếu nữ kêu khẽ như vậy và bỗng nhiên hai giòng nước mắt từ từ trào ra khóc. Thiếu nữ khóc thật mà. Nàng đưa khăn lên lau nước mắt trước mặt Tân. Chàng lăm lăm, áp úng hỏi :

— Thưa cô... sao có lại khóc ?

Thiếu nữ nhìn chàng :

— Nếu tên Phùng thị Anh Thơ thì đúng rồi, ông ạ. Đúng là tên của... của...

Thiếu nữ vùng khóc òa lên, khiến cho câu nói đứt đoạn nửa chừng. Tân vừa mừng vừa ngạc nhiên, nhưng vẫn chưa biết rõ đó là tên của ai.

— Thưa cô, vì sao có lại khóc ? Không biết tôi nhắc đến tên Phùng thị Anh Thơ có xúc phạm gì đến cô không ?

Thiếu nữ lắc lắc đầu :

— Không, không xúc phạm gì cả. Phùng thị Anh Thơ chính là mẹ tôi.

Tân sững sốt kêu lên :

— Mẹ cô ! Trời ơi...

— Vâng, mẹ ruột của em đây, ông ạ. Vì vậy, khi nghe ông nhắc đến em xúc động không cầm được nước mắt. Mà Anh Thơ cũng là tên em nữa. Mẹ em lấy tên mẹ mà đặt cho em...

— Rồi... rồi mẹ có bây giờ ở đâu ?

— Chết rồi ông ạ.

— Trời ơi, Anh Thơ chết rồi sao ? Anh Thơ ơi...

Tân ôm mặt khóc ngất lên như một đứa trẻ. Thiếu nữ nói nghẹn ngào :

— Mẹ em mất lâu rồi, ông ạ. Mẹ mất lúc em mới lên năm.

Ba em cũng mất trước đó một năm. Vì vậy, bà ngoại phải đem em về nuôi cho đến lớn. Sau đó, ngoại em cũng qua đời, bây giờ em là một cô gái mồ côi.

Tân ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm mặt than một mình :

— 25 năm... Trời ơi, ta đợi nàng suốt 25 năm. Và bây giờ ta mới hay là nàng đã bỏ ta mà sang bên kia thế giới một mình 25 năm có bao nhiêu chuyện thay đổi mà ta có hay biết gì đâu... Phải ta biết nàng đã qua đời thì ta còn sống cho đến ngày nay chỉ cho vô ích.

Thiếu nữ nghe chàng than thở càng thêm mùi lòng tức tưởi :

— Ông ạ, mãi cho đến khi gần nhắm mắt, mẹ em mới thú thật mối tình dang dở của mẹ em với ông. Ngay lúc cha em qua đời, mẹ em cũng không hề cho ai hay biết, mà cứ chôn chặt trong lòng. Có lẽ vì vậy mà mẹ em cứ buồn khổ một mình, sức khoẻ kém dần cho đến khi nhắm mắt.

Tân ngẩng đôi mắt đỏ hoe nhìn Anh Thơ :

— Lúc mẹ chết chắc em chưa biết gì ?

— Vâng, em còn nhỏ lắm. Mọi chuyện này đều do ngoại em kể lại cho em nghe. Mẹ trời lại với bà ngoại là mẹ lấy chồng nhưng mẹ vẫn yêu ông. Nội khổ tâm nhứt của mẹ là sợ ông hiểu lầm mà gán cho mẹ hai tiếng phụ bạc. Thật ra, mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng hành lý để đón xe ra nhà ga cùng đi với ông. Nhưng không may bị ông ngoại bắt gặp mẹ vừa trốn ra khỏi cửa. Bên tình bên hiếu, mẹ em đành hy sinh mối tình riêng để vui lòng cha mẹ. Mẹ em lấy chồng nhưng rất đau khổ, nhưng không bao giờ hề rầy than thở với ai hết. Mãi cho đến khi gần tắt thở mẹ mới thú thật với bà ngoại em.

Đôi mắt của Tân mờ ra vì nước mắt.

— Tôi nghẹn Anh Thơ biết bao nhiêu ! Nàng chết rồi thì đời tôi đã hóa ra vô vị lắm rồi.

Trong giây phút đó, Tân cảm thấy mình già ra. Chàng mong ước chết đi cho rồi để khỏi phải mang chi mối tình sầu muộn. Tuy nhiên, Tân cũng cảm thấy tâm hồn mình thơ thới vô cùng. Biết được Anh Thơ vẫn chung tình với mình cho đến khi nhắm mắt, chàng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Tân nhìn thiếu nữ đứng trước mặt mình mà liên tưởng đến người xưa :

— Tôi không ngờ Anh Thơ sanh được một gái giống nàng như khuôn đúc.

Thiếu nữ cúi đầu và mân mê chiếc nón rơm cầm trên tay :

— Thưa ông, em cũng không ngờ ông là người yêu của mẹ em. Lúc ngoại chết, ngoại có trời lại em một điều. Ngoại nói mẹ em muốn rằng sau này nếu em có gặp ông thì... hãy nói lại ước vọng của mẹ em lại cho ông nghe.

Thiếu nữ nói ngập ngừng, dường như còn điều chi bí ẩn không tiện nói ra. Tân vội đỡ lời cho nàng khỏi thẹn :

— Mẹ ước vọng điều chi, Anh Thơ cứ nói lại. Có lẽ vài hôm nữa là tôi không còn ở đây nữa.

Thiếu nữ cúi đầu nhìn xuống đất và luôn luôn tìm cách tránh đôi mắt của Tân.

— Mẹ nói đời mẹ bất hạnh nên không được toại nguyện với người yêu. Mẹ lấy chồng, nhưng chỉ biết kính chồng chứ không biết yêu chồng. Sau đó, mẹ buồn rầu mà qua đời vì bệnh tương tư. Mẹ biết rằng ông không bao giờ quên mẹ. Ông sống có đức một mình với hình ảnh của mẹ thật tội nghiệp biết bao. Vì vậy, mẹ xin phép ngoại sau này có gặp ông thì... gả em cho ông. Nhưng chưa gặp ông thì ngoại đã qua đời rồi. Và ngoại đã trời lại với em để cho em định đoạt.

Tân sững sờ, nửa mừng nửa ngại. Đời mình đã một lần dang dở, giờ đây chàng lại kết hôn với con gái của người yêu.

Anh Thơ như đoán biết ý nghĩ của chàng nên nói tiếp :

— Mẹ bảo với ngoại số dĩ mẹ ước vọng như thế là mẹ muốn đáp lại mối tình chung thủy của ông đối với mẹ. Mẹ còn nói em là hiện thân của mẹ, của mối tình tình trạng của mẹ đối với ông.

Tân cảm động vô ngần. Chàng nhìn thiếu nữ mà tưởng như mình đang đứng trước mặt người yêu năm xưa. Chàng khẽ hỏi :

— Riêng em, em nghĩ thế nào, em Anh Thơ ?

— Em sẵn sàng nghe theo lời trần trời của mẹ.

Nàng đáp mà thẹn thù mà không dám ngẩng đầu lên. Hai má nàng ửng hồng như hai quả đào chín. Tân tiến tới nắm tay cô gái, đặt lên môi nàng một cái hôn ấm dưới :

— Cảm ơn em... Cảm ơn Anh Thơ !

Hôn lễ của hai người cử hành tại Ba Lê. Rồi cũng mùa xuân đó, Tân đưa vợ về quê hương sống hạnh phúc đến tuổi già, với bảy con thảo. Mối tình chung thủy ấy được ca tụng mãi mãi về sau và coi như một thiên tình sử đẹp nhất trên đất Pháp.

NGỌC-TÂM

XUA MÂY CHO CỎ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 16)

cho cùng thì những thứ ấy không thể gọi là những tang vật tội lỗi đối với Hòa nhưng dù sao, khi biết được, chàng cũng với cùng phiến bực, ghen tức. Thảo nghĩ thế.

Tuy nhiên, kể cả hai việc, Thảo đều không thể làm theo lời Long được. Nàng phải cương quyết tuyệt vì nàng biết rằng cứ chịu theo ý Long, hẳn sẽ tiếp tục đòi hỏi mãi. Hơn thế nữa, không bao giờ Thảo có thể phân bội chồng, trốn chõng để đi chơi với hắn, dù chỉ một vài giờ, dù là bất đắc dĩ.

Lúc này, Long không còn vẻ tiêu tụy đáng thương của kẻ mới ra tù như lần mới đến. Hắn đã ăn mặc kiểu cách trở lại và nhất là qua cử chỉ cùng lời nói, hẳn hoàn toàn lộ liễu sự đều đặn.

Thảo úp mặt xuống gối khóc mãi. Nàng không tìm ra cách nào để xua đuổi được Long mà khỏi bị hắn trả thù. Thảo lạnh người mỗi lần nhớ ra là xấp thư và máy tâm ảnh tại hội vẫn còn trong tay hắn.

Thảo giật mình vì một bàn tay đặt nhẹ trên vai nàng. Nàng vội ngoảnh mặt lên. Hòa, chồng nàng đã về và vào phòng từ lúc nào. Thảo không kịp dấu nét mặt buồn khổ ; nhất là cặp mắt đỏ hoe, đôi mắt đầy lệ.

Hòa lay vai vợ, hỏi mau :

— Em làm sao thế này, Thảo ? Tại sao em khóc ?

Thảo đưa hai tay bưng mặt và câu hỏi của Hòa khiến nàng càng khóc nhiều hơn.

— Có gì thì em cứ nói thật cho anh nghe chứ ?

Thảo lấy khăn lau nước mắt và không cần suy nghĩ, dẫn đo gi nửa, nâng ướm mau :

— Chuyện thằng Long !

Hòa buồng vai vợ, ngồi xuống đi văng :

— Long à ? Dường như hẳn ra tù rồi mà ?

— Vâng, hẳn ra tù, hẳn tới đây xin tiền em, hẳn rủ em lên

đi chơi với hắn.

Nét mặt Hòa vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, khoan dung. Anh nhìn Thảo hỏi :

— Em trả lời sao ?

— Mấy lần đầu, thấy Long mới ra tù túng thiếu, em có giúp hắn một ít tiền. Dĩ nhiên là em cự tuyệt lời rủ rê của hắn và cũng không tiếp tục giúp đỡ để hắn cứ quen thói như vậy mãi.

Hòa gật đầu :

— Giúp đỡ hắn thì chẳng sao, có anh ở nhà anh cũng bảo em làm như vậy.

Thảo nắm tay chồng :

— Nhưng... hẳn còn giữ một số thư từ và ảnh của em ngày xưa, hẳn dọa sẽ đưa cho anh, nếu em không tiếp tục thỏa mãn những lời yêu cầu của hắn.

Hòa cười lớn :

— Vì vậy nên em sợ mà khóc phải không ? Dĩ nhiên, là người cùng tình với em, anh phải biết chuyện em và Long. Một số thư từ và ảnh của em còn nơi Long là chuyện phải có nhưng những thứ ấy đâu còn giá trị nữa khi em đã quên hẳn, đó là vợ anh ?

Thảo sung sướng ôm chặt cổ Hòa. Nàng kể hết cho Hòa nghe những gì xảy ra lúc sáng. Hòa hỏi :

— Bao giờ Long trở lại đây ?

— Mười giờ ngày mai.

— Được rồi, mọi việc để anh lo.

KHI LONG vừa ngồi xuống ghế tại phòng khách với sự vững tin là Thảo sẽ làm theo điều yêu cầu của hắn thì xe của Hòa chợt chạy vào sân. Hòa mở cửa xe, bước vội lên thêm. Long lưỡng lự, hẳn đứng lên nhìn ra nhưng không biết phải

biết nói gì, làm gì. Hòa chứng chặc bước vào, nói ngay.

— Không cần giới thiệu tôi cũng biết ông là ông Long và ông tới đây để làm gì rồi. Mời ông ngồi.

Long nặng nề ngồi xuống ghế. Hòa cũng ngồi đối diện Long trong khi Thảo bước lại đứng sau lưng chồng.

Hòa nhìn thẳng vào mặt Long nghiêm giọng :

— Vợ chồng tôi thành thật mừng ông đã được tự do. Mấy lần ông tới đây và làm gì, vợ tôi đều kể hết cho tôi nghe. Mong rằng đây là lần chót ông đến căn nhà này. Ông đừng để chúng tôi phải bất buộc có thái độ mà chúng tôi không muốn.

Long cúi gằm xuống mặt bàn không nói được lời nào.

Một lúc sau, Hòa tiếp :

— Nếu không còn gì phải nói nữa, xin mời ông Long có thể ra về.

Long vụt nhìn vợ chồng Hòa, đôi mắt hằn lờ vờ vẻ xảo quyết.

Hắn cười khẩy rồi nói :

— Vâng, tôi sẽ không bao giờ trở lại đây nhưng trước khi đi, tôi xin gửi ông Hòa những thứ này.

Hắn thò tay vào túi quần nhưng Hòa chồm tới chặn tay hắn lại, danh giọng :

— Ông khỏi cần phải đưa ra vì tôi cũng đã biết những thứ ấy là gì. Dù nhiều hơn nữa, những thứ ấy cũng chẳng xúc động được tôi đâu. Tôi hoàn toàn tin yêu vợ tôi. Tôi khuyên ông nên từ bỏ những ý nghĩ để tiện tương tự như vậy trong đầu óc. Nếu không để người khác thương hại thì ông cũng đừng đợi đợi bất buộc họ phải ghét, phải khinh chứ ?

Nói xong, Hòa đứng lên bảo tiếp :

— Mời ông ra khỏi nơi này.

Long lưu luyến đứng lên, bước ra cửa.

Hòa đặt tay lên vai vợ. Hai người đứng sát bên nhau nhìn theo cái bóng tội lỗi của Long bước xiêu vẹo qua khoảnh sân đầy nắng.

Hòa xoa mặt Thảo lại và bảo :

— Anh nghĩ việc luôn buổi chiều nay. Em sửa soạn, ăn cơm xong, anh đưa em đi chợ tết.

Thảo sung sướng nhìn chồng cười. Hai vợ chồng trẻ đi nhau vào nhà trong. Thảo có cảm tưởng như một đám mây đen của quá khứ lảng vảng trôi về nhưng đã bị xua tan cho mùa xuân trở lại.

Riêng Thảo, mùa xuân đã đến sớm ; đến từ giờ phút này, mùa xuân thật hoàn toàn.

TƯỜNG LINH

NGƯỜI SƯ NỮ CHÙA NGỌC HỒI

(Tiếp theo trang 18)

Ngô công tử được lời hứa hẹn, mừng rỡ bước về nhà. Tiểu thư Phan Quỳnh Mai nhìn theo bóng người tình, lòng băng khuỷu vui rộn.

Nàng che miệng mỉm cười sung sướng như thầm :
— Không ngờ chàng cũng nói tình như ai vậy !

QUAN, Lại Bộ Tá thi Lang và quan Hân Lâm Đại Học sĩ đã quyết định mùa xuân năm tới sẽ làm lễ thành cho Ngô công tử và Phan tiểu thư.

Nhưng mùa xuân chưa tới thì gót giày quân xâm lược đã tràn ngập đất để đó.

Lê Chiêu Thống không biết cái hèn của mình, được nước mà không biết giữ nước để cho Trịnh Bàng hiệp chế lập lại ngôi chúa, rồi cậy Nguyễn Hữu Chỉnh dứt Trịnh Bồng, lại làm vào cái vụ chuyển quyền của Nguyễn Hữu Chỉnh.

Đến khi Bắc Bình Vương sai Vũ Văn Nhậm ra bắt Hữu Chỉnh, nhà vua sợ hãi chạy lên nương náu đất Lạng Giang, còn bà Thái Hậu đem hoàng tử sang Long Châu kêu van với quan Tàu xin binh cứu viện.

Vua nhà Thanh vẫn có ý dòm ngó đất An nam, bên nhân cơ hội sai Tôn Sĩ Nghị đem hai mươi vạn quân Nam phạt, tiếng là để phù Lê, nhưng thực tâm muốn chiếm lấy nước Nam chia thành quận huyện.

Tôn Sĩ Nghị dấy binh bốn tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, Quý Châu, Vân Nam chia làm ba đạo qua đánh nước ta.

Mùa Thu năm Mậu Thân, quân Tàu tràn ngập đất Thăng Long yêu cầu.

Tướng Tây Sơn ở Thăng Long là Ngô văn Sở thấy thế giặc quá mạnh, biết không chống nổi vội rút hết quân thủy bộ về đóng giữ núi Tam Điệp rồi sai người về Phú Xuân cấp cứu.

Trong đêm kinh thành Thăng Long thất thủ, Tiểu thư Phan Quỳnh Mai trong cơn hốt hoảng chạy giặc bị lạc gia đình. Lại nghe Tướng công và phu nhân bị giặc bắt, tiểu thư vô cùng đau đớn, thóc lóc thâm thiết.

Sau nhiều hôm tìm kiếm vô vọng, lại bị giặc săn đuổi, tiểu thư phải chạy đến nương náu sư bà Diệu Huệ, vốn là bạn thân với phu nhân thời xưa.

Để che mặt bọn chó săn chim mồi, sư bà cho Quỳnh Mai mặc theo kiểu ni cô với pháp danh Diệu Vân.

Từ đó, Quỳnh Mai trong nếp áo nâu sồng ngày ngày lấy câu kinh tiếng mõ để cho vui niềm sầu hận.

Nhưng nỗi riêng đã vậy, nỗi nhà chưa dễ gì có thể quên được, nhất là mối tình của nàng với Ngô công tử.

Quỳnh Mai đã nhiều đêm thức trắng canh khóc cho mối tình dang dở của mình, khóc cho cảnh gia đình ly tán.

Và chiều chiều, bên lầu chuông diêm hồi chuông chiều mộ, người sư nữ trẻ đẹp ấy cũng không khỏi hướng mắt về miền Thăng Long mặt mờ mờ ứa lệ.

Giữa lúc tiêu thơ hoàn toàn tuyệt vọng, tưởng rằng tuổi xuân của mình sẽ chôn chặt dưới bóng bở dề, thì tin đầu do sư bà tiết lộ làm cho cả một đi vắng xa xưa bừng sống lại.

Ngọn lửa tình tưởng đã tắt sau những ngày quê hương tan nát cũng bừng cháy lại trong lòng nàng.

— Hoàn tục ! .. con phải hoàn tục ! ..
Lời nói của sư bà còn vang vang bên tai. Bất giác, ni cô Diệu Vân che miệng mỉm cười e ấp...

Lịch sử ghi :

• Bắc Bình Vương khi được tin quân nhà Thanh đã sang đóng ở Thăng Long, lập tức hội các tướng sĩ để bàn việc đem quân ra đánh. Các tướng đều xin ngài hãy chính ngôi tôn, để yên lòng người, rồi hãy khởi binh.

• Bắc Bình Vương bèn sai đắp đàn ở núi Bàn Sơn, ngày 25 tháng một năm Mậu Thân, Vương làm lễ lên ngôi Hoàng Đế, rồi tự mình thống lĩnh đại binh thủy bộ ra đánh giặc Thanh. Ra đến Nghệ An, nghỉ lại mười ngày để kín thêm binh được cả thảy 10 vạn quân và hơn 100 voi.

• Vua Quang Trung diêm duyệt quân sĩ, truyền dụ bảo mọi người phải cố gắng đánh giặc giúp nước. Đoàn rôi kéo quân ra Bắc. Ngày 20 tháng chạp, đại quân đến núi Tam Điệp. Bọn Ngô văn Sở, Ngô thời Nhiệm ra tạ tội. Vua Quang Trung cười mà rằng : « Chúng nó sang phen này là mua lấy cái chết đó thôi. Ta ra chuyến này, thần coi

việc đánh dẹp, đã định mẹo rồi đuổi quân Tàu về, chẳng qua 10 ngày là xong việc... »

Một đoạn khác :

• Nửa đêm ngày mồng 3 tháng giêng năm Kỷ Dậu, quân vua Quang Trung đến làng Hà Hồi vây kín đồn giặc, rồi bắc loa lên gọi. Quân trong đồn sợ hãi đều đầu hàng. Nhà vua hạ thành Hà Hồi lấy được hết cả quân lương vũ khí, không phải tốn một mũi tên, một viên đạn.

• Một sáng ngày mồng năm, đại quân tiến đến làng Ngọc Hồi. Quân Tàu bắn ra như mưa.

• Vua Quang Trung sai người lấy những mảnh ván ghép ba mảnh làm một, lấy rơm cỏ rấp nước quân ngoài, rồi sai quân cử 20 người khiêng một mảnh tiến vào, mỗi người trong lưng giắt một con dao nhọn. Phía sau mỗi tấm khiêng gỗ như thế lại có 20 dũng sĩ khác cùng hò hét tiến tới. Nhà vua cười vui đi sau đốc chiến. Quân Tàu địch không nổi, xông xáo, tán loạn, kéo lên nhau mà chạy. Quân Nam thừa thắng đánh tràn đi, lấy được các đồn, giết quân Thanh thây nằm ngổn ngang khắp đồng, máu chảy như suối...

• Có một điều lịch sử không ghi chép là trong đêm, quân Tây Sơn tiến đánh đồn Hà Hồi và Ngọc Hồi, bên cạnh viên tướng trẻ Ngô thời Anh, lúc ấy đã được Vua Quang Trung phong làm Phó tướng, luôn luôn tiến lên hàng đầu, còn có bóng dáng một vị ni cô xinh đẹp.

Đó là Diệu Vân ni cô, tức Tiểu thư Phan Quỳnh Mai.

Quân Thanh đại bại. Thành Thăng Long được giải phóng khỏi gót giày xâm lược. Mùa Xuân năm ấy, hai họ Ngô-Phan cử hành hôn lễ cho cặp trai tài gái sắc.

Hôn lễ cử hành vô cùng trọng thể, có đông đủ các quan tới dự : Vua Quang Trung cũng ban lễ mừng.

Sau đêm động phòng hoa chúc, tân lang và tân giai nhân trên hai cỗ kiệu hoa, đến Chùa Ngọc Hồi lấy tạ sư bà.

Trở lại chốn xưa, Tiểu thư Phan Quỳnh Mai bùi ngùi đến rơi lệ.

Sư bà Diệu Huệ tươi cười ban lời chúc tụng cho cặp tân hôn. Người vui đùa nói với Quỳnh Mai :

— Khi xin thầy thi phát qui y, con ao ước tìm thấy nết bần. Nhưng nết bần khỏi phải tìm đâu xa,

nết bần ở trong tâm mỗi người mà chúng quã được hay không là do ở nơi mình.

Hiện nay hạnh phúc và tình yêu, hai con đong được hưởng cũng chính là nết bần ở giữa cõi hồng trần tục lụy này đó !

Nghe sư bà « thuyết pháp » tân lang nhìn tân giai nhân, tân giai nhân cũng ngó tân lang. Cả hai cùng mỉm cười sung sướng.

Xuân Kỳ Dậu 69
THANH TÙNG

Lời chúc của Giang

(Tiếp theo trang 19)

mình. Muốn trang điểm đẹp, không phải chỉ cần có son phấn tốt. Ngoài việc chọn lựa những son phấn tốt để da mặt khỏi bị hư, các bạn còn cần phải xem những cuốn sách báo nói về điểm trang. Các bạn có thể đến các tiệm sách chọn mua những sách hay sách nói nhiều về phụ nữ thường những sách này viết bằng ngoại ngữ vì báo của nước ta không có đầy đủ phương tiện để in hành những hình ảnh về mẫu tóc, mẫu quần áo, mẫu điểm trang. Nhiều khi Giang muốn in hình kèm theo bài của Giang nhưng ý đó rất tiếc là cho đến nay vẫn chưa thể thực hiện được. Do đó, những sách báo ngoại ngữ có hình ảnh sẽ gọi cho bạn một ý niệm về sắc đẹp. Các bạn xem, suy nghĩ và thay đổi sao cho thích hợp với vẻ người Việt Nam. Các bạn nhớ nhé, xem phải suy nghĩ nữa, đừng nên bắt chước bừa bãi.

Trong năm tới, Giang sẽ lần lượt trình bày những bài về Sắc đẹp tổng quát, sau đó Giang sẽ trình bày tỉ mỉ cách giữ gìn và trang điểm từng bộ phận trong và ngoài cơ thể. Nếu các bạn nhận thấy các bạn cần biết gấp về những vấn đề gì, các bạn nên viết thư cho Giang biết, Giang sẽ thu xếp để làm vừa ý các bạn.

TẾT năm nay, Giang cũng suy nghĩ nhiều về những bạn gái đã có gia đình. Cuộc sống càng ngày càng chật vật, những bạn gái đã có gia đình rồi nếu không biết thiết lập cho gia đình mình những « kế hoạch » thì chắc chắn các bạn ấy sẽ không thể nào có thì giờ nghĩ tới bản thân mình được. Như thế, làm sao giữ gìn được vẻ đẹp. Một trong những vấn đề khó khăn nhất của các Gia Đình hiện tại là Nuôi Con. Ngày nay được một người trông nom con cái là điều hết sức khó khăn. Do đó nếu người mẹ đau ốm hay phải đi làm để kiếm thêm tiền cho gia đình thì tương lai con cái sẽ đi về đâu ? Người phụ nữ đẹp, Giang đã nhiều lần nhấn mạnh, cũng là người Mẹ hiền. Vì thế các bạn nên thu xếp thế nào để việc sinh sản của các bạn không xảy ra từng năm một. Có như thế, trong tình trạng đời sống khó khăn này, các bạn mới mong giữ được vẻ đẹp và con cái của các bạn mới có hy vọng không trở thành những đứa con mất nết vì bố mẹ nó còn mắc đi « kiếm cơm » không thể trông nom săn sóc cho nó được.

Một điều nữa mà nhân dịp Tết Giang cũng muốn nhắc các bạn là vấn đề sinh tố trong khẩu phần ăn của chúng ta. Khẩu phần ăn trong các gia đình Việt Nam thường không điều hòa. Vào dịp Tết chẳng hạn khẩu phần ăn của chúng ta có thể nói là đầy đủ. Nhưng vào những ngày khác trong năm, khẩu phần ăn của chúng ta thường thiếu thốn. Vì thế, Giang khuyên các bạn nên uống thêm những chất sinh tố đã được bảo chế có bán tại các nhà thuốc Tây. Một trong những sinh tố mà các bạn cần nhiều nhất là sinh tố C. Sinh tố này giúp cơ thể chống lại những biến chuyển về thời tiết. Nếu trong cơ thể có nhiều sinh tố C, ta sẽ rất ít khi bị cảm, sổ mũi, Bệnh cảm tuy là một bệnh không khiến chúng ta phải nằm liệt giường, nhưng nó cũng làm chúng ta giảm vẻ đẹp đi nhiều lắm. Sinh Tố thứ hai mà chúng ta cần là sinh tố A. Nhờ sinh tố này móng tay của chúng ta sẽ cứng, mắt của chúng ta sẽ sáng. Sinh tố thứ ba mà Giang cần khuyên các bạn nên nhớ để dùng là các thứ sinh tố B, nhà báo chế đã trộn chung chúng lại và bán ra thị trường thứ sinh tố gọi là B complex. Thứ sinh tố này giúp cho tóc của chúng ta mọc tốt và đen lâu.

Đành rằng, chúng ta không thể nào tránh được tuổi già, nhưng một điều mà Giang chắc chắn là mọi người trong chúng ta đều làm được là ta có thể kéo dài tuổi trẻ. Bí quyết duy nhất để kéo dài tuổi trẻ là sống điều độ. Tất cả mọi sự quá đáng đều sẽ làm chúng ta già trước tuổi.

Đầu năm nay, Văn Giang chỉ gửi đến các bạn một số vấn đề mà Giang nghĩ rằng các bạn nên suy nghĩ suốt cả năm. Lúc nào Văn Giang cũng ước mong tất cả các bạn và các Em của Giang đều đẹp. Xuân về Giang dùng sự ước mong đó làm Lời chúc của Giang gửi đến tất cả các bạn và Em của Giang. Giang tạm ngừng viết ở đây nhé !

VĂN GIANG

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Mời Bà đến
Thẩm Mỹ Viện

PHƯƠNG-DUNG

TRUNG TÂM THƯƠNG-XÁ
CRYSTAL PALACE

95 - 101, Công-Lý Saigon

Tầng Trệt, Phòng 33.

Đ.T. 92.884 Saigon

- ☆ Trao dồi sắc đẹp phụ-nữ
- ☆ Trị tuyệt các loại mụn tàn nhan, nút ruồi.
- ☆ Thay lớp da mặt cần cỏi
- ☆ Làm sạch nhờn, mịn da mặt.
- ☆ Trang điểm cô dâu, dạ hội
- ☆ Vớ thuốc Pháp, Mỹ và đủ máy móc tối tân
- ☆ Có thợ danh tiếng làm tóc, làm móng tay.
- ☆ Uốn, chải theo từng khuôn

mặt, theo các Kiểu mới « coiffure de Paris ».

Cô BẠCH-HOÀ Tốt nghiệp ưu hạng khoa Mỹ-dung tại Ba-Lê và đã được nhiều tin nhiệm của quý Bà ở Thủ-đô.

GIẤC MƠ... HOA HẬU!!

Cung Chúc Tân Xuân

Để thực hiện giấc mơ trở thành Hoa hậu, bạn hãy sẵn sàng sắc đẹp bằng các Mỹ phẩm sau đây :

- ☆ **Mắt xanh Bel** Làm cho mắt xanh ướt, long lanh, hấp dẫn
- ☆ **Barbara** Khiến lông nheo mọc dài, cong và đen mượt
- ☆ **Dentilux** Thuốc tẩy trắng răng
- ☆ **Anna** Trị tàn nhang, vết nám, chấm đen
- ☆ **Belli-nail** Móng tay khỏi gãy rách, nhẵn đẹp dễ sơn màu
- ☆ **Betacide** Sà phòng arcit. Bảo vệ da mềm mịn
- ☆ **Fanny A.A.** Xóa tan vết nhăn, khiến da nhẵn mịn

Có bán tại các nhà thuốc tây và hiệu mỹ-phẩm

NGƯỜI VÔ HIỆN

đẹp hơn

MÙA XUÂN

của DIỆU CHI MAI

Lệ Kiều là một thiếu nữ hiền đức, tài hoa lại thêm nhan sắc mỹ miều, xinh đẹp như vùng Thái nguyên. Năm 18 tuổi, Lệ Kiều về làm dâu nhà họ Vương, người cũng tinh.

Wang Thuận—chồng nàng—cũng là một nho sinh tài tử, chữ tốt văn hay tương mạo khôi ngô, phong nhã.

Hai vợ chồng rất mực là tương đắc. Lệ Kiều đối với chồng mến mả, đầm ấm mà đối với gia đình nhà chồng lại càng nồng nàn thâm thiết hơn. Cha mẹ chồng, em chồng, họ hàng nhà chồng đều thương mến và qui trọng lòng hiếu thảo của nàng. Nhưng đã hơn ba năm rồi, Lệ Kiều vẫn không sanh được con mà cũng chưa có triệu chứng gì cho biết có thể có thai nên lấy làm áy náy không vui. Đạo giá, lễ nghi, tập tục đã nhồi nhét vào đầu óc tất cả mọi lớp người trong xã hội: «bất hiếu có ba điều không con là tội trọng nhất».

Wang Thuận tuy thương vợ nhưng cũng không vượt khỏi quan niệm thông thường đó. Lệ Kiều thông minh đoán biết ý chồng, vừa tủi thân vừa đau khổ. Dầu muốn, dầu không, nàng cũng không ngăn được ý định cưới vợ lẽ cho chồng. Thời thế lên tiếng trước mà hay!

Nghĩ vậy, Lệ Kiều liền thưa với cha mẹ chồng về nỗi buồn phiền của mình và xin cha mẹ chồng hãy cứ theo tục lệ cổ truyền, tìm cưới cho Vương Thuận một cô vợ lẽ. Vương ông, Vương bà thương con dâu hiếu đức, hiếu hạnh nên tuy rất muốn có cháu nối giòng vẫn đắn đo, chưa quyết định. Riêng cô Vương Thuận nghe vợ nói vậy lại càng quyết tâm hơn. Chẳng không có ý định phụ rẫy vợ như người nào ước muốn có con...

Một hôm, Vương Thuận có việc đi sớm ra ngoài thì thấy có một thiếu nữ đang cúi đầu rửa bước đi nhanh thướt tạt. Trông nàng có vẻ vội vàng như muốn chạy trốn nhưng bước đi lại lúng lúng, ngập ngừng, khó khăn. Tô mọ Vương Thuận vội tiến bước đuổi theo, nhìn kỹ thấy là một cô gái chúng đôi tám, dung nhan mặn mả, thanh lịch liền nắm thứ:

— Mối sáng sớm mà... đi đâu có vẻ vội vàng lam vậy?

Thiếu nữ cau mày:

— Khách qua đường làm sao có thể gờ được mối lạ của người khác? Ông đừng nên tìm hiểu làm gì.

Wang Thuận hăm hờ nói:

— Thuyền quen vì biết anh hùng, ra tay gờ rồi tơ lằng... như chơi! Nàng có điều chi phiền muộn xin nói cho biết. Nếu có thể giúp được, xin sẽ hết lòng.

Thiếu nữ buồn bã thở dài rồi nói:

— Đòi cha mẹ thiệp thêm tiền nên đem thiệp bán cho một nhà hào phú. Tâm thân vô phước cam phần lẽ mọn, nào dám than phiền, kêu ca gì đâu? Chẳng qua kiếp trước đã vướng đường tu nên kiếp này phải vậy thì cũng đành cam chịu cho tròn nợ non quá. Nhưng khổ nỗi người vợ cả ở quê quê từ Hà Đông, ghen tương, đánh đập, chửi mắng ngày đêm khổ sở tủi nhục quá chịu không kham nên mới liều bỏ trốn...

Wang Thuận vội hỏi:

— Thế bây giờ nàng định đi đâu?

Thiếu nữ lắc đầu ngao ngán:

— Nào biết về đâu? Về nhà thì e lụy cho cha mẹ. Mà đi... thì cũng chưa có chỗ nào như định.

Wang Thuận mừng rỡ nói ngay:

— Nhà tôi cũng ở gần đây. Nếu nàng chiếu cố...

Thiếu nữ ra vẻ thận trọng, do dự, khe liếc nhìn Vương Thuận hỏi lâu như đờ đét... Có lẽ phong thái của Vương Thuận làm cho nàng tin tưởng. Hơn nữa, nàng cũng đang phần vân chưa biết phải về đâu nên lặng lẽ gật đầu ưng thuận. Vương Thuận liền đón lấy khăn gói mang hộ cho thiếu nữ rồi đi trước dẫn đường. Về nhà thấy vắng vẻ không ai, thiếu nữ ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

— Chẳng ở có một mình hay sao?

Wang Thuận cười đáp:

— Không. Đây chỉ là thư phòng.

Thiếu nữ lại nói:

Chờ này yên tĩnh tốt lắm. Nếu chẳng thật tình thương thiệp, xin cứ chờ ở tại đây cũng tiện... nhưng cũng xin giữ kín, khoan cho ai biết.

Wang Thuận nghĩ có lẽ nàng muốn chờ xem thái độ của nhà hào phú đã mua nàng ra sao nên cũng đồng ý ngay. Thiếu nữ lại xin chàng lui ra cho nàng được tự do thay đổi xiêm trang rồi sẽ nói chuyện rõ ràng đây đủ hơn vì ban sáng vội vàng đi trốn nên ăn mặc có hơi cầu thả... e không xứng đáng với khung cảnh này. Vương Thuận mỉm cười, lui là:

— Ô, có làm gì chuyện đó. Nàng ăn mặc như thế này cũng đủ làm say lòng người rồi hà tất phải nghĩ đến chuyện làm đẹp. Người đẹp ăn mặc thế nào là chẳng đẹp?

Rồi bước tới nắm tay kéo vào lòng. Nàng chỉ kháng cự cho phải phép rồi để mặc tình...

Thiếu nữ tuy trẻ nhưng rất già dặn, kinh nghiệm trong chuyện buồng thê. Thoát cái, về như mồi bóng biến đầu mất hết để trở thành hào hứng, nhiệt tình làm Vương Thuận mê mẩn tương chừng như đã được phiêu diêu nơi cõi Nêvô, non Bồng...

Từ đó, Vương Thuận coi nàng như một vật quý giá tinh cơ bất được, lấy làm yêu quý, dấu kín trong thư phòng, ngày đêm say sưa quần quật. Cả nhà không ai hay biết gì cả. Nhưng dần dần rồi Lệ Kiều dần nghĩ ngợi vì thấy chẳng bỗng nhiên đâm thưa thớt việc si ăn cũng ngại nên mới gợn hỏi. Vương Thuận thú thật đầu đuôi. Lệ Kiều nghĩ thiếu nữ thuộc hàng hầu thếp của nhà quyền thế nên mới khuyêt chồng đuổi đi kẻ vợ lấy nhưng Vương Thuận không nghe.

Lệ Kiều nhắc nhở đôi ba lần không được cũng thôi không nói nữa vì sợ mang tiếng ghen tương làm lời. Nàng cũng không cho cha mẹ chồng biết. Vương Thuận thấy vậy càng đắc ý đeo riết theo thiếu nữ, không ngó ngang gì đến vợ nữa.

Ngày đầu Xuân Vương Thuận ra chợ gặp một đạo sĩ đang đi bỗng dừng lại nhìn chàng trân tráo rồi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

— Hình như nhà thầy vừa được một món đặc biệt lắm phải không?

Wang Thuận nghĩ nhà hào phú kia cho người đi dò hỏi tông tích thiếu nữ, vội chối:

— Đâu có! Đâu có!

Đạo sĩ thở dài:

— Yêu khí vương khắp người, thân sắc biến đổi như thế kia mà còn bảo là không... nghĩ có đáng tức cười không?

Wang Thuận làm mặt giận:

— Ông này mới lạ chưa? Nói những chuyện vô văn gì lạ vậy?

Đạo sĩ cười nhạt, bỏ đi và than:

— Mồ muội thay! Người đầu cái chết đã kể bên vắn còn chưa muốn hiểu.

Nghệ lời nói quả quyết. Vương Thuận ngẫm nghĩ hồi lâu rồi tự nhiên bỗng nghĩ đến thiếu nữ cũng sống với mình ít lâu nay. Tổng tích nghĩ thật là mờ mờ. Cứ chỉ cũng lạ lùng. Nhiều lần chàng gợn hỏi nhưng thiếu nữ vẫn không chịu nói rõ. Phải chăng nàng là Ma hoặc Hồ như thiên hạ thường đồn ít lâu nay đã xuất hiện ở một vài vùng lân cận? Nhưng rồi chàng lại cực lực phủ đại ý nghĩ không đẹp của mình đối với thiếu nữ. Một người khôn ngoan, đẹp đẽ và đa tình như thế kia... mà bảo là ma hay hồ thật là khiếm nhã. Chắc chắn đạo sĩ là phường gian xảo đội lốt, đặt bẫy cho có cơ sự để đòi lễ bái cúng kiến kiếm ăn...

Mãi nghĩ ngợi Vương Thuận quên cả công việc phải đi, quay trở về nhà, thấy công kép chặt. Vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Vương Thuận không gọi mở công như thường lệ treo tường mà vào. Lại thấy cửa thư phòng khép chặt, chàng mới rón rén đến gần nhìn qua khe vách.

Wang Thuận bàng rùng mình, ớn lạnh xương sống. Chàng cố làm mới khỏi ngả nhưng tay chơn run rẩy, luống cuống.

Trong thư phòng, một con quỉ mình mẩy khẳng khiu, tay chơn lông lá đen thui mường tượng như một con vượn không lông nhưng mặt xanh rờn rờn và chom chom như răng cưa, miệng rộng, đỏ lỏm và sâu thẳm thẳm như một cái miệng vực đang loay hoay cầm bút vẽ trên một tấm da người trải trên giường. Về xong, con quỉ ném bút, cầm tấm da lên giũ giũ mấy cái rồi mặc vào, biến thành thiếu nữ đã từng chàng yêu ấy bao nhiêu lần này.

Wang Thuận không dám làm có tiếng động, nhẹ nhẹ rời khỏi chỗ núp, treo tường trở ra ngoài, chạy dòn, chạy dáo tìm hỏi tin tức về người đạo sĩ kỳ tài buổi sáng.

Mãi đến xế chiều Vương Thuận mới tìm được đạo sĩ liền quỳ lạy xin làm phước cứu mạng. Đạo sĩ làm ra vẻ sùng sốt hỏi:

— Ủa, nhà thầy làm chuyện gì vậy? Ai làm ra vẻ nhà thầy mà lại nhờ tôi cứu mạng?

Wang Thuận nhớ những lời nói và thái độ của mình buổi sáng, nghĩ là đạo sĩ còn giận mình nên thiết yếu xin lỗi rồi kể hết sự tình cho đạo sĩ nghe và cầu xin cứu giúp khỏi tay quỉ dữ.

Đạo sĩ có vẻ nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

— Được, để ta đuổi hộ đùm cho. Nhưng có điều ta tưởng cũng nên nói rõ cho nhà thầy biết là chuyện yêu quỉ, ma tinh thời nào cũng có. Mà chúng có hèn hiện phá hại được người hay không cũng do chính nơi người. Những bậc hiền nhân quân tử, lòng dạ nghiêm minh, chính đại, không sợ tưởng ước mơ những điều sai quấy, xằng bậy, chúng không làm sao có cơ hội để tác quái lộng hành. Do đó, tưởng nhà thầy cũng đừng nên trách phiên chi ai.

Về con quỉ này, ta không nhớ sát hại nó vì tội nó cũng chưa lấy gì làm nặng lắm nên muốn chữa cho nó một sinh lộ. Nhà thầy cầm lấy phát chú này treo ở phòng ngủ. Nếu nó biết điều rút lui thì tốt, bằng có chuyện gì không hay, hãy cho người đến miếu Quan Thánh tìm ta.

Wang Thuận lạy tạ cảm ơn rồi đi thẳng về nhà nhưng không dám vào thư phòng mà lại đến phòng ngủ của vợ, treo phát chú trước cửa phòng rồi ở luôn tại đó. Lệ Kiều thấy vậy lấy làm lạ, gợn hỏi. Vương Thuận mới thuật hết cho vợ nghe rồi dặn nếu rui mà con quỉ kia không nề dấu hiệu của đạo sĩ sanh sự rắc rối thì sáng hôm sau, nàng phải lập tức thay chàng đến miếu Quan Thánh cầu cứu với đạo sĩ. Lệ Kiều nghe nói cũng lấy làm lo sợ, không dám rời chỗ một bước.

Không nửa đêm hôm đó, ngoài phòng bỗng nghe có tiếng chơn người qua lại không ngớt. Vương Thuận sợ đèn rung bấn người lên, không dám ra nhìn, lập cả lập cập bảo vợ ghé mắt nhìn qua khe cửa cho biết. Lệ Kiều tuy cũng sợ nhưng vì quá thương chồng nên cũng lay gan đến nhìn qua khe cửa.

Một người con gái mình mảnh, xinh đẹp đang đi qua. đi lại trước cửa phòng có vẻ giận dữ. Từ trước, Lệ Kiều chỉ nghe chơn nói chớ chưa thấy mặt thiếu nữ. Bây giờ, nhìn qua được mặt của nàng, tuy biết là quỉ dữ biến hình cũng không khỏi khen thầm:

— Nô đẹp như thế này chẳng trách chồng mình mê mồi!

Nhưng rồi nàng lại đâm lo lắng:

— Khờ! biết nó có sợ oai đạo sĩ không?

Vừa lúc đó thiếu nữ hí hờ bỏ ra hay sao:

— Ghét thay lão đạo sĩ khéo thầy lay. Ta đã đi hàng ngàn dặm mới tìm được con mồi, nay công việc đã gần thành hi vọng bỏ ra hay sao?

Thiếu nữ lại đứng yên hồi lâu suy nghĩ rồi quả quyết:

— Mặc kệ! Muốn ra sao thì ra... ta như định liệu.

Rồi rưng rưng một cái thiếu nữ... nguyên hình quỉ một xanh xông vào chụp phát chú. Bỗng con quỉ rú lên một tiếng, lao dáo thối lui. Từ phát phủ, muốn ngửa tay xông như những mũi tên bắn ra khi bắn tay lông lá của nó đưa tới làm đau nhức buốt xương. Có lẽ vì quá coi thường phát phủ nên thiếu nữ bị đánh bị một võ khá đều con quỉ đứng đơng ngại. Hung tính của nó bùng bùng dâng lên. Nó hú lên một tiếng dài lanh lanh như tiếng chó tru đêm, há miệng phun ra một luồng lửa đỏ chói rọi rọi định đốt phát chú. Nhưng từ ngoài phát chú lại phát ra một luồng khí chống cự lại, đẩy lui ngọn lửa. Con quỉ càng thêm tức giận, không thời ra những lời phò phỏ như đờ đờ tăng thêm sức nóng của ngọn lửa. Hồi lâu, luồng khí của ngọn phát chú như yếu dần. Ánh sáng xanh mặt bao bọc phát chú bị thu hẹp lại... ngày một nhỏ dần rồi tắt hẳn. Ngọn lửa yêu tăng thừng lên rồi tỏa sáng một cái, đốt cháy tiêu ngọn phát chú.

Lệ Kiều hoảng hốt, chưa kịp kêu lên thì con quỉ đã đập tung cửa xông vào chụp Vương Thuận cần cổ hút máu rồi xé banh lồng ngực, móc quả tim mang đi. Lệ Kiều sợ quá, thét lên một tiếng, ngã ra bất tỉnh.

Tối tờ trong nhà nghe tiếng thét của Lệ Kiều vội vã chạy vào thấy Vương Thuận đã chết nằm trên vung máu, cổ họng bị cắt đứt, lồng ngực banh ra trông thật ghê rợn. Gác đó, Lệ Kiều nằm mê mang, mặt xanh như táo lá, hơi thở yếu ớt. Chàng vội vịn nàng lên giường, dùng đầu ngón xoa bóp và giục tốc kêu gọi tỉnh dậy.

Phải một thời gian khá lâu Lệ Kiều mới bừng tỉnh. Nàng ngờ ngợ nhìn đám từ từ bao vây chung quanh mặt lúc mới chợt nhận ra, vội hỏi:

— Vương tướng công đâu rồi? Ta nhớ...

Nhưng nàng ngừng nói, đưa mắt nhìn theo hướng mắt đám từ từ rời nhóm ngồi ngay đây, chạy nhào tới ôm lấy chàng mà khóc kể thâm thiết.

Sáng hôm sau, Lệ Kiều tìm đến miếu Quan Thánh lạy đạo sĩ xin trả đùm thì chàng. Đạo sĩ nghe nàng thưa lại đầu đuôi tự sự lấy làm tức giận nói:

— Con quỉ này thật là quá lắm rồi. Ta có ý thương hại nó nên chỉ muốn cảnh cáo nó thôi chớ không ngờ tuy tình bức bách. Ngờ đâu nó lại chẳng chịu hiểu thiện ý của ta, dám làm điều hung ác như vậy. Ta phải trừng trị nó mới được.

Rồi ông tát tá theo Lệ Kiều về nhà.

Khi đến thư phòng mà Vương Thuận đã cứng như quỉ ở trước đây thì nó đã trốn mất từ lâu. Cửa thư phòng mở rộng. Tất cả đồ đạc trong thư phòng đều bị xô tung lên và xé nát gần hết chứng tỏ rằng quỉ tức giận ghê lắm khi Vương Thuận không trở về với nó nữa. Mỗi mùi tanh tươi từ gầm giường

xông lên đến buồn nôn.

Đạo sĩ ngăn không cho Lệ Kiều vào phòng để khỏi vướng phải tà khí của quỉ con vương rai nơi đây. Ông khép cửa thư phòng, rồi đứng lặng nghe ngóng hồi lâu mới dứt mắt nhìn về hướng Đông Nam tìm tôi. Vương mặt ông bỗng sáng lên:

— May quá! Nó chưa đi xa.

Ông hỏi Lệ Kiều:

— Cách đây ba nhà về hướng Đông Nam là nhà của ai vậy?

Lệ Kiều biến sắc đáp:

— Đó là nhà của em trai tiện thiếp.

— Hiện giờ nó đang trốn ở đó. Phu nonh nên đưa tôi đến đó ngay trước khi nó làm chuyện gì tai hại khác.

Lệ Kiều không dám chậm trễ, đưa đạo sĩ đi ngay.

Thiếu Lang—em trai Lệ Kiều—vừa lập gia đình và đến ngụ nơi đây chưa đầy năm. Chàng rất đời ngạc nhiên khi nghe đạo sĩ và Lệ Kiều trình bày câu chuyện Chàng lác đầu:

— Làm gì có chuyện đó? Nhà em có ai lạ đâu...

Đạo sĩ mỉm cười gồi:

— Nhà thầy thử hỏi lại người nhà coi sáng nay có ai đến xin làm công hoặc tạm thời tá túc hay không?

Thiếu Lang vội gọi vợ ra hỏi mới hay là hồi sáng có một thiếu phụ đến xin ở mượn và vợ chàng đã nhận lời và hiện đang ở nhà sau.

Đạo sĩ nói:

— Chính nó đã biến hình ra đó.

Rồi rút kiếm lệnh ra múa lên một vòng, đạo sĩ hét lớn:

— Ô nữ quỉ hung bạo kia! Hãy ra đây nộp mạng!

Nữ quỉ đang ở nhà sau thấy hào quang của kiếm lệnh lóe lên rồi tiếng hét của đạo sĩ vọng vào, hoảng hốt định phóng mình bay lên trốn. Nhưng vừa bay lên nó đã té ngay xuống đất, ôm đầu lăn lộn. Đạo sĩ đã bủa thiên la địa võng vây chặt quanh nhà rồi.

Đạo sĩ tiến vào, đưa kiếm lệnh chỉ ngay mặt nữ quỉ, hét lớn:

— Sức sinh! Sao chẳng hiện nguyên hình, còn đợi chàng nào nữa?

Nữ quỉ rống lên một tiếng, vẩy vẩy một hồi làm tuột tấm da về ra khỏi mình, biến thành một con quỉ ốm, tay chơn lông lá đen thui, mặt xanh, răng lòi và chom chom như răng cưa, miệng rộng, đỏ lỏm và sâu thẳm như một cái miệng vực. Lệ Kiều và hai vợ chồng Thiếu Lang lần đầu tiên trông thấy quỉ, thấy đều rùng mình rợn óc.

Nữ quỉ bỗng đứng lên, bất thành linh phun ra một luồng lửa đỏ ào ào chụp tới phủ lên người đạo sĩ như muốn thiêu đốt ông thành tro bụi mới hả giận. Đạo sĩ thấy vậy vội lùi lên và nói:

— Khá lắm! Còn gì nữa hãy thi thố hết xem nào!

Nữ quỉ không nói gì cả, cứ lặng lẽ dốc hết toàn lực để phun lửa ra đốt đạo sĩ. Đạo sĩ vẫn điềm nhiên, đứng giữa đám lửa tay cầm kiếm lệnh, tay bắt ấn. Ngọn lửa của nữ quỉ tuy dữ dội nhưng vẫn không làm sao cháy đến gần đạo sĩ được. Toàn thân đạo sĩ như được bao bọc trong một khối hào quang sáng xanh, mặt rạng rỡ. Khi hào quang đó mỗi lúc mỗi lớn lên trong khi bực lửa của nữ quỉ cứ nhỏ dần. Nữ quỉ hết quay Đông quay Tây mãi may tìm cách kéo rời bực lửa của nó khỏi áp lực của khối Hào Quang của đạo sĩ nhưng không được. Mà cổ vung lún càng không nổi. Nữ quỉ bắt đầu mệt mỏi mồ hôi nhễ nhại, tay chơn run rẩy... cuối cùng, không chịu đựng được nữa, ngã quỵ xuống nằm thở hổn hển.

Đạo sĩ bước tới hơi cúi kiếm chém phăng đứt làm hai đoạn, tức thì hai khúc nhích của nữ quỉ biến thành hai làn khói đậm là đã quay tròn trên mặt đất rồi tuột lại thành một đám. Đạo sĩ lấy hồ lô đeo ngang lưng, mở nút đưa ra ngay đám khói, hét lớn:

— Chui vào!

Tự nhiên, làn khói bỗng rút vào hồ lô một cách nhanh chóng. Đợi làn khói rút vào hồ lô hết, đạo sĩ đẩy nút lại, đưa vào lưng rồi cuộn tấm da về cho vào bị, và tuột giả mọi người. Lệ Kiều hoảng hốt quỳ tạ, xuống, lạy đạo sĩ xin dùm cứu mạng chồng nàng.

Đạo sĩ tránh sang một bên, khàng nhận lạy của Lệ Kiều và ôn tồn nói:

(Xem tiếp trang 24)

Một nụ cười làm nhân nhéo cả gương mặt xanh xao ấy. Phiên khoác tay tôi ra cửa quán nói tiếp:

— Anh là một bạn thân và là người tôi quý mến nhất, tôi không giấu giếm anh bất cứ chuyện gì. Đời sống gia đình tôi mà ai cũng cho là hạnh phúc chính là đều mỗi sự khổ đau và lý do chính của niềm khắc khoải của tôi. Tôi cưới vợ lạ lùng lắm và cũng đáng tức cười. Trước khi lấy vợ, tôi đã yêu nàng đến có thể điên được và theo đuổi nàng và bây giờ tôi vẫn yêu nàng như hồi mới cưới, nhưng hình như nàng vẫn thân thiện, lạnh lùng đối với tôi như trước và có lẽ xa tôi thì nàng thấy vui sướng. Nàng yêu tôi hay không? Tôi không biết, thực tôi không biết. Mặc dù sống cùng nhà, đồng tịch, đồng sàng, đã mấy mặt con, cộng đồng tài sản... Tôi không biết nàng có yêu tôi hay không. Vậy thì nghĩa lý gì, cuộc đời có nghĩa lý gì? Tôi không sao hiểu nổi mỗi giây liên lạc vợ chồng, khi thì tôi ghét nàng, khi thì tôi ghét tôi. Thật ồe tôi quay cuồng, tôi bán khoán khắc khoải, suy tư lý luận sai lầm, trong khi ấy, trở trêu thay! Nàng mỗi ngày một đẹp thêm, quyến rũ thêm với đôi mắt mơ màng, với suối tóc long lay, với nụ cười tươi như bông hoa hàm tiếu dưới ánh nắng xuân. Và tôi yêu, yêu nàng bằng tâm tình tuyệt vọng. Phải, tôi yêu với một tình tuyệt vọng một người đàn bà đã là vợ tôi, đã có hai con với tôi! Ai hiểu được điều đó? Có phải là chuyện hái hũn ghê rợn hơn cả mẹ quý không?

Trong lúc xao xuyến tâm tình, Phiên còn muốn nói, nói thật nhiều, nói mãi, nhưng đã đến chỗ xe, chúng tôi lên. Chín Khô tay cầm nón, xum xoe đến bên chúng tôi, như người chờ dịp tốt để gây cảm tình và nghe cô nháy mắt, vọt nói:

— Ông Phiên! Xin ông cho tôi trở lại làm việc giúp ông bà. Tôi chết đói đến nơi rồi ông!

— Được, đến giúp tôi 3 ngày đi! Sau sẽ liệu.

— Cảm ơn ông, tôi sẽ đến ngay.

Dường như Phiên rất vui vì đã giải hết nỗi lòng. Lần này anh hết buồn bực, bán khoán nói với tôi là nếu thu xếp việc gia đình ổn thỏa anh sẽ về Saigon để làm báo. Anh bảo:

— Còn trẻ mà quỵ về đồng quê thật đáng tiếc. Anh triết lý thật nhiều. Sau đó anh tiếu lệ phải chia tay với tôi sáng sớm mai để lo công việc.

Tôi cảm thấy vừa khó chịu vừa buồn như đã phạm tội phẫn hận mà cũng vừa thích thú, không hiểu vì sao? Ngược mắt nhìn mặt trắng đang lộ dạng tôi hình dung trong trí người đàn bà thon thả, duyên dáng, lúc nào cũng sưng sưng mũi nước hoe đặc biệt và không hiểu sao, nghĩ đến người đàn bà đó không yêu thương chồng, lòng tôi thấy khoan khoái lạ thường.

Về đến nhà, chúng tôi ngồi vào bàn ăn và chị Thuận vừa ăn vừa gắp cho chúng tôi, coi bộ hơn hồ lắm. Lúc ấy, tôi nhận thấy quá mái tóc của chị đẹp tuyệt vời và nụ cười tươi khó có người đàn bà nào sánh kịp. Tôi để ý đến cử chỉ đến đôi mắt mơ màng của chị thì thấy đúng chị không yêu thương chồng chút nào.

Phiên mệt quá, mắt lơ lơ buồn ngủ. Đứng bữa xong, anh ngồi nấp lại chừng 10 phút rồi nói:

— Anh cứ tự nhiên, tôi xin phép đi ngủ, mai tôi sẽ sang phải thức dậy đi công chuyện rồi.

Anh dọn giường ngủ, siết thật mạnh tay tôi như có ý cảm ơn và hẹn tuần sau lại lên chơi, rồi vào phòng ngủ.

Một mình với Thuận, tôi liền nói:

— Xin chị vui lòng cho tôi nghe một khúc nhạc đi.

Không phải tôi say mê âm nhạc đến thế nhưng vì không biết mở đầu câu chuyện ra sao.

Thuận dạo một khúc dương cầm, ngồi bên nàng tôi cảm thấy mười ngón tay thon đẹp lướt trên phím đàn và dò xét tâm tư của người đàn bà có gương mặt thân thiện và lạnh lùng.

Bỗng nhiên nàng mỉm cười nhìn tôi:

— Vâng anh, anh lại thấy buồn rồi phải không?

Tôi bật cười, trả lời:

— Nếu chỉ vì tình bằng hữu, hàng tháng đến một lần là đủ, đáng này mỗi tuần có khi tôi đến tới hai lần. Đêm cuối năm, tôi còn không về nhà.

Nói xong, tôi đứng dậy, đi đi lại lại, bán khoán, tôi nói:

Nàng cũng đứng lên đến gần bàn nước, cất tiếng hỏi, đôi mắt long lanh nhìn tôi:

— Anh nói như vậy là sao?

Tôi lặng thinh, nàng tiếp lời sau một phút suy nghĩ:

— Anh không thực tình rồi. Chính vì tình bạn với Phiên mà anh đến thăm luôn. Thật đời này khó kiếm bạn như vậy, Tôi hải lòng lắm.

Tôi không biết trả lời thế nào nhưng cũng nói:

— Chúng ta ra ngoài vườn dạo một chút nghen.

— Thôi anh!

Tôi đi một mình lại cửa nhìn ra. Quá xúc cảm, tư tưởng quay cuồng trong đầu óc tôi. Tôi tin chắc là câu chuyện giữa hai người sẽ hết sức lạt lẽo vì chúng tôi không đủ can đảm nói lên tiếng lòng trung thực, nhưng tôi biết là đêm nay sẽ xảy ra một sự bất ngờ khó tránh được. Sự bất ngờ mà tôi chưa dám mơ tưởng. Không xảy ra đêm nay thì không còn lúc nào nữa hết.

Tôi lờn tiếng nói:

— Đêm nay trời đẹp quá.

— Với tôi thì chẳng có chi lạ, cũng thường vậy thôi.

Quay vào phòng khách, tôi vẫn thấy Thuận đứng ở chỗ bàn nước như cũ, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt mơ màng, nét mặt trầm tư.

Tôi hỏi:

— Sao đêm đẹp như vậy mà chị không thích?

— Tôi thấy chán nản, anh thì chỉ buồn chán khi nào vắng bạn, còn tôi lúc nào tôi cũng chán. Và lại... có liên quan gì đến anh đâu.

Tôi ngồi xuống bím phím đàn.

Thuận nhìn tôi bằng đôi mắt giận hờn, có cảm giác lệ rung rung trên mí mắt:

— Anh cứ tự nhiên nếu buồn ngủ, cứ việc đi ngủ. Xin đừng vì là bạn thân của Phiên mà phải ngồi nói chuyện với tôi. Tôi không bắt anh hy sinh như vậy đâu.

Di nhiên là tôi không đi ngủ. Nàng bước ra sân, còn tôi cố nấp lại mấy phút, lật vài bản nhạc, rồi cũng ra theo. Chúng tôi đứng gần nhau dưới bóng cây nhìn những ngôi nhà xa xa ánh trăng trong.

Tôi khẽ nói:

— Sáng mai tôi phải về.

Nàng trả lời, giọng khó chịu:

— Thì phải vậy rồi. Chẳng tôi không có nhà, anh ở sao được! Thiết tưởng, nếu anh thương tôi thì khổ cho anh biết bao! Anh nghĩ coi, nếu ngày nào đó tôi bỏ lấy cô anh... Tôi chắc là anh hoảng hốt chạy trốn mất. Kỳ cục biết mấy, phải không?

Lời nói ấy, gương mặt hơi tái ấy, có vẻ giận dữ, nhưng đôi mắt của nàng, đôi mắt tình tứ, say đắm làm sao! Giây phút này, tôi có cảm giác người đẹp đã thuộc về tôi rồi và lần đầu tiên, tôi thấy đôi chân mày của nàng lấp lánh đến huyền, đôi chân mày vòng nguyệt đẹp tuyệt trần, tôi chưa thấy ở người đàn bà nào khác. Tưởng tượng ngay lúc này tôi có thể ôm lấy

(Xem tiếp trang 95)

RỒI khỏi đại học với cấp bằng kỹ sư, Phiên vào làm công chức ở Bộ Công Chánh, nhưng đến năm 30 tuổi anh từ chức để về khai thác ruộng đất của ông cha.

Lúc rệp anh ở ngoài đồng, mặt rằm nắng bụi bám đầy người, gương mặt mệt nhọc hoặc khi ở nhà su bữa ăn, đôi mắt của anh lơ lơ buồn ngủ mà còn có cái giọng giăng dáo dức, tôi quên rằng anh là một kỹ sư hay một ông chủ điền và chỉ thấy một con người làm việc quá đỗi.

Tôi (1) thường lái xe đến thăm anh luôn và có khi ở lại ba ngày liền. Tôi rất thích ngôi nhà của anh, có vườn hoa, có vườn trồng cây ăn trái lại có con sông nhỏ uốn quanh. Tôi cũng thích nếp sống của anh tuy có đôi chút như nhọc nhằn nhưng anh quen niệm rất rõ ràng về con người và vạn vật. Tôi mến anh lắm vì anh quang đại dễ thương. Nhưng mỗi khi anh nói đến cái tình thân thiết giữa tôi và anh thì tôi lại thấy khó khăn nghẹn ngào.

Thực ra, tôi có những ấn tượng không nói ra được khi tới nhà anh. Chẳng hiểu sao mỗi lần về nhà là tôi lại nhớ tới gương mặt, đôi mắt, giọng nói, tiếng cười và cách đi đứng của chị Thuận, vợ anh. Nếu lâu lâu không được gặp mặt thì tôi lại thấy buồn buồn, trong trí tôi thường lãng vãng hình bóng của người thiếu phụ trẻ đẹp duyên dáng đó.

Đối với chị, tôi không có tình ý gì rõ rệt nhưng mỗi khi ngồi một mình với chị và nhớ là chồng chị coi tôi như một người bạn chí thiết thì tôi lại mất tự nhiên. Mỗi khi Thuận dạo một khúc dương cầm mà tôi say mê hay nghe câu chuyện thú vị nào đó rồi sức nhớ ra là chị rất tha thiết yêu chồng, lòng tôi lại buồn rười rượi. Tâm tư của tôi bỗng trở nên lung lộn, thế nhợt.

Chị thấy tôi thay đổi bất thần như vậy thì thường nói:

— Vâng anh, anh buồn phải không? Để tôi kêu người ta đi tìm anh.

Đến khi anh Phiên trở về chị lại bảo tôi:

— Anh về đó, tha hồ hai người nói chuyện.

Một chiều cuối năm Phiên rủ tôi lên chợ quận để kiếm thức ăn sáng. Đang lang thang qua các cửa tiệm nói nói cười cười chúng tôi chợt thấy một người đi theo sau.

Anh ta có vẻ trầm lặng và bí mật như một thám tử. Ở vùng này ai cũng biết anh ta và họ đã tặng cho biệt hiệu là «Chín Khô». Anh ta nghiên rựa nên thường thường không ai dám nhờn. Phiên cũng đã chịu thua luôn, chẳng dám giữ anh ta làm việc cho mình. Người ta bảo trước kia Chín Khô là con một ông điền chủ, cũng tại chiến tranh mà sa cơ thất thế rồi đi lẫn vào con đường lam lạc.

Tuy nhiên, trong gương mặt xanh mét giá đôi lúc nào cũng dăm mồ hôi, bộ râu hoa râm, chiếc áo bạc màu rách nát, tôi không thấy nét nào là người của giới cấp được ưu đãi trước kia.

Chín Khô tự phụ là người trí thức và anh đã nói trước kia anh học ở một chủng viện rồi bị trục xuất vì đã hút thuốc lu bù. Sau đó, anh ở lại nhà người bạn rồi cũng bị đuổi ra. Lần này không phải tại hút thuốc mà tại uống rượu. Anh lấy chị búp góa chồng lãng lợ, rồi cuộc vợ cũng bỏ đi vì thói xấu ăn nhậu thô lỗ, bỏ hoa thiên địa, khoe khoang quá khứ nhưng lựa của mình như chuyện thật. Bây giờ anh ta sống cuộc đời lang thang khi thì chích dợ, lúc lại làm vườn. Chúng tôi vào quán rượu thì thấy Chín Khô cũng đến ngồi cạnh lấy tay che miệng và «tự do» ho.

Trời đã tối, sương bắt đầu rơi, trăng vừa lộ dạng. Trên bầu trời sao yên lặng chỉ thấy bãi đám mây lững lờ một lớp nhỏ như bà mẹ dẫn con đến phương trời xa.

Phiên chợt nói:

— Trời đêm nay đẹp quá.

Chín Khô vừa dứt tiếng ho cũng lên tiếng:

— Đẹp tuyệt... Đẹp lạ lùng...

Phiên không trả lời. Chín Khô dường như thêm nói chuyện, thờ dài một tiếng không nhìn chúng tôi mà nói:

— Nói khổ của tôi kêu trời cũng không thấu. Tôi vô dụng thiết đây nhưng tôi thật thà. Tôi đói bụng quá! Thật là cực hơn con chó.

Phiên nhìn lên trời mơ mộng không chút để ý đến lời nói của Chín Khô. Bên kia sông là ngôi nhà thờ. Tôi nhìn qua cửa sổ thấy giông sóng nhỏ lơ lơ trôi. Làng mạc xa xa ẩn hiện giữa lùm cây trầm lặng và cánh đồng chạy dài đến tận chân trời. Sương mù bao phủ giông sóng và cánh đồng. Thỉnh thoảng từng khối sương dày đặc trắng như sữa che lấp ánh sao, lướt xuống giông nước và bám chân hàng bần. Từng lúc khói sương thay hình đổi dạng, khi thì hòa lẫn vào nhau lúc lại vương lên như chào hỏi,

như chấp tay cầu nguyện. Phải chăng những khối sương đó khiến Phiên liên tưởng đến những người đã khuất?

Anh bỗng quay lại mỉm cười thật là buồn rồi hỏi tôi:

— Tại sao mỗi khi kể chuyện gì kinh khủng hoặc bí hiểm lạ lùng, ta không lựa chuyện trong đời sống hằng ngày mà phải nói đến thế giới quỷ ma về những bóng hình đã nằm dưới đáy mộ?

— Những gì người ta không tưởng tượng nổi, không hiểu tới mới đáng kinh sợ chứ.

— Liệu mình có hiểu nổi cuộc đời không? Cuộc đời trước mắt không hiểu nổi thì tìm hiểu làm gì chuyện bên kia thế giới.

Phiên ngồi sát lại bên tôi, hơi thở phì phào vượt lên má tôi. Trong hoàng hôn mờ tối, gương mặt xanh xao của anh càng xanh xao hơn. Đôi mắt buồn rầu lấp vể sợ hãi của anh khiến tôi nghĩ là anh sắp sửa kể một chuyện gì ghê rợn lắm.

Anh cất giọng dịu dàng:

— Cuộc đời hiện tại của chúng ta cũng khó mà hiểu nổi và đáng sợ vô cùng. Kể nào sợ ma quỷ là kể sợ cả chính mình, sợ bầu trời cao sợ những vì sao lấp lánh... Nghĩ cho cùng những thứ đó cũng khó hiểu và huyền hoặc như ma quái. Ở chỗ chúng mình với nhau tôi mới dám nói là nhiều lúc tôi lo sợ bán khoán. Tôi nghĩ tới cái giờ từ giả cõi đời. Rồi tôi tưởng tượng ra bao ảo ảnh đen tối. Một thế giới mông mịt kinh hoàng. Ấy vậy mà cũng không đáng sợ bằng sự thật ở đời. Tôi nói thiệt với anh tôi sợ cuộc đời lắm. Có thể tại tôi là con người bệnh hoạn nên luôn luôn tâm thần hoang mang. Sao càng ngày tôi càng hoảng sợ hơn? Những người khác họ hay sợ hãi trước khoảng không gian mù mịt. Riêng tôi sợ cuộc đời. Có lần nằm trên bãi cỏ tôi ngẫm nghĩa một con cáo cáo nhỏ và dường như tôi thấy cuộc đời con vật này sẽ gặp phải những sợ hãi liên tục và tôi nghĩ đến mình cũng chẳng khác gì.

Tôi ngạc nhiên nhìn Phiên khẽ hỏi:

— Việc gì làm cho anh sợ cuộc đời dữ vậy?

— Cái gì tôi cũng sợ hết. Con người tôi không có chi sâu sắc nên tôi ít lưu ý đến những vấn đề thuộc thế giới bên kia và số phận của nhân loại. Ít khi tôi mơ mộng hão huyền hay nghĩ đến chuyện trên trời dưới biển. Cái làm cho tôi lo sợ nhất là đời sống hằng ngày mà không ai tránh khỏi. Tôi không phân biệt được trong hành động của mình đâu là giả đâu là thật, đâu là tốt đâu là xấu. Vì vậy mà tôi dăm ra hoang mang. Tôi bắt đầu nhận định trở lại tất cả những người và việc xung quanh để thấy rõ nên giáo dục mà tôi đã hấp thụ được đã kèm hãm tôi trong một vòng giả dối chật hẹp và tất cả xung quanh tôi đều sống trong sự tự phỉnh gạt và phỉnh gạt người khác. Ý nghĩ cho đến lúc chết tôi cũng không giải thoát được sự giả dối đó khiến tôi sợ hãi vô cùng. Hôm nay, tôi hành động như thế này mà chỉ nghĩ đến sáng mai tôi đã không hiểu sao mình lại hành động như thế. Trước kia tôi là một công chức, tôi sợ đời sống công chức nên mới quay về với ruộng vườn rồi tôi cũng lại sợ... Tôi nhận thấy con người chẳng biết cái gì cả mà hằng ngày cứ tự phỉnh gạt mình rồi trở nên bất công, vu khống, hãm hại người khác. Chúng ta phí công phí sức mơ tưởng hão huyền mà không biết sống thiết thực. Như vậy thì còn ích lợi gì cho ai. Lại còn làm bộ làm tịch nữa. Cái đó làm cho tôi sợ hãi. Tôi không hiểu người khác và tôi sợ họ. Thấy người đàn ông quê tôi không hiểu làm sao họ chịu nổi đau khổ và chẳng biết sống để làm gì. Còn người thành phố... Nếu sống để hưởng lạc thú thì quả là người thừa, người vô dụng. Trái lại nếu ý nghĩa và mục đích của cuộc đời nằm trong những nhu cầu vật chất, trong một sự u u mình mình không lối thoát thì thử hỏi những mối khác khẩ dĩ đó có lợi ích gì cho ai? Anh nhìn xem như Chín Khô...

Thấy chúng tôi nhìn hân, Chín Khô bịt miệng ho rồi nói:

— Luôn luôn tôi là người làm công đặc lực nhưng chẳng qua tại ruộng mà ra. Bây giờ ai biết thương cho đến thì dù bắt làm chuyện gì tôi cũng hết dạ trung thành.

Phiên chợt nói:

— Có lẽ đã gần chín giờ, thôi mình về đi. Chắc anh cũng hiểu tại sao nghĩ tới cuộc sống hằng ngày mà tôi hải hùng đến thế. Tôi đã cố sức làm việc, làm cho một nhòai ra để ngủ và không buồn nghĩ tới những chuyện khác. Có vợ con đối với người khác là sự thường, nhưng sao tôi thấy có nặng nề quá.

Ngừng lại một phút, Phiên lại tiếp:

— Ai cũng bảo tôi có vợ đẹp con khôn và tôi chính là người chủ gia đình gương mẫu. Họ tưởng tôi sung sướng lắm và rất muốn địa vị của tôi. Họ làm hết và với anh tôi không giấu giếm làm gì. Tôi rất sợ đời sống gia đình của tôi.

Mỹ-Viện **QUYÊN** CHÚC MỪNG NĂM MỚI (QUEEN'S)

38^E Đại lộ Lê-Lợi Saigon (lầu nhất)

- Sản sóc da mặt quý bà theo ý muốn với phương pháp và máy móc tối tân nhất của Nhật Bản.
- Trị tuyệt mụn, tàn nhang, nám, nốt ruồi theo khoa học mới
- Thay da mặt nám, cần cỗi bằng phương pháp « PEELING FORT » của Nhật.
- Trang điểm cổ điển, dạ hội và hóa trang Nhật-Bồn.

Bà BÍCH-TÙNG H.T.Q. tốt nghiệp ưu hạng Đại học Mỹ Viện SHISEIDO danh tiếng nhất Đông-Kinh.

Giá phải chăng

Cô GIAO-LINH

(Tiếp theo trang 11)

Nói tới đây Hà Thanh cáo lui nhanh chân đi như gió.

Quay lại, Lương tui thấy nữ ca sỹ khá ái và sáng chói nhất trong đợt sóng mới.

— A ! Thảo Ly. Đi đâu đây.

— Đi chợ Tết chứ à !

Thảo Ly như hoa mùa xuân đã nở trong vườn ca nhạc với tất cả nét rạng rỡ dù rằng năm qua là năm sóng gió nên ít có cơ hội tới để khán giả biết đến nhiều hơn nhưng Thảo Ly cũng đã tiến nhanh và rất xa trên đường ca nhạc.

Quen quá nên Lương tui khỏi phải điều tra lý lịch và sĩ tình hôn nhân, để cho Thảo Ly vui vẻ hơn nhất với mùa xuân mới.

Đột nhiên thấy nữ danh ca Mỹ Thê trở tới.

Lương tui nheo mắt hỏi :

— Nguyễn hữu Sáng đâu ?

— Bỏ rồi ! Bỏ từ phía.

— Sao lạ vậy ! Ở đời ăn ở hồng có thủy chung gì tác trời. Tệ thiệt !

Mỹ Thê nói nhỏ :

— Tại anh ấy đau bao tử. Em thích thay đổi chương trình nghệ thuật. Đời mà anh. Em sống động mà anh thì linh bình như thế !

Thấy Mỹ Thê đầy đá và có vẻ đa tình hiệp nữ quá, Lương tui nghĩ bụng :

— Có ai mà dè như vậy ?

Thấy Mỹ Thê mà tới nghiệp cho Nguyễn hữu Sáng. Năm con gà, có nhiều "gà trống nuôi con" nhĩ. Trúc Phương cũng làm vào cảnh này. Có vẻ đẹp sau khi "đề nhệ" vài đơn ghen chớp thoáng hơn hồ ra đi, và năm nay, với chuyện đi này là lần thứ "13" nâng cho Trúc Phương biết "yêu là khổ" ! Nhưng chỉ vài tuần nâng trở về khiến cho Trúc Phương vui hơn Tết !

Làm râm vậy mà chị Kim Cúc ngon lành. Với mối tình "chứ cháu" năm xưa đã cùng nhau năm tay nháy qua "hàng rào điện tử" của Bảy Nhiêu để cùng nhau thông đong đi trên đường tình ái qua mấy chục mùa xuân, bị giờ dè huê... để con cá dăm.

Lương tui tạt qua sân khấu Dạ lý Hương, thăm người em gái "Cải Lương chi báo". Bạch Tuyết mà hồng có 7 tháng Lùn.

— Năm qua là năm thế nào của em ?

Tuyết nhớn miệng cười thân ái như ngày nào :

ANH, CHỊ EM NGHỆ SĨ ĐÓN MỪNG XUÂN MỚI...

— Tuyết ngọc ! Tuyết ngọc... ngọc thổ trong vòm trời hạnh phúc anh ơi.

Nói tới đây, Bạch Tuyết nghiêng rặng, rùn mình mấy cái. Tôi nhớ ngày xưa, em nằm trong tay của soạn giả Mộc Linh, hiển dạng những mùa Xuân đầy hương tình rạo rạt vậy mà Mộc Linh không biết hưởng. Để bị giờ Tam Lang sướng như điên.

Bạch Tuyết vẫn lên như giông gió. Mùa Xuân nay và những ngày hòa bình trong tương lai, năm tới chắc chắn sẽ còn cho phép Bạch Tuyết có những niềm vui dữ dội hơn nữa.

Trở qua làng nhạc, gặp ca phòng chè Phương Thu, bên giá bộ nịnh lia :

— Gớm ! Năm vừa qua chúng nó "đăng xê" em quá nhĩ.

— Đăng xê là thế nào ?

— Là "Lãng xê" đấy !

Cô gái bắc hà nhí nha nhí nhảnh và có vẻ đáng tựa Thanh Thủy chớp lia cặp mắt :

— Em không thích bị nhà báo các anh nói thế này, thế nọ...

Lương tui nhìn cô Phương Thu thấy cả một trời đề tài, định dịp Tết vui, đùa cô em một phát, nhưng ngại cô em "chết giấc" hết ăn Tết nên thôi.

Nghe nói Giao Linh, con chim sơn ca rất cưng của hàng đĩa Nguyễn văn Đông làm Giám đốc kỹ thuật có nhiều nét độc đáo làm bên lướt ngang qua hỏi nhỏ :

— Tết này chịu lấy chồng ăn Tết hong ?

Giao Linh xàng xàng, sờn tóc ngứa :

— Dạ chưa !

Giao Linh giống bộ tịch của con thỏ đế, vẻ đáng thì không có gì hấp dẫn, giọng ca thì cũng gọi là, nhưng được có cái tánh tình hòa nhã, nói năng không táo bạo như Tuyết Mai, không ưa món "ngoại kiều" như tài danh Ánh Tuyết, và cũng không thể Sexy như Xuân Trang. Lương tui gặp cô em Phương Hoài Tâm trong hàng đĩa Sóng nhạc, hỏi :

cùng luyện tiếc. Nhưng người ta dè quên như đã từng quên bao nhiêu cái tên khác.

Có một giọng ca thay thế Minh Hiếu, đó là Thảo Ly, một đóa hoa hương sắc mặn mà, đang trên đà thu phục cảm tình của khách mộ điệu. Giọng ca trầm ấm của Thảo Ly không rên rỉ quá đáng. Mồ tả nổi buồn rất buồn, nhưng giọng hát của Thảo Ly chan hòa một tình cảm thuần lương do bản tính hiền lành, điềm đạm mà ra. Nếu cần hi vọng vào những đóa hoa nở trong mùa xuân mới, chúng tôi không ngại hướng nhìn về Thảo Ly. Cô gái Thùy My chưa làm bụi đời... có quyền sáng chói hơn trong năm mới.

Trong những giọng ca của dân chi, chỉ còn đáng kể là Thái Thanh. Danh ca này đã trải qua những ngày tháng an tĩnh đầy sóng gió. Nếu Khánh Ngọc một ra đi là không trở về, thì Thái Thanh trái lại, không thể xa Saigon, vì bản thân yếu đuối chỉ còn có thể tìm vui trong những mùa xuân còn sót lại.

Chuyện tình của Thái Thanh chưa dừng cả một trời thương cảm, ngang trái, và đau thương. Và trong khi Thái Hằng hoàn toàn an phận bên cạnh Phạm Duy một nhạc sỹ tâm hồn quay cuồng như chong chóng, thì Thái Thanh lại chấp nhận cuộc "cách mạng ái tình"...

— May thay, không ai làm ồn về những nỗi buồn duyên kiếp và những pha gay gắt và chặm kịch liệt và cụp lạc khi Thái Thanh đi tìm chân trời mới... để sống cho mình.

NIỀM VUI CỦA PHÙNG HÁ...

Lương tui sực nhớ từ tài danh Phùng Há bên đi một đường bạch, lộ tới vừa đúng lúc cô Bảy

Thăm Thúy Hằng tiếp xúc với nữ tài tử Cairo

VĂN-LƯƠNG

NGƯỜI VỢ HIỀN ĐẸP HƠN MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 22)

— Xin phu nơn háy đừng dầy. Không phải ta làm hiêm không muốn cứu mạng Vương tướng công. Sự thật là tài nghệ ta còn kém, chưa đến trình độ có thể cứu người chết sống lại được. Nhưng có một người, tài giỏi hơn ta nhiều, có thể làm được công việc đó. Phu nơn nên thử đến khám khoản kêu cầu, may ra ông ta sẽ nhận lời...

Lệ Kiều gọt nước mắt hỏi :

— Xin đại sư phụ vui lòng chỉ dùm.

— Trong thị trấn này có một người điên điên khùng khùng thường lê la đất cát bán thịt, miệng ề a hát ca hoặc nói năng lảm nhảm suốt ngày. Đó là một bực chân tu tài giỏi hơn ta, gặp bệi nhưng giá ra như vậy để thử lòng người trong thiên hạ. Phu nơn háy đến van lạy khám cầu thiết tha đầu người ấy có nói năng khùng khịu nhục mạ, xin háy ráng chịu đựng mới mong đắc kỳ sở nguyện.

Dứt lời, đạo sĩ liệi từ giả ra đi.

Lệ Kiều tuân lời đạo sĩ, đi ngay ra chợ tìm người điên kia. Đó là một người đàn ông "hoàng 40 tuổi, cao lớn nhưng gầy gò, quần áo rách nát như tờ mướp, miệng hát ề a những gì nghe không rõ. Khi đến gần ông ta, một mùi hôi hám nồng nặc bốc chịu xông lên. Lệ Kiều vì lòng thương chông nên cố gắng quý xuống trước mặt người ấy, vừa khóc vừa lạy van xin mở lòng nơn dục...

Nhưng nơn chưa nói hết lời thì người ấy đã cười nơn nưi ngất ngàng :

Giaỉ nơn làm gì vậy ? Nàng định... yêu ta ư ?

Lệ Kiều vẫn dằn lòng, khóc lóc, kể lẽ đầu đuôi mọi việc rồi van xin người điên cứu mạng chông. Người ấy vẫn cười nham nhớt :

— Người chết còn cứu sống lại làm gì ? Bộ thế gian hết đàn ông rồi sao ? Ai cũng có thể là chông có mà !

Lệ Kiều vẫn một mực nài nỉ khàn cầu tha thiết. Người ấy bỗng nổi giận :

— Kìa, là cho chị này chưa ? Ai bảo chị là ta có thể làm cho người chết sống lại được ? Bộ ta là Diêm Vương hay sao ? Háy cút đi, đừng quấy rầy ta nữa.

Vì có lời dạn của đạo sĩ nên Lệ Kiều vẫn bền gan quý chận đường người ấy mà cầu khẩn mãi. Người ấy bực mình dùng roi quất lên mình. Lệ Kiều nghe tron trọt nhưng nơn vẫn can rắng chịu đau, không đứng lên.

Người đi chỵ thấy lạ, xúm xít lại xem, vòng trong, vòng ngoài đen đặc. Bỗng người ấy khặc đờm dầy tay, đưa tới trước miệng Lệ Kiều bảo :

— Ăn đi !

Lệ Kiều vừa thẹn vừa gớm, đỏ mặt xấu hổ nhưng sực nghĩ tới lời đạo sĩ căn dặn vội nhấm mắt nuốt đại vào. Khờ nỏi, khi nuốt vào tới họng lại như nghẹn, tất cả nuốt mãi mới trôi qua nhưng lại như luồng lừng ở lồng ngực chớ chẳng trôi tuột xuống. Người ấy bỗng cười lớn lên.

— Quả thật là giải nơn đã quá yêu ta vậy ! Nhưng xin cảm ơn giải nơn, ta không dám nhận lãnh thâm tâm đó.

Rồi lại nghe ngao hát, phăng phăng múa rời bỏ đi. Bọn người đứng xem đều vệt ra tránh đường

vì sợ trúng roi và cũng mùi hôi hám khó chịu của người ấy. Lệ Kiều vừa quý vừa lết theo kêu cầu nhưng người ấy cứ thân nhiên bước đi, không ngoảnh mặt nhìn lại.

Ban đầu, bọn người hiếu kỳ còn đi theo sau bàn tán xôn xao nhưng lần lần chán nản, dừng lại cả. Lệ Kiều vẫn kiên nhẫn theo người ấy tới miếu Thành Hoàng bỗng tự nhiên người ấy biến dàu mất. Nàng tìm kiếm khắp nơi trong ngoài và vãi lạy cả buổi vẫn không thấy gì cả đành thất vọng ra về.

Đến nhà, nhìn thi hài của Vương Thuận, Lệ Kiều càng đau đớn và hận tui. Vì quá thương chông, nàng đã không nề hà nhục nhã, cam chịu trở mặt cho gà diên cuồng chớ riều lại còn ăn cả đờm đờ của gà mà rồi lại chằng được việc gì. Tuy vậy nàng cũng không dám có thái độ oán hận, nguyên rủa kẻ kia vì sự thật nàng cũng chưa hiểu ra sao cả.

Người ấy đã thừa lúc nàng bối rối lanch chọn lần trốn nơi đầu hay là bực thân tiên đã đột nhiên biến mất sau khi làm đủ cách thử thách tâm thành của nàng ? Như vậy, nơn còn hy vọng...

Nhưng mãi đến giờ này sao chưa thấy có gì ứng nghiệm ?

Lệ Kiều đành buồn bã lo việc tấn liệm chông. Vừa lau những vết máu, Lệ Kiều vừa tần mẩn nhất những mẫu vụn tọng phủ còn lại sắp vào lồng ngực của Vương Thuận mà khóc ngất. Bỗng đột nhiên nàng thấy lợm giọng rồi cục đờm đang lừng lừng ở lồng ngực của nàng vụt trôi lên và chỵ tuột ra rơi xuống lồng ngực Vương Thuận. Lệ Kiều quá dôi ngạc nhiên vội cúi xuống nhìn.

Thì ra đó là một quả tim người, nhậy đập rất mạnh và hơi nóng bốc lên ngàn nuyet.

Lệ Kiều mừng rỡ vội lấy tay khấp lồng ngực của chông lại rồi gọi nữ tỷ lạy vái đem đến cho nàng băng bó vết thương. Sau đó, nàng lại bảo đốt lửa lên rồi luôn tay xoa bóp khắp người chông. Đệ

chừng một khắc sau, toàn thân Vương Thuận là lần ấm lại, những mạch bắt đầu nhẩy và thoi thào thở.

Lệ Kiều không dám rời chông nửa bước. Nàng tức trực bên cạnh canh chừng đến quá nửa đêm thì Vương Thuận tỉnh lại, mở mắt ra đượ nhưng còn ngơ ngác chưa biết gì. Sáng hôm sau Vương Thuận bập bệ nói được vài lời, nhận đượ vợ và những người quen đến thăm.

Phải gần ba tháng sau, Vương Thuận mới bình phục hẳn. Từ đó, chằng không "ám nghĩ đến chuyện cưới vợ lẽ nữa. Vương bà cảm thương sự hy sinh của dàu nên cũng không đặt đến vấn đề muộn màng của nàng làm quan trọng. Tuy vậy, Lệ Kiều vì không coi việc mình đã làm là một án huệ để quên, tội không sanh con nói giồng giới nhà chông. Luôn luôn nàng tìm đủ mọi cách dò hỏi, tìm cho chông một kế thiếp.

Không biết có phải vì tâm lòng thành của nàng làm xúc động đến Thiên đình hay vì một lý do khác mà cuối năm đó Lệ Kiều thọ thai. Và khi đẻ con trai dàu lòng của nàng ra đời thì sóng lặng, êm. Vương ông, Vương bà và Vương Thuận đã hết sức vui mừng và quý mến nàng thêm. Tất cả đều coi mọi việc qua như một cơn ác mộng.

DIỆU CHI MAI

MÙA XUÂN TRÊN QUÊ HƯƠNG

do cô THÚY-LIỀU chọn kể

(Tiếp theo trang 14)

anh mà lòng luống ngại ngần. Chừng như đoán ý nghĩ ấy, nhà vua tươi cười :

— Ngai chớ ngại ngần. Sở dĩ trâm phải canh chừng nhứt là vì e có kẻ mạnh tâm phần bội tchim Nhân Điều dấy thôi. Và nhứt là... ngai trông kia...

Vừa nói, nhà vua vừa đưa tay lên từng tháp thứ 10. Phong Vân ngược lên nhìn và tuyệt kêu to kinh ngạc. Tháp thứ 10 toàn bằng vàng khối lấp lánh sáng ngời có lẽ cũng nặng đến hàng tấn.

— Đây, ngài xem như vậy trâm không dễ phòng được. Bây giờ, ngài cứ tự tiện lên đó bắt chim, chim nào ngài cứ để lại 5 người trông chừng con Vũ Mã.

Nghe nhà vua nói thế, Phong Vân vùng bụng cũng 15 thanh niên lên tháp. Đến tháp thứ 10, tất cả đều giết mình đến kinh khiếp khi thấy con Nhân Điều mình chim mà đầu là một cô gái nhan sắc tuyệt trần. Con chim ấy đang ngoác đầu ngườnon lạnh.

Phong Vân cũng bề bộn để đặt tiến bước. Tất cả đều tuốt kiếm cầm lâm lâm để phòng ngừa mọi sát thương. Một bước... một bước nữa và rồi con Nhân Điều giết mình thức giấc. Nó đưa cặp mắt nhìn mọi người rồi đập cánh trở giọng ca lên một khúc kỳ ni non ai oán. Giọng ca du dương thánh thót khiến mọi người bần rần tay chân, buông kiếm qui xuống thiếp đi. Phong Vân lão đảo, cặp mắt đỏ như muốn ngủ nhưng chẳng vấn cổ gương sáng vừng và tiện tay đâm mạnh một nhát kiếm vào mắt. Máu tuông ra ướt đầm. Nhờ vậy, Phong Vân tỉnh tỉnh được, chụp lấy con chim ôm vào lòng. Con Nhân Điều vùng vẫy dữ dội để rồi nằm im hoàn ngàn. Bây giờ, Phong Vân đánh thức các người dậy. Cũng may, con Nhân Điều chưa ca hết bài hát họ mới không mê man lâu.

Và mọi người lại nhẹ nhàng xuống tháp. Đến đây, Phong Vân tức giận bởi hồi khi thấy 5 thanh niên ở lại giữ con Vũ Mã đã bị trói gó và con ngựa đã biến đầu mất.

Sau khi mở trói các bạn xong, Phong Vân liền ra khỏi tháp. Quân lính ùn ùn kéo tới bao vây. Phong Vân liền hét to :

— Nào Nhân Điều hãy ca lên...

Con Nhân Điều ngoan ngoãn vàng lời, trở giọng anh hùng. Bao nhiêu quân lính đều thiếp, ngã lả nhúng như chết.

Nghe hung tin, hoàng đế nước Áo Hoắc vội rời cá tay chân :

— Thật không ngờ bọn họ tài tình đến thế. Bây giờ chúng ta phải làm sao hả Tể tướng ?

— Muốn tâu, chúng ta thử đem con Vũ Mã ra xử với chúng xem sao.

— Ô ! Khanh quên rằng chính họ đã thu phục con ngựa quái quỉ ấy sao.

— Muốn tâu, đó là nhờ họ bắt thần phóng lên đầu con ngựa chớ còn nếu ở trước mặt, họ cũng buông tay làm hoải làm hủy.

— Hay lắm ! Hay lắm ! Khanh hãy cỡi con ngựa đó chừng trăm đến đó nghe.

Khi đến nơi, quan tể tướng ra roi. Vũ Mã hí hí thưng rồi khi con Nhân Điều cất giọng ca là nó tiếng qui xuống thờ hồng học và tất thảy. Quan tể tướng cùng nhà vua cũng lả khênh xuống đất mê

man. Chập sau, nhà vua tỉnh lại nhìn Phong Vân bằng cặp mắt sợ hãi van lơn chàng tha tội. Phong Vân thấy vậy cất tiếng cười khanh khách.

— Không, ta chẳng giết hại người đâu. Bây giờ, người phải lập tức hạ lệnh sửa soạn cho ta một chiếc thuyền với đầy đủ lương phạn để bọn ta trở về nước nghe chưa.

Nhà vua vàng dạ rồi rít và ra lệnh cho quân lính và dân chúng làm ngay theo lệnh của Phong Vân.

CHIẾC thuyền phẳng phiu lướt sóng. Nhìn trời mây xanh bao la giữa trùng dương xanh biếc một màu, Phong Vân bất giác thở dài chán nản. Thật chẳng không bao giờ nghĩ mình lại thất bại quá trđau đớn như vậy Phong Vân luống thẹn thâm và tức tối. Những quyển sách ca ngợi đảo Hạnh phúc là nơi tiên giới, người người sung sướng ấm no kia chỉ là những quyển sách lão toét do hoàng đế đảo Hạnh phúc sai khiến viết ra. Trời ! hiểu rõ đã muộn mất rồi. Chao ôi, ngày dần bước ra đi hân hoan bao nhiêu thì ngày về lại bề bộn bấy nhiêu, liệu chẳng có đủ can đảm gặp lại vua, nhìn lại mọi người chăng ?

Trời đang quang đãng vụt tối sầm lại, Sóng hòa dữ dội. Chiếc thuyền chòng chành tưởng chừng như muốn lật úp xuống đáy biển, chôn vùi bao sanh mạng vô tội. Nhưng đột nhiên, từ dưới biển, Thủy Cung công chúa trôi lên :

— Nay em à, lâu rồi anh nhớ làng xưa quê cũ nên có ý muốn về thăm...

— Rồi bao giờ chàng trở lại cùng em ?

— Anh sẽ trở về đây không lâu. Nhưng em à, chẳng biết em có thể lâu cùng anh.

— Phong Vân, người còn nhớ ta chăng ? Giờ, nếu muốn cứu bao người kia, người phải lập tức xuống thủy cung cùng ta.

Phong Vân ứa lệ nhìn các bạn đồng hành. Chàng tự thấy mình phải hy sinh để cho bao người quá tin mình dần bước vào cuộc phiêu lưu được trở về quê cha đất tổ nên lặng lẽ nhảy ùm xuống biển. Liên đó mặt biển trở lại im lặng như tờ. Hai mươi thanh niên ngăm ngăm nhìn theo mà chẳng biết làm thế nào cứu cho được Phong Vân

NƠI Thủy cung, tuy sống trong cảnh nhân hạ sung sướng nhưng lòng Phong Vân vẫn không chút vui thú. Xung quanh chàng chỉ toàn là tôm, cá, sò, hến họa hoàn mới có vài nhân ngư lội tới nhìn chàng với đôi mắt đăm đăm mà chẳng nói được tiếng nào. Thật không gì khổ cho bằng khi có miệng mà chẳng biết trò chuyện cùng ai. Thủy Cung công chúa vì bôn phận phải tuân di luân. Thánh hoàng, nàng trở về thủy cung nói qua loa với Phong Vân vài câu chuyện với giọng nhát gừng sần lè.

Phong Vân buồn bã vô cùng nhưng làm sao trốn thoát được. Chàng sẽ phải chôn vùi mãi cuộc đời dưới đáy nước xanh lơ này sao ? Không, không, chàng phải trở lên trần gian về quê cũ hầu đem tặng ba phụng sự đất nước, chuộc bao lỗi lầm xưa cũ.

Sau nhiều lần dò ý, Phong Vân được biết sở dĩ Thủy Cung công chúa bắt chàng về đây chính là vì quá sĩ mà tiếng đàn ti của chàng. Nàng muốn cùng chàng gá nghĩa châu trần nhưng hiềm một nỗi vì sống quanh quẩn cô đơn, nàng không có lấy một lời âu yếm dịu hiền để bộc lộ tình yêu. Được biết như thế, Phong Vân bèn làm màu yêu đương thắm thiết Thủy Cung công chúa. Một hôm, Phong Vân bảo vợ :

— Nay em à, lâu rồi anh nhớ làng xưa quê cũ nên có ý muốn về thăm...

— Rồi bao giờ chàng trở lại cùng em ?

— Anh sẽ trở về đây không lâu. Nhưng em à, chẳng biết em có thể lâu cùng anh.

MÙA XUÂN NĂM ẤY

(Tiếp theo trang 23)

nàng, vuốt ve, đưa bàn tay xoa mờ tóc mây bồng khiến tôi say sưa nhắm mắt lại.

Nàng vụt nói :

— Khuya rồi... Chúc anh ngủ ngon giấc...

Tôi theo nàng trở vào phòng khách vừa nói vừa cười :

— Tôi không muốn ngủ ! Đêm đẹp thế này mà ngủ *ngon giấc* thì uổng lắm.

Tôi vụt nắm lấy tay. Nàng đã hiểu lòng tôi và vẻ vui sướng hiện lên trên gương mặt. Nàng lại đi vào phòng bên cạnh.

Trên bàn, gần chồng sách, tôi nhìn thấy cái nón của Phiến, cái nón nhắc cho tôi nhớ đến tình bằng hữu thắm thiết.

Tôi bước ra vườn. màn sương đêm lạnh lẽo giăng lên bụi cây, dăm cô cho tôi cảm giác đó là những bóng hình ma quỷ lượn lờ giữa không gian tĩnh mịch.

Mỗi chiếc lá, mỗi hạt sương nổi bật lên dưới bầu trời trong sáng và như mỉm cười với tôi trong khoảng đêm êm dịu. Đi ngang qua hàng ghế sơn xanh, tôi liền tưởng đến mấy câu thơ :

— « Ánh trăng mờ

« Ngà ngà trên ghế

« Ôi đẹp và thơ.

Trong vườn có một mô đất nhỏ, tôi đến đó ngồi, lòng tràn ngập một cảm giác lạ lạ. Tôi chắc chân sắp được ôm ấp tấm thân uga ngọc của nàng, đất lên đôi chân mây của nàng chiếc hôn say đắm, nhưng lạ thay, tôi không dám tin nữa và tức cười cho sự mơ tưởng hão huyền.

Có bước chân nặng nề trên thảm cỏ, một bóng người thong thả xuất hiện trong hàng cây. Chín Khô đến bên ghế ngồi xuống thờ dài làm đầu rồi nằm dài ra. lát sau lại ngồi dậy nằm xây lại. Mười và sưng sả khiến cho Chín Khô không sao ngủ được. Anh ta cất tiếng thờ dài nào nụt :

— Cuộc đời khôn nạn quá ! Con người khôn nạn quá !

Thấy cái thân hình ốm o khòm khòm, nghe tiếng thờ dài khàn khàn, tôi liền tưởng đến một cuộc đời khác, cũng đau khổ, đắng cay, cuộc đời của người đàn bà vừa ký thác cho tôi, mà tôi thấy hạnh phúc của tôi mong manh và hải hùng biết bao.

Lời nói của Chín Khô khiến tôi giữ mình nghĩ tới hạnh phúc vô luân của mình đối với bạn ! Trời ơi ! Phiến đã tâm sự với tôi như vậy, tôi còn nỡ nào yêu thương vợ anh. Dù Thuận có cô đơn, thiếu tình yêu thì tôi cũng không có quyền mơ tưởng mãi ! Sao tôi lại nắm lấy tay nàng ? Chắc Chín Khô đã nghe hết, thấy hết những lời Thuận đã nói với tôi.

— Em cũng muốn đi cùng chàng lắm nhưng nếu em đặt chân lên đất liền là mất ngay chức Thủy Cung công chúa và suốt đời sẽ chẳng bao giờ được phép trở lại đây. Chàng ơi, chàng đừng đi bỏ em chàng nhé.

— Em không hiểu lòng anh tí nào. Có lẽ em không thương yêu gì anh hết.

— Chàng đừng nói thế. Không yêu chàng có bao giờ em lại đem chàng xuống đây chung sống.

— Nếu yêu anh em hãy rời bỏ nơi đây lên đất liền cùng anh. Cuộc sống nơi đây có quanh quẩn, chắc anh phải chết sớm thôi em ạ. Anh phải trở về quê em à.

Thủy cung công chúa buồn lo suốt mấy hôm liền. Nàng không thể nào sống xachồng được. Địa vị quyền uy mà chỉ khi tình yêu đã mất. Thế rồi, sau cùng Thủy Cung công chúa quyết định rời bỏ ngôi vị để theo chồng lên đất liền. Cả hai trôi lên mặt biển. Bao xiêm y quý giá cũng vương miền Thủy Cung công chúa đều bỏ lại thủy cung.

Lên đến đất liền, Phong Vân nắm tay vợ tung tăng chạy nhảy. Chàng đưa mắt nhìn quanh. Tất cả đều đã đổi thay. Bao mái nhà xiêu vẹo đã biến mất nhường lại cho bao ngôi nhà xinh xắn khang trang. Dân chúng ai nấy đều nở nụ cười, mãn nguyện với nếp sống. Phong Vân thờ dài...

Nghe tin Phong Vân đã về, nhà vua lập tức thân hành đón chông. Thấy vua, Phong Vân thờ dài...

— Muốn tâu bệ hạ, xin lượng trời xá cho lỗi lầm của hạ thần bấy giờ, thần mới sáng mắt mà nhận ra rằng cũng đi đâu xa tìm mùa xuân và mùa xuân ở đâu cũng không bao giờ đẹp bằng mùa xuân trên quê hương.

— Khanh không có lỗi gì cả. Trẫm mong khanh hãy cố giúp trẫm một tay để hoàn thành công việc đem lại hạnh phúc cho toàn dân khanh nhé.

Phong Vân cúi người thưa lễ trước tâm tình của nhà vua đối với chàng. Chàng đưa mắt nhìn ra ngoài. Mùa xuân đã trở về và chàng thấy rõ đây mới thật là mùa xuân và đây mới thật là hạnh phúc...

THÚY-LIỀU

Chín Khô đi loáng thoáng trong bóng đêm như một bóng ma và rất có thể anh ta có mặt khắp nơi trong biệt thự này. Tôi nghĩ đến đó mà nghe chùng như máu lạnh chảy dọc theo xương sống. Tôi trở vào nhà nhìn vào gian phòng mà Thuận đi vào lúc này. Nàng đã trở ra và nhìn tôi với vẻ trách móc.

Tôi chưa kịp nói gì thì chợt thấy Phiến bước vào. Gặp mặt chồng, Thuận giật mình tránh xa và tỏ vẻ khinh miệt. Còn Phiến thì mỉm một nụ cười kỳ lạ, ho khò khè, đến gần tôi, chẳng buồn nhìn và nói :

— Tôi còn quên chiếc nón trên bàn ! Anh với tay lấy non, chụp lên đầu rồi cất giọng kỳ dị, khàn khàn có vẻ đổi khác :

— Trời đã định là trong đời tôi, tôi không biết, không bao giờ hiểu cái gì cả. Anh mà hiểu được cái chi thì... đáng khen.

Rồi anh ra cửa. Tôi bước theo và thấy anh dang vạt và đi về phía nhà kho, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn lên trên lầu.

Tôi không còn dám nhìn ai nữa hết. Mặt trời đã mọc, làn sương đêm vừa tan trên đôi vai trong bụi rậm. *Chín Khô* đã uống rượu và đang ngồi trên chiếc băng nói lè nhè, lảm nhảm :

— Ta là một người tự do ! Trước kia, ta cũng sang cả như ai vậy !

Tôi nghĩ lại chuyện vừa rồi và không hiểu sao cả ! Mấy cái chim vút qua. Tôi nhìn chim và thấy làm lạ sao nó lại bay được. Thật hải hùng quá ! Tôi thăm hỏi, bằng khuôn, thất vọng :

— Sao mà lại làm cái việc khôn nạn vừa rồi ? Tại sao lại xảy ra như vậy ? Sao không, hạnh phúc khác đi ? Tại sao Phiến lại vô phụng kiếm non ? Sao lại để non ở đó ? Phiến đã thấy hết rồi chăng ?

Rồi thì tôi cũng bỏ nhà, trốn lánh cả mọi người và từ đây cũng không dám đến thăm vợ chồng Phiến nữa.

Nghe nói đời vợ chồng ấy vẫn ăn ở với nhau như cũ.

NGỌC LINH

(1) Lời người kể chuyện

CÔ ĐEN hãy dùng thuốc DELKO

- ☆ Acnobel Trị mụn trứng cá, mụn đỏ, da mặt sần sùi
- ☆ Anita Sữa nuôi da mềm mịn, hồng hào, tươi trẻ
- ☆ Cicatrex Làm lành da, khỏi có sẹo
- ☆ Lolita Thoa bóp tiêu mỡ, thân hình thon nhỏ, có eo
- ☆ Fanny BB Rửa phấn sáp, chân lông co lại
- ☆ Tanaka Thuốc trị hôi nách, đi giày hôi chân
- THUỐC MỌC TÓC Mercury Trị rụng tóc, tóc khô
- ☆ Fisoderme Sà phòng khử trùng - Trị rôm sảy

Có bán tại các nhà thuốc tây và hiệu mỹ-phẩm.

hộ Nữ Diễn Đàn

Xuân Kỉ Dậu

Trang 25

MEGA CON VỊT

CHIT CHIU

Một truyện kỳ thú năm Gà của Mai Tuyết Trinh

Đây là một câu chuyện xưa. Cũng như hầu hết mọi chuyện xưa, nó có những khía cạnh vô lý và hữu lý của nó. Điều đáng kể hơn hết là nó đã nói lên được sự tiệt liệt doan trình của một con vịt, lòng tin nghĩa của một con vịt và một bài học quý báu cho những kẻ không biết tự trọng sức mình, tài mình trước khi bắt tay làm một công việc mà không biết hậu quả sẽ ra sao... mặc dầu những kẻ ấy đã hành động với một thiện chí chứ không phải vì háo danh hay vụ lợi. Ngoài ra, câu chuyện còn cho thấy một thực tế rất lịch sử là những kẻ không thành tâm thật chí tranh đấu cho một mục đích rất đề hoàng hốt trước những gian lao, nguy hiểm và không ngần ngại bỏ cuộc nửa đường.

CA DAO bình dân là kho tàng trí khôn của dân tộc. Tài liệu lịch sử, kinh nghiệm cuộc sống, tâm lý và tình cảm của mọi giống... từ Người đến Vật đều được gói ghém trong những câu văn vần đơn giản, dễ nhớ và ngắn gọn này.

MẸ GÀ CON VỊT CHÍT CHIU, MẤY ĐỜI MẸ GHÈ MÀ YÊU CON CHỒNG!

Có nhà thầy con Gà mái dạt đàn con vịt đi kiếm mồi, chăm nom, lo lắng bảo vệ cho đàn con vịt mới thấy tâm lòng ưu ái không bờ bến của bà mẹ nuôi này đối với đàn con không phải là con của mình.

Nhưng phải chăng con Gà mái không biết là nó đang nuôi con kẻ khác hay là vì đặc tính vị tha chỉ riêng bà mẹ Gà mới có?

Người xưa đã giải thích đơn giản bằng một câu tích như sau:

Thời mới tạo thiên lập địa, hỗn độn sơ khai, tất cả mọi việc tổ chức và điều hành cuộc sống từ cõi Trời đến cõi Người và Vật chưa hoàn bị, Ngọc Hoàng Thượng Đế tuy là kẻ quyền cao chức trọng, giữ chức Vua Trời, chỉ phối cả toàn vũ trụ nhưng vẫn chưa phải là kẻ cao minh cho lắm. Đã vậy, vì cửu tử trung thập ngã nên công việc cõi Trời đã không hoàn toàn rõ biết hết mà chuyện cõi Người và Vật lại càng mù tịt. Do đó, bọn Tà Thần, Ác Thần mới lộng hành, gây nhiều điều đáng cho Người và Vật ở trần gian.

Để tranh nhau phó tài năng và uy quyền, bọn này đã tung ra 9 khối lửa ngày đêm thiêu đốt không gian. Người và Vật nơi hạ giới chỉ biết trốn tránh vì sức nóng của 9 khối lửa này. Đã vậy, bao nhiêu hoa màu, cỏ cây đều lần lượt khô héo rồi chết tiệt. Kể các ao giếng, sông ngòi cũng sắp hết nước. Nạn đói khát đã xảy ra nhiều nơi. Người hay Vật cũng đứng chung cảnh ngộ. Tiếng oán than của muôn loài nổi lên vang dậy nhưng vì thấp cổ bé miệng nên không làm sao kêu thấu trời cao.

Có một đạo sĩ đã thoát vòng tục lụy, tu hành trên một đỉnh non cao. Ngày kia, đang lúc tham thiền nhập định bỗng thấy lòng bồi hồi xót xa một cách kỳ lạ. Đạo sĩ liền lần tay toán thù mới biết sự xúc động bất thường vừa rồi là do âm hưởng của tiếng oán than, khốn khổ của Người và Vật khắp bốn phương vang dội đến. Đạo sĩ lại tập trung tinh thần tìm hiểu nguyên nhân của những nỗi khổ đau đó.

— Thật khổ khốn quá. Mỗi ngày lại lớn lao như vậy, liệu ta có đủ sức cứu giúp họ hay không? Đạo sĩ chép miệng than như vậy rồi bỏ mấy ngày liền ngồi suy nghĩ tìm mưu kế giải nguy cho họ.

Đạo sĩ đã ngồi im lìm bất động như vậy suốt ba ngày đêm mới cảm thông được lẽ tương khắc và

sinh hóa huyền diệu của mọi sự vật trên đời rồi lấy gỗ dâu làm cung, dùng ba ngọn cỏ may làm tên, lại cần đầu ngón tay nhỏ máu của mình lên luyện phép.

Đúng hai mươi một ngày, đạo sĩ đã đem hết Tinh, Khí, Thần hợp cùng chất máu tươi truyền vào cung dâu và tên cỏ may rồi nhân lúc đứng ngộ, miệng niệm chơn ngôn, chân bước theo phương vị bất quái, gương cung bắn luôn ba phát thẳng lên không trung.

Tức thì âm âm... những tiếng nổ vang lên chuyển động khắp bốn phương như trời long đất lở. Càng lúc âm vang càng tiếng nổ càng thêm lớn mạnh, ngân dài và lan rộng ra.

Trời đang nắng chang chang, hơi nóng nồng nực như thiêu đốt bỗng ngưng trở thành âm u mờ mịt tối giông bão nổi, lên mưa trút xuống.

Đạo sĩ không ngờ ba mũi tên mang theo tâm huyết của mình lại có uy lực lớn lao như vậy. Người hết sức mừng rỡ nhưng cũng lo lắng, bàng không biết hậu quả sẽ ra sao?

Mưa mỗi lúc một lớn thêm. Gió càng thêm mạnh Trời cũng sụp tối dần, tối dần cho đến khi mưa tạnh, gió ngừng thì trở thành tối mịt, giữa bàn tay không thấy.

Thật bất ngờ. Chín khối lửa của bọn Tà Thần, Ác Thần đã tắt phụt rồi.

Đạo sĩ thấp thòm run sợ.

Làm sao đây?

Vũ trụ không còn ánh sáng. Loài Người và loài Vật sẽ sanh sống như thế nào đây?

Đạo sĩ hồi hận không cùng. Đánh rằng người hành động như vậy là vì thiện chí nhưng không phải là không có khuyết điểm. Và lỗi lầm lớn lao nhất của người là đã không tự trọng sức mình, không lường được hậu quả của một hành động không tính toán.

Bây giờ, chuyện đã đi lỡ ra rồi, mong gì cứu vãng lại được?

Giữa lúc tâm thần xaouyến đến cực độ như vậy, đạo sĩ lại cảm như đầu đầy vàng tới những lời kêu la run sợ hãi hùng, thảm thiết của Người và Vật trước cuộc đột biến kỳ lạ này của vũ trụ. So với những lời oán than trước đây, những lời kêu cầu này càng khốn khổ và tuyệt vọng hơn.

Đạo sĩ nhất định phải chuộc lại lỗi lầm của mình bất cứ giá nào. Người lần mò xuống núi, tìm cách đi đến cõi Trời để van xin Ngọc Hoàng Thượng Đế cứu xét lại tất cả những sự việc đã xảy ra ở trần gian từ trước đến giờ để ban cho các loài một ánh sáng hợp lý.

Lúc bấy giờ, loài người đã biết cách lấy lửa để nấu nướng. Gặp cảnh trời tối mịt mù như vậy, nhà nhà đều đốt lửa sáng rực lên. Tuy vậy, Người và Vật đều thấy khó khăn trong việc xê dịch cũng như tìm thức ăn. Bỗng tối đã gây trở ngại. Bỗng tối lại đồng loạt với bao nhiêu tai nạn bất ngờ, bạn đồng hành với giá rét. Bỗng tối còn làm hại hoa màu, ngũ cốc.

Đọc đường đến đầu đạo sĩ cũng nghe những lời than thở, những nỗi lo âu, những điều sợ hãi. Không ai biết tai họa gì đây? Và có còn gì hãi hùng, khủng khiếp hơn nữa đến không?

Đạo sĩ không dám nói thật việc làm của mình mà chỉ lựa lời an ủi, khuyên họ đừng nên quá hốt hoảng, bi quan. Tình trạng này có lẽ không lâu đâu vì theo người thì hiện nay đã có người lên đường tìm đến Ngọc Hoàng Thượng Đế cầu xin ban lại ánh sáng phải chăng cho họ giới. Tuy vậy, đạo sĩ lại giữ kỷ không nói cho họ biết để đó là người. Đạo sĩ muốn cho họ nuôi trong lòng một hy vọng đẹp đẽ ở kẻ

đó * vì thói thường, thiên hạ vẫn... tưởng kẻ ở xa, chỉ nghe danh mà chưa được biết hơn người ở trước mặt.

Cuộc hành trình của đạo sĩ rất cam go, vất vả. Đạo sĩ cảm thấy có lẽ mình sẽ không đủ sức để đi cho trọn con đường đã vạch. Do đó mỗi khi kẻ cho những kẻ gặp gỡ dọc đường chuyển người lên Thiên đình cầu xin ánh sáng, thấy ai nhiệt liệt hưởng ứng và tỏ thái độ sẵn sàng đi theo, đạo sĩ liền nói thật cho kẻ ấy biết để rủ nhập bọn. Đạo sĩ hy vọng rằng nếu người chẳng may ngã gục dọc đường, đám người này sẽ tiếp tục thực hiện nguyện ước của người.

Số người đi theo đạo sĩ lúc đầu kẻ ra cũng khá đông nhưng rồi lần lượt rời rạc gần hết vì những nỗi gian khổ dọc đường. Một số khác, những phần tử can đảm, tích cực, cũng không còn vì chính họ đã tự nguyện hy sinh để giúp đồng bạn vượt nguy khó giữa đường. Đạo sĩ cũng đã suy yếu mệt mỏi và uể oải lắm rồi. Bao nhiêu tâm huyết cũng như Tinh, Khí, Thần của một đời khổ hạnh chân tu của người đã trút hết vào ba mũi tên thần kia.

Khi gần tới đích thì chỉ còn có đạo sĩ và một Gà trống một Vịt mái. (Bởi trước thám họa lớn lao này, Người hay vật cũng đều bị nguy hại như nhau nên phải đoàn các đạo sĩ không phải chỉ có Người mà còn có Gà vịt thấp tầng nữa). Tuy vậy, cả ba cũng cương quyết đi đến cùng... dù còn một mạng cũng không lùi bước.

Cũng may, từ đó lên tới cõi trời, cả ba không gặp chướng ngại nào nữa cả. Nhưng nỗi mừng rỡ vào cõi Trời chưa trọn thì tin dữ lại đến đập dồn. Bọn Tà Thần, Ác Thần hay tin bộ ba Người và Vật đến lên dứt lời với đám sông thần của Ngọc Hoàng Thượng Đế rút cầu sông Ngân và khép cửa cung đầu suất không cho bộ ba này vào.

Nài nỉ, van xin thế nào cũng không được, cả ba mới quyết định vượt giòng sông Ngân.

Nhưng làm sao bây giờ?

Lợi nước là số trường của Vịt. Đạo sĩ tuy đã quá suy yếu rồi nhưng cũng còn có thể miễn cưỡng thả ngựa qua sông. Còn Gà thì... rất sợ nước, không thể nào qua sông một mình được. Mà trong bọn hiện giờ chỉ còn có Gà là lành lợi, mạnh khỏe nhất. Nếu không có Gà ủng hộ bằng tiếng gáy hùng dũng, bộ vô hiên ngang, chuyển đi gian khổ này đánh như kẻ bỏ đi rồi.

Đạo sĩ suy nghĩ nát óc. Vịt cũng vậy. Nhút nhát Vịt và Vịt biết phận mình là dúi, nói năng kém cỏi, không thể thay mặt cho phải đoàn được mặc dầu có thừa thiện chí.

Sau cùng, đạo sĩ quyết định là người sẽ thả ngựa để Gà nắm trên mình, còn Vịt thì lợi kèm một bên để bảo vệ.

Nhưng khi ra đến giữa giòng sông, đạo sĩ bỗng kiệt sức. Biết mình không thể tiếp tục được nữa, đạo sĩ mới trối trăn với Gà và Vịt rồi nhờ Vịt chở Gà sang sông để hoàn thành sứ mạng.

Trước đây, cả ba cũng đã từng có ý nghĩ t. hiềm nam, nữ nên mới lúng túng trong việc sang sông. Bây giờ, tình thế không thể từ nan được, Gà và Vịt đành phải tuân theo lời đạo sĩ.

Khi Gà vừa bước sang mình Vịt thì đạo sĩ đã môn hơi. Người gương mỉm cười, chúc Gà và Vịt thành công rồi nhắm buồng tay, chìm lìm dưới giòng sông Ngân.

Gà và Vịt thấy ngậm ngùi thương xót người bạn đồng hành nhưng cũng không quên hoàn cảnh ngang trái của mình nên đều thận thường, trấn mình chịu đựng, không nói được lời nào. Cả hai đều mong cho chóng đến bờ.

Cái gì phải đến đã đến.

Sau khi lên bờ xong, Vịt mới nói với Gà:

— Từ trước, chúng ta là láng giềng với nhau trong làng gia súc. Tuy chúng ta không thường đi lại với nhau nhưng cũng chưa hề có làm điều gì tai tiếng cho nhau. Bây giờ, vì đại nghĩa mà chúng ta phải làm vào cảnh há miệng mắc quai. Mặc dầu lòng chúng ta trong sạch, không chút tà tâm nhưng biết nói làm sao cái cảnh thân kẻ, má tựa vựa rồi. Chẳng những chồng tôi, vợ anh... ghen tương không tin mà cả làng gia súc cũng không ai tin những lời biện bạch của chúng ta. Thời thì cứ kể như nhiệm vụ của tôi đến đây đã hết, Mong anh sẽ cố gắng làm tròn nguyện ước của bao nhiêu người và vịt đã đeo đuổi từ bao nhiêu lâu nay. Nhút nhát dừn phụ công đức hy sinh của những bạn đường,

trong cuộc trường chinh này...
Gà còn đang bối rối chưa biết nói gì thì Vịt đã tiếp:

— Còn tôi... xét ra chỉ có cái chết mới có thể bảo toàn tiết giá.

Dứt lời, Vịt liền đập đầu vào một tảng đá ở bờ sông mà tự tử.

Gà sững sờ. Những lời Vịt nói rất phải. Chuyện Vịt đưa mình qua sông là chuyện hợp tình hợp lý đối với những hạng người chỉ biết xả thân vì chánh nghĩa, coi thường mọi tiêu tiết. Nhưng đối với bọn chuyên vạch lá tìm sâu, lánh nung tìm nhẹ hoặc ngồi mát ăn bát vàng, hưởng thụ trên công lao và xương máu người khác, bao giờ cũng sẵn sàng phun nọc độc để xuyên tạc làm bản thiếu cá hành động tốt đẹp, không vụ lợi của những kẻ công. Chắc chắn là câu chuyện này sẽ bị thù ghét thêm lắm cái không hay, bất lợi cho cả hai.

Vịt không thể làm khác hơn. Chỉ có cái chết mới bảo vệ được danh tiết Vịt, khóa mồm bọn người ác ý.

Gà đứng trầm ngâm trước thi hài Vịt hồi lâu rồi ngậm nước mắt:

— Chết Vịt ơi, hương hồn chị có linh thiêng xin hãy phù hộ cho tôi làm tròn nhiệm vụ của đạo sĩ giao phó. Riêng phần các con của chị, tôi xin lòng trọng hứa là sẽ nói với con tôi trồng nom, nuôi dưỡng như con của chúng tôi.

Rồi Gà đào một cái huyết bên bờ sông chôn cất Vịt xong xuôi mới lên đường.

Quá xúc động vì cái chết mới đây của đạo sĩ của Vịt cũng như sự hy sinh của bao nhiêu bạn đường. Gà thêm háng hái và cương quyết hơn trong trách nhiệm. Bao nhiêu uất hận, căm hờn Gà đều trút cả vào bọn khép cửa, rút cầu ở Thiên đình vì nhất định liều sống chết với bọn chúng.

Sau khi chỉnh trang lại bộ váy, Gà đứng đợi hiên ngang đến trước cửa Trời cất tiếng gáy lớn vang đến tận Hoàng cung như muốn thách thức với Vua Trời và khiêu khích bọn khép cửa rút cầu kia.

Thấy vẻ oai vệ, hung hăng của Gà, bọn này... hơi ngán, chưa biết phải đối phó ra sao thì có một vị của Ngọc Hoàng Thượng Đế phái đến xem thế coi tiếng gì chấn động như vậy? Bọn này không dám dấu diếm, chỉ Gà đang điệu vô dương nơi cửa viển cận về của Ngọc Hoàng Thượng Đế thấy nói:

— Gà kia không biết ở đâu bỗng nhiên đến đây la hét như có ý khiêu khích bọn này. Bọn này họ đang tìm cách để phá thì có quan cần vụ đến.

Viển cận về về báo cáo với Ngọc Hoàng Thượng Đế và Gà được dời vào Kim Loan điện. Được dịp, Gà liền trình bày tất cả những nỗi thôn khổ của Người và Vật ở hạ giới dưới sức nóng như thiêu đốt của 9 khối lửa từ không trung xuống. Rồi ít lâu nay, không hiểu vì lý do gì, khối lửa đó bỗng phụt tắt để hạ giới chìm trong tối tăm u ám, lạnh lẽo hoang vu. Gà đã cùng với một đoàn người và Vật theo một đạo sĩ liều mạng đến Thiên đình cầu xin Ngọc Hoàng Thượng Đế gia ơn ban cho chút ánh sáng bằng không thì tất cả Người và Vật cũng như các loài thảo mộc đều phải tận diệt. Nhưng vì những gian khổ ở hạ giới đương quá nhiều nên số Người và Vật do lớp tổ bố cuộc, lớp chết, chỉ còn có Gà may mắn đi tiếp con đường.

Ngọc Hoàng Thượng Đế nghe Gà tâu qu. lấy làm ngạc nhiên, sững sờ. Nhà vua coi Gà không ngờ có một chuyện như vậy xảy ra ở hạ giới mà Ngai không hay biết gì cả. Nhà vua bèn để Huân môn quan và Nam Tào, Bắc Đẩu và khiêu trách rồi hội triều thần lại để giải quyết.

Sau khi nghe nhiều ý kiến, Ngai quyết định phân chia ranh giới Ngày. Đêm rõ ràng nơi hạ giới. Cứ đến giữa giờ Ngọ (tức 6 giờ sáng ngày nay) Huân môn quan phải cho người đốt một ngọn đèn rồi xuống hạ giới cho đến giữa giờ Dậu (tức 6 giờ chiều) thì tắt. Nhà vua lại phong cho Gà làm chủ Mào nhứt tinh để kiểm soát và đôn đốc việc thi hành luân luân này.

Gà lấy tin on Ngọc Hoàng Thượng Đế về quy định này nhưng từ chối không nhận chức trước. Gà không muốn muốn đòi giòng họ Gà bị phê phán khinh khi vì đã hưởng quyền cao chức trọng mà xương máu và hy sinh vô bờ bến của những bạn đường. Hơn nữa, Gà còn có trách nhiệm hoàn thành lời hứa trước thi hài của vịt.

Ngọc Hoàng Thượng Đế khen ngợi lòng trung thành và tín nghĩa của Gà nhưng vẫn không rút lui quyết định phong chức cho Gà. Để hơn tình, họ lý hơn Ngai cho phép Gà trở về trần tiếp tục cuộc sống bình thường trong gia đình, làm tròn lời hứa với người chết nhưng vẫn có thể báo hiệu ra hạ cho thuộc hạ lo việc đốt và tắt đuốc trời bằng cái lên tiếng gáy... hoặc đi ngủ.

Gà từ chối không được đành phải chịu vậy rồi xin trở về trần.

Từ đó, thế gian có ngày để làm việc và đêm để nghỉ ngơi. Thảo mộc nhờ có bắt đầu phục hồi lại sự sống.

Gà cũng thuật lại cho vợ và Vịt trông nghe những sự việc đã xảy ra trong khi đi lên cõi Trời xin ánh sáng và lời hứa của mình trước xác Vịt mới.

Chuyện mẹ gà nuôi con vịt là vậy. Và trái ng. egân đời, giòng họ gà vẫn giữ lời hứa.

M.T.T.

HÀI XUÂN XE DUYÊN THẨM

Bên ngoài bốn bề vắng lặng, trời lại tối đen ngửa bàn tay chẳng thấy. Những hạt mưa lác đác rơi vào mắt Yên Chi. Nàng cảm đến tận khắp chỗ, chợt nghe tiếng ai rên rỉ dựa chân tường. Nàng cảm đến soi xuống và thấy một người đàn ông đang nằm oằn oại trên vũng máu. Yên Chi kêu thét lên:

— Trời ơi, cha ơi cha! Cha làm sao thế?
Người đàn ông nằm bất tỉnh trên vũng máu ấy chính là ông lang trâu họ Biện, thân sinh của Yên Chi. Nơi sườn ông có một con dao cắm sâu gần lút cán. Máu từ vết thương ấy phun ra lênh láng như suối chảy. Yên Chi coi lại chính là con dao của cha mình thường dùng hàng ngày.

Bà mẹ nàng nghe động cũng mở cửa chạy ra. Hai mẹ con ôm lấy thấy người cha mà khóc. Yên Chi ruột rối như tơ vò chưa biết tình sao thì hàng xóm hay tin chạy đến tiếp cứu, đẩy cả sân.

Một người bảo:
— Thấy lang bị đâm vào sườn tất đã có kẻ giết lên vào nhà. Hãy khiêng thầy vào trong cứu cấp.

Hai ba cậu trai lãnh phần khiêng thầy lang, một số khác cầm gậy đốt đuốc lục soát khắp khu vườn Yên Chi thấy cha bị trọng thương nên không dám rời giường. Sau khi băng bó vết thương, ông lang họ Biện từ từ mở mắt.

Thấy vợ con đứng bên cạnh giường, ông ta thều thào bảo:

— Yên Chi đâu, đến đây cha bảo.
Yên Chi bước lại gần cha, nước mắt nhỏ đầy giường.

Thầy lang ôm vết thương nhắm mắt rên rỉ:
— Con đừng khóc, mạng cha là thế, con có khóc cha cũng không sống được đâu. Cha chết rồi thì con giúp mẹ con đưa thầy cha lên huyện mà đầu cáo kẻ sát nhân...

Yên Chi gục đầu xuống giường nói:
— Cha cho con biết kẻ giết cha là ai?

Ông lang họ Biện nhìn con gái với đôi mắt lơ đãng:

— Thật con không biết có kẻ gian phi định lên vào phòng riêng của con sao, Yên Chi?

Yên Chi kinh sợ khóc òa lên:
— Thưa cha, thật con không biết gì hết. Cha thuật lại cho con nghe ai đã giết cha.

Ông lang họ Biện kiệt sức làm rồi. Mắt ông ai dần, thỉnh thoảng người co rúm lại vì đau đớn.

Ông ta nói đứt quãng từ câu, tiếng nói tiếng còn:
— Đêm hôm, cha đang ngủ bỗng nghe tiếng động trước cửa phòng con. Cha nhìn qua cửa sổ thấy bóng một người đàn ông đang áp mặt qua khe cửa mà nhìn vào trong... Cha giật quá xách dao xông ra. Nó hoảng sợ bỏ chạy. Đến chân tường, nó bám bờ tường định vượt qua thì cha đuổi đến kịp. Nó quay lại và đột dáo đâm loạn xạ vào mình cha... Yên Chi ơi, cha lo sợ cho con...

Thầy lang nói đến đây thì đã kiệt sức. Ông mấp máy môi như muốn trần trối gì thêm nhưng sau đó nài lên mấy tiếng rồi xuôi tay tắt thở.

Cả nhà ôm thầy lang mà khóc than thảm thiết. Một người hàng xóm chạy vào báo:

— Tôi tìm được vật này ở chân tường, chỗ thầy lang bị đâm khi này.

Anh ta đưa ra cho mọi người xem một chiếc hài thêu bằng vóc nhỏ xinh xinh. Đúng là chiếc hài thêu của Yên Chi rồi. Nàng tái cả mặt khi nhận ra đó là chiếc hài của mình đã lọt vào tay Ngạc sinh hôm nọ. Bà mẹ nhìn con gái với đôi mắt nghi ngờ. Sau cùng bà lôi con gái vào phòng riêng vỗ hỏi:

— Mày lấy giày thêu tặng cho trai đấy phải không? Đưa nào thế? Mày tự tình với đứa nào?

Yên Chi bối rối không ngờ sự thế vỡ lở ra to lớn dường này. Chứng cứ rõ ràng như vậy còn dấu diếm ai được nữa.

Nàng khóc òa lên:
— Mẹ ơi, nửa đêm bỗng dựng đứa ấy mò đến phòng con, nài nỉ xin một vật làm tin. Con không khứng chịu, nó bèn giằng lấy chiếc hài mà đi.

Bà mẹ nổi giận hỏi:
— Đứa nào, mày không biết tên tuổi nó ư?

— Thưa mẹ, đó là Ngạc sinh, con trai cụ hiệu liêm bên thôn Nam.

Bà mẹ nắm con gái gào lên thảm thiết:
— Trời ơi, thật là gia môn bất hạnh. Mày là gái mà dám rủ trai vào nhà để cho nó giết cha mày

Thế là mày giết cha mày đấy, con ơi!

Tiếng khóc than thảm thiết của mẹ như trăm nghìn lưỡi dao đâm nát tâm can của Yên Chi. Thật ra, nàng vẫn còn yêu mến Ngạc lắm, khai chàng ra tất chàng phải tội, nhưng chiếc hài kia là tang vật rõ ràng làm sao nàng dẫu nhem được. Vì vậy, Yên Chi nghe tan nát cả lòng, càng nằng nằng Ngạc sinh càng thêm sâu thẳm. Phần buồn cha chết lớp sâu tình riêng, Yên Chi héo hắt như một cành hoa ú rừ. Kế hàng xóm đi qua chèo nàng ngồi mỗi người mĩa mai một tiếng:

— Đờ gái mất nết, giết cha để tự do đón rước trai tơ, thương yêu gì cha mà khóc.

Yên Chi ngồi lặng thinh không nói năng gì nhưng nghe dường như hồn mình đã chết theo cha.

Hôm sau nội vụ được giải lên huyện Đông Xương. Quan huyện cho người đi bắt Ngạc theo lời thú của Yên Chi.

Ngạc vốn xuất thân là học trò, bản tính hiền lành nhút nhát, tuổi đã mười chín rồi mà mỗi khi gặp khách lạ còn e thẹn ngập ngừng như con gái. Trước cửa quan, chàng quá sợ lưu cả lưỡi chẳng biện bạch được gì, chỉ biết đứng run lẩy bẩy. Do đó quan huyện càng nghi chàng đã giết người nên đem ra đánh đập tra tấn. Chịu đau không nổi, Ngạc đành phải nhận tội và xin đổi chất với Yên Chi.

Khi hai người gặp mặt, Ngạc rung rung nước mắt bảo:

— Nương tử là ai, tôi chưa hề quen biết. Tôi và nương tử xưa nay không hề thù oán, sao nương tử bỏ tôi để tội chết cho tôi?

Yên Chi nhìn thấy người Ngạc hốc hác, mặt mày bầm tím thì lòng đau như dao cắt. Nhưng trước mặt nhà quan, nàng dẫu dám quên lời tự thú. Vì vậy, Yên Chi một mực chỉ vào mặt chàng chửi mắng như tát nước:

— Mày đừng chạy chối. Chính mày nửa đêm xông vào phòng ta định cưỡng ép ta, khi bị bại lộ, mày đã nhân tâm giết chết cha ta để chạy tội. Ngạc Thu Chuẩn chính là kẻ giết cha ta đấy.

Nỗi hăm oan của Ngạc thật thấu đến trời xanh. Nhưng khổ một nỗi là chàng lại ít lời, muốn mở miệng than oan nhưng lưỡi r ràng đều cứng lại. Ngạc khổ sở quá cứ lác đác ôm bụng lách bấp nói một mình:

— Trời ơi, oan cho tôi lắm!

Quan huyện cười gằn vỗ bàn hét to:

— Mày quả là tên học trò cuồng dâm bạo sát, oan khiên gì nữa mà kêu!

Thế là Ngạc bị khép vào tội tử hình; bản án của chàng được gửi thẳng lên phủ Tế Nam để phúc nghị và thi hành.

Thời ấy quan phủ Tế Nam là Ngô Nam Đại, một người có tiếng là chánh trực thông minh. Nhân đọc bản án thấy Ngạc là học trò con nhà gia giáo thì có ý hơi ngờ nên đem ra xét lại. Vạn hỏi nhiều lần nhưng Yên Chi vẫn một mực để quyết cho Ngạc.

Khi hỏi tội Ngạc thì chàng thú rằng suốt tháng qua chàng chỉ đi qua nhà Yên Chi có một lần vào ngày đầu xuân và trông thấy nàng đang nói chuyện với mẹ họ Vương.

Thế là mẹ Vương bị đòi đến phủ đường. Vốn là đàn bà lạnh lợi, quan chưa thăm vấn mẹ đã ôm bụng kêu ca:

Oan ôi là oan! Con ranh đó mới tí tuổi mà đã mê trai đến nỗi vướng phải bệnh tương tự. Rồi nó tự dẫn trai vào nhà tôi làm sao biết được.

Ngô công bèn điếm mắt:

— Nó nhờ mày mới lái tất mày cũng làm vừa bụng nó. Vậy mày phải cung xưng đã thổ lộ chuyện nó với ai. Có thổ lộ thì với chồng mày chăng?

— Eo ôi, chồng con đi vắng có vẻ hỏi nào đâu mà nói.

Ngô công giận quá nạt:

— Mày leo lên thế thì tao phải kèm kẹp cái lưỡi của mày.

Rồi sai quân lính bày búa đồng kèm sắt ra dây cả bàn. Mẹ Vương sợ quá đành thú thật đầu đuôi câu chuyện Túc Giới đánh mất chiếc hài thêu của Yên Chi đọc đường.

Vụ án bắt đầu đi quanh sang ngã khác. Hôm sau Túc Giới đã có mặt giữa phủ đường, hai tay bị trói sau lưng như sắp bị đem ra hành quyết.

Túc tuy là một tên học trò phóng túng về hạnh

nhưng cũng là một danh sĩ ở Đông Xương. Bị nhệch trước công đường, Túc đành cung xưng tự mình chuyện đánh mất chiếc hài thêu đêm nọ. Ban đầu Ngô công không tin, cho tra tận mái mà chuyện cũng có thể.

Nếu vậy thì chiếc hài nọ đã lọt vào tay ai? Phải chăng chính kẻ đó đã lên vào nhà giết chết ông già họ Biện? Như thế hẳn đã có một người thứ ba đã đầu đảo việc này. Ngô công lại đòi mẹ Vương lên bảo:

Mày có chồng mà còn lang chạ, hẳn là vô hạnh lắm rồi. Mày hãy khai rõ: ngoài Túc Giới ra mày có tình riêng với đứa nào nữa không?

Mẹ Vương chối bầy bầy:

— Ôi, một đứa mà đã nát thân thế này rồi, nói chi đến đứa nào nữa.

Ngô công nạt:

— Mày dám loạn thế thì sợ gì mà chẳng dám có hai. Nếu mày không xưng thì tao cắt tai lát mũi.

Mẹ Vương hồn vía lên mây bèn thật tình kể lẽ:

— Tôi đã trót trao thân cho Túc Giới từ lúc tuổi thơ ngây, đến khi có chồng nó ăn quen mò đến nên tôi không nỡ tuyệt tình. Ngoài ra cũng còn có mấy tên du đảng ở chợ nhiều lần đón đường trêu ghẹo tôi mang chữ rất cả mặt.

— Vậy mày bầy hai tên tuổi chúng ra đi.

Mẹ Vương ngồi nhớ kể một hơi non cả chục đứa, có cả những đứa làm công cho mẹ nữa. Ngô công bèn đòi cả bọn đến giữa công đường, bịa chuyện bảo:

— Đêm trước ta nằm mộng được thần nhân cho biết kẻ giết người chính là một trong bọn chúng mày. Nếu bọn người có tội mà biết tự thú thì ta dung tha, bằng một mực ngoan cố thì ta sẽ nghiêm trị nặng nề. Đứa nào giết thầy lang họ Biện thì cung khai đi.

Cả bọn du đảng năm bảy đứa đều ngoan ngoãn đưa mắt nhìn nhau. Trong số đó có tên Thạch Côn trông bảnh trai và lạnh lợi hơn hết. Nó vốn là một

(Xem tiếp trang 33)

BẢN KHOẢN

CHIỀU nay gió lạnh. Vài giọt mưa muộn như những hạt bụi rơi lất phất trên những tàu lá rì rào...

báo hiệu Xuân sắp đến. Đông sắp tàn. Hồng vẫn ngồi lì dưới giàn thiên lý, đờ mắt nhìn về hướng chân trời xa thẳm, mồm lung mếu mếu một nỗi bản khoăn.

Bông Mai đến. Thấy vẻ mặt hốc hác của Hồng, Mai hoảng hốt kêu lên:

— Ôi chào! Hồng bệnh ấy à?

— Không, em có bệnh gì đâu.

— Thật chứ... thế sao tiêu tụy thế?

Ngập ngừng đôi phút, Hồng khẽ đáp:

— Anh ấy mới gọi thư về cho em.

— Ô! thế thì mừng chứ sao lại buồn?

À, hay là "Chinh nhân" có gì thay đổi?...
..... Không, anh ấy bận Tế này thế nào cũng về thăm em.

— Trời! vậy thì chỉ có điếm mới buồn.

Hả, tại sao buồn... nói đi ư?

— Vì anh sắp về mà thỉnh thoảng em nói toàn là: mụn, tàn nhang, vết nám, quần đỏ... đã lại sần sùi... Vậy rồi... rồi... làm sao... hư hư ư?!

Mai âu yếm vuốt tóc Hồng, khẽ nói một cách đầy tin tưởng và chắc chắn:

— Mụn, tàn nhang, vết nám, quần đỏ, sần sùi... thì mình có Crème Thorakao.

— Hả, thật ư?

— Thật.

Hồng ngược nhìn Mai, mặt hân hoan, bông nang ngả đầu vào ngực chị... thỏ thẻ:

— Chị ơi! em mừng thấy mỗ.

Mai cười rồi từ giã:

— Thôi, chị về. Luôn tiện ghé cho mua Crème Thorakao biếu em... kéo trẻ thì hết.

À! Chị sẽ mua thêm cho em một chai Shampoing Thorakao de luxe để em gội cho tóc mượt và một tube Brillantine Thorakao để em chải tóc cho ăn nếp, đẹp để cho "Y trung nhân", vừa lòng... cho ngày Xuân của lứa đôi đây ý nghĩa.

Hồng cũng cười... e lệ.

Thẩm Mỹ Viện CUNG CHÚC TÂN XUÂN

CẨM-THẠCH

141/10 Đại lộ Cách Mạng
(10 Hồ-biêu-Chánh) Đ.T. 40.474

Do Bà CẨM-THẠCH vừa tốt nghiệp hai cấp bằng ưu hạng Đại học khoa Mỹ Dung tại Thủ Đô Hoa-Kỳ về sản sóc sắc đẹp quý Bà, quý Cô.

- Thay lớp da mặt cần côi thành lớp da mịn màng, tươi đẹp bằng phương pháp "Deep Peeling" "Fast Peeling"
- Trị tuyệt các loại mụn, nám sạm, mặt đỏ tàn nhang, làm sạch da nhờn, chữa da khô và làm mất những vết nhăn trên rướn theo khoa học tối tân.
- Bảo đảm làm eo nhỏ rõ phân, khỏi cần giải phẫu. Với máy Relax A cizor sẽ làm tan hết mỡ thừa ở bụng.
- Sản sóc bộ ngực thật săn chắc và nở nang.
- Trang điểm lên màn ảnh truyền hình, dạ hội, cô dâu tuyệt đẹp.
- Dùng toàn Mỹ phẩm hảo hạng và rất nhiều máy móc tối tân.

CẨM-THẠCH
Kính mời

TONIQUE

Fortépa

ĐỒ GẠM SÙNG HUỆT
da thịt trở hồng hào

Mời khai trương
(CÓ MÁY LẠNH)

Phụ Nữ Điện Đàn

Xuân Ki Dậu

Trang 27

ĐÊM XUÂN vào MÔNG

(Tiếp theo trang 9)

nhé.

— Em muốn dẫn gì ?

— Trong căn hầm hoàn toàn trống vắng, chỉ có một vật thôi. Dù trông thấy vật đó là vật gì, ra sao anh cũng phải hứa với em là mang ra khỏi căn hầm, đem chôn lại ở một nơi khác.

— Anh xin hứa.

— Một điều cần thiết nhất anh phải nhớ là công việc lấy vật đó lên và đem chôn, phải ở trong giờ "đậu". Anh nhớ là trong giờ "Đậu" nghe anh !

— Anh nhớ !

— Em xin cảm ơn anh trước. Em sẽ giải thích lý do cho anh nghe sau. Bây giờ hãy ôm chặt em vào lòng ; hãy ăn ái yêu thương em đi, anh yêu !

Vòng tay hai người siết cứng lại với nhau.

Trời dần dần vào khuya, từ bề im vắng.

Khác hẳn với hai đêm trước, Huy không để phòng, cứ ăn ái xong là quay ra ngủ, để mắt Diệu Hương.

Đêm nay chàng quyết định sẽ thức canh phòng nhất định không để Diệu Hương lên đi, bỏ chàng suốt ngày một mình cô độc.

Sau những phút đắm chìm trong nguồn khoái lạc mê say, hai người nằm sát bên nhau bất động. Huy nhắm mắt lại vờ như ngủ, nhưng thật ra tinh thần chàng rất minh mẫn ; tại vẫn lắng dò động tĩnh của Diệu Hương nằm bên. Nếu Hương rón rén ngồi dậy, thì mắt giường sẽ động dậy. Huy biết liền nâng định bỏ đi, lúc đó, Huy sẽ giữ nàng lại.

Huy nằm trầm ngâm suy nghĩ, thả hồn về mộng ước tương lai. Chàng tưởng tới hạnh phúc suốt đời được ở bên Diệu Hương mà lòng dạt dào sung sướng.

Thình thoảng, Huy lại hé mắt liếc qua Diệu Hương, Nàng nằm ngủ, mặt áp vào người Huy, có vẻ bình an hạnh phúc.

Có tiếng gà gáy đầu canh từ xa vọng lại, lẫn với tiếng súng đi đợt nổ canh khuya.

Huy nhắm mắt lại một chút, rồi xoay nghiêng người, một cánh tay chèo qua ôm lấy thân thể Diệu Hương. Nhưng chợt giật mình kinh ngạc, khi cánh tay chới với ôm vào khoảng không. Huy mở bừng mắt, Diệu Hương không còn nằm ở bên chàng !

Huy kinh hãi ngồi nhồm đậy, một cảm giác gai lạnh chạy suốt dọc xương sống. Huy chợt hiểu ra trong ba đêm vừa qua, anh đã ăn ái với ma !

Diệu Hương là ma, mới có thể biến đi như vậy !

Cho dù sợ hãi, Huy vẫn tưởng tới những giây phút gần gũi vừa qua. Lòng chàng thật khó phân tích, giữa cảm giác lo sợ và sự đê mê hạnh phúc ngập tràn của những phút ái ân dư vị còn đậm nét trong hồn.

Huy tự hỏi rồi đây, nếu Diệu Hương còn trở lại, chàng có dám tiếp tục gần gũi nàng không ?

Trong phút chốc, Huy nhớ lại những chuyện liêu trai của Bồ Tùng Linh mà chàng đã đọc. Trước kia, Huy vẫn nghĩ chúng chỉ là sản phẩm tưởng tượng của nhà văn. Ở thế gian này, làm gì có người ăn ái với ma ? Ngờ đâu lại là chuyện có thật chính chàng đang sống ! Huy tự nhủ thầm :

— Xưa kia đã có những kẻ hảo hoa phong nhã chết vì ăn ái với ma. Có khi không phải là ma người mà là ma Hoa, ma Ông, ma Hồ mà họ còn không sợ, huống chi mình ăn ái với Diệu Hương, một tuyệt thế giai nhân, thế gian không có thì còn sợ gì ? Mình đã yêu Diệu Hương, đã sống trọn vẹn những giây phút đam mê sôi hồng tuyệt vời đến nỗi nâng thì cũng sẽ tiếp tục... yêu thương nàng. Nếu có phải chết vì Diệu Hương cũng thỏa lòng ; sang bên kia thế giới càng gần gũi nàng hơn, hạnh phúc hơn có gì mà lo ?

Huy tự mỉm cười trong bóng tối một mình. Về đẹp mê hồn của Diệu Hương, những phút giây ăn ái trong ba đêm qua, cộng với lòng yêu thương chan chứa đã giúp Huy thắng được sự sợ hãi ; đã giúp chàng có quyết định táo bạo gan lì đó.

Huy vẫn nằm mơ màng, nghĩ tới những đêm ái ân hoa mộng sắp tới mà lòng lại rộn say mê !

Sáng hôm sau lòng Huy đã quyết. Anh sửa soạn cuộc xênh, chờ giờ "đậu" ra đảo lại của hầm trú ẩn sau nhà. Vì yêu Hương, tuy biết nàng là ma, Huy vẫn quyết làm tròn lời hứa và của nàng.

Sau gần một giờ, Huy đã khai thông được cửa hầm bị lấp đất. Chàng dùng đèn bấu lần xuống để soi.

Căn hầm trú ẩn khá rộng rãi. Bên trong trống trơn không có gì. Đôi mắt Huy rảo quanh tìm kiếm rồi ngừng lại ở một vật đen đen nằm trong số kẹt. Huy cúi xuống nhìn, ghé mắt trông, chàng giật mình nhận ra đó là một cái xác Gà !

Huy tự hỏi cửa hầm đã bị lấp đất từ mười mấy năm qua, tại sao lại có xác Gà nằm trong này ? Anh cúi nhìn kỹ, thấy xác Gà còn nguyên vẹn như mới bị chết nên càng lạ lùng không hiểu.

Dù sao, Huy cũng không có thì giờ thác mắc nhiều. Giờ "Đậu" sắp qua, Huy phải tìm vật mà Diệu Hương nhờ vả.

Nhưng căn hầm tuy rộng cũng chỉ là căn hầm

đang để trừ ăn khi có biến đánh nhau là một căn hầm vuông có bề tổng cốt sắt bao quanh vững chắc không có gì bị ăn. Suốt căn hầm từ xác Gà ra, không còn lại gì.

Huy đành đem xác Gà đó lên chôn và lấp miệng hầm lại.

Nhưng lạ lùng thay, khi đào hố và đặt xác Gà xuống, tự nhiên xác Gà tan ra thành nước, ngâm xuống đất.

Huy mang sự thắc mắc đó trong lòng và định tâm chờ tới tối sẽ hỏi Diệu Hương.

Nhưng tới tối, Huy chờ mãi cũng không thấy Diệu Hương hiện hình trở lại. Chàng đành nằm vật trên giường, cũng với dụng tâm đợi chờ sự trở lại của Diệu Hương.

Nằm trên giường đầu óc Huy vẫn miên man suy nghĩ. Chàng dự định những câu đề hỏi Diệu Hương chẳng hạn như nàng chết đã lâu chưa, vì sao nàng chết ? Hoặc, mơ mộng hơn nữa, Huy sẽ hỏi xem có cách gì giúp nàng sống lại được không. Huy nhớ tới một chuyện của Bồ Tùng Linh kể thì có một mối tình liêu trai, người đàn ông sau khi ngủ với người yêu là ma, đứng một trăm ngày cho khí dương được vượng, đã ra quyết mở nắp hầm, và cứu được người yêu sống lại !

Huy cũng sẽ thử bản với Diệu Hương phương cách đó, xem nàng trả lời sao ?

Suy nghĩ miên man một lúc, thì Huy chìm vào giấc ngủ vì quá mệt mỏi qua mấy đêm ít ngủ vì ăn ái mê nồng.

Đang mê mang nửa tỉnh nửa mê thì có tiếng động ở cửa và rồi bóng dáng Diệu Hương hiện ra. Huy sung sướng gọi tên nàng liền miệng trong khi Diệu Hương cúi đầu nước mắt tuôn rơi.

Mái tóc nàng vẫn buồn xoả xuống vai, bay tung theo gió. Huy đỡ tay ra định ôm nàng vào lòng để âu yếm vuốt ve nhưng Diệu Hương đã bước lùi lại, đỡ tay tỏ dấu ngăn cản. Nàng nói với Huy bằng giọng buồn rầu :

Thiếp xin cảm ơn chàng đã rủ lòng thương đoái tưởng. Cho dù biết thiếp là ma, chàng vẫn một lòng thương yêu không thay đổi.

— Ta sẽ yêu nàng, yêu mãi mãi... ai rồi không trở thành ma ? Chuyện đó có gì quan trọng mà nàng phải bán tâm ! Hãy lui gần cho ta về vuốt !

Diệu Hương lắc đầu.

— Thịnh tình đó kiếp sau thiếp xin đền trả thiếp này âm dương cách biệt khác giống khác loài thiếp đành phụ lòng chàng.

Âm dương cách biệt thì đã sao ? Khác giống khác loài thì đã sao ? Ta với nàng đã chẳng cùng nhau mặn nồng hạnh phúc ?

— Dạ, nhưng đó cũng chỉ là mối duyên qua một vài đêm. Đời thiếp giờ đây sắp chuyển qua kiếp khác !

— Nàng nói rõ ta nghe.

— Thiếp chẳng dám giấu chàng, thiếp chính là ma gà. Cách đây hai mươi tư năm, nghĩa là đã hai con giáp, thiếp bị bức tử.

— Nàng bị bức tử ra sao ?

— Loài gà cú thiếp, chết vào giờ "đậu" cũng được, trừ trong một giờ có "tam trùng".

— "Tam Trùng" ? Ta không hiểu.

— "Tam Trùng" nghĩa là năm Dậu, ngày Dậu và giờ Dậu. Trong thời gian Tam Trùng nếu bị loài người giết, thì sẽ rất linh thiêng. Và trở thành ma.

Như vậy nàng đã bị chết trong giờ phút "Tam Trùng" ?

— Dạ ! Và xác thiếp bị chôn dưới căn hầm trú ẩn mà hồi trưa, nhờ lòng thương của chàng, đã được cứu vớt lên.

— Tại sao xác nàng lại ở dưới căn hầm ? Tại sao đã hai mươi bốn năm qua mà không bị nát ra ?

Bữa đó, thấy bị người làm của lão chủ tây đồn điếm đem ra làm thịt. Người làm đã cắt cổ thiếp rồi, rồi mắc thiếp chưa chết, vung thoát được và ăn xuống dưới đó.

— Họ không tìm ra được sao ?

— Không, vì cửa hầm lúc đó đất cũng đã lấp kín, chỉ còn một lỗ hồng nhỏ. Thiếp chui xuống đó rồi mắc kẹt không lên được. Mà có lên cũng không sống được, vì đã bị cắt đứt cương họng.

Diệu Hương cúi đầu thở dài buồn bã :

— Cái làm của thiếp là đã chực trốn nên xác mới không tiêu tan đi được để đầu thai kiếp khác. Đã hai mươi bốn năm qua, thiếp chờ đợi ngày giải thoát này.

— Nàng bảo rằng kiếp gà bị chết trong giờ "Tam Trùng" sẽ linh thiêng, vậy sự linh thiêng đó ra sao ?

— Tất cả những con gà bị giết lúc thường, chết đi sẽ chỉ là ma không hiện hình lên được. Sẽ phải chờ đợi để đầu thai làm kiếp khác, loài khác. Riêng những gà bị giết trong giờ "Tam Trùng" khi trở thành ma sẽ hiện được hình và hiện ra hình người chẳng khác gì như sống đã luyện được thành tinh như loài vượn, loài Hồ loài Khỉ xưa kia. Chết trong giờ "Tam Trùng", gà còn có thể trả được thù bị giết hại. Chàng cứ để ý mà xem, tất cả những ai giết gà trong giờ Tam Trùng, đều sẽ bị khuyên gia bại sản, chẳng hạn như chính lão chủ tây này. Đó là vì tội ăn trả thù.

Diệu Hương cúi đầu suy nghĩ rồi nói tiếp.

— Chàng đã biết điều đó thì ráng giữ gìn. Đừng sát sinh vào những giờ "Tam Trùng", không riêng cho loài gà mà cho tất cả mọi loài có tên trong mười hai con giáp.

— Không từ giờ trở đi anh sẽ ăn chay, anh chẳng dám ăn thịt nữa đâu. Nhưng Diệu Hương ơi, hãy lui gần đây !

— Đừng kêu em là Diệu Hương nữa. Mười ngày trước vì muốn đầu anh, em đã đổi tiếng "Diệu" ra tiếng "Diệu". Bây giờ anh hãy kêu em đúng với tên em !

— Anh chẳng cần quan tâm điều đó. Anh chẳng cần biết tên em là gì. Anh chỉ cần có em thôi.

(Xem tiếp trang 33)

Năm Mới Cung Chúc Tân Xuân

MỸ VIỆN

50, Đại lộ Lê-Lợi Saigon
Đ.T. 23.561
(Đóng cửa ngày thứ Hai)

Có máy lạnh
Máy điện riêng
Máy diệt trùng dụng cụ

- PHÒNG UỐN TÓC :** (từng trật) do một nhóm thợ chuyên nghiệp danh tiếng Thủ Đô đảm nhiệm (HỒN — HỒN — LINH — THƯỜNG — KỶ — CÓN — NĂM và Cô QUYÊN Cô LAN). Trên 40 người phục vụ Quý Bà : uốn đẹp, chải khéo. Nhận sửa lại tóc bị các tiệm khác uốn cháy.
- PHÒNG SẮC ĐẸP :** (Lầu 2) do chủ nhân tốt nghiệp tại Ba Lê và tu nghiệp tại Nhật Bản đảm nhiệm.
- Độc quyền phương pháp, « BIO PEELING MEDICAL » lột da sâu làm mất các vết rỗ, tàn nhang, các làn nhăn như cải lão hoàn đồng.
- Áp dụng « PEELING LEGER » và « PEELING FORT » để thay lớp da nám cũ thành da non mới.
- Trị các loại mụn, hút sạch nhờn da, làm cho da mịn màng nhờ các máy VAPOSTAR, GALVANODERM, THERMOSUDOR, ASPIRATEUR, SESASPIR, RAYONS X, CARBODOUCHE, ULTRA VIOLTE, Xoa nắn cho ngực nở nang, săn chắc và thân hình đều đặn cân đối với phương pháp : bain de vapeur, bain de parafine.
- Bain mousse và Slimline massage và các máy như ROUATHERMIQUE NEMECTRON, HYDORMASSEUR, VIBRATEURSEINS ELECTRODES DE POITRINE, v. v....
- Ttàng diêm cổ dậu, dạ hội và hóa trang sân khấu, vô tuyến truyền hình, điện ảnh, (chủ nhân đã giúp việc T.V. Luxembourg Paris và Studio IDHEC PARIS).
- PHÒNG MAY :** (Lầu 1) chuyên may âu-phục phụ nữ, các áo cưới, dạ hội v. v. ... Sáng tác theo báo mới nhất từ Ba Lê gửi sang những kiểu mới lại hợp thời trang với mọi vóc người,

ĂN TẾT với BÀ «CHÓA»

(Thiên trị) tức em gái vua Dục Tông (Ly Đức) có một nàng cung phi sinh ra, nên còn kêu là bà «Chúa Út».

Ở trong cung thời đó, ngoài Hoàng Hậu, Thứ phi còn hàng trăm cung phi mỹ nữ. Các cung phi sinh nở đều là con vua hết, cho nên địa vị bà «Chúa Út» thật khiêm nhường! Nhất là bà ra đời không bao lâu thì vua cha mất—Vua Hiến tở làm vua được có 7 năm, hưởng thọ 37 tuổi—nên vai trò bà «Chúa Út» càng lu mờ.

Do đó, tuy mang danh bà Chúa, bà «Chúa Út» đã trải qua một quãng đời niên thiếu không cao sang gì có lắm.

May mắn, nếu từ đời vua Thánh tở không đặt ra tôn nhân phủ để lo việc nuôi nấng và cấp thực lộc cho những người trong dòng họ nhà vua, thì chưa chừng nếp sống của bà Chúa còn kém hơn cả các hàng dân giá.

Thừa thiếu thời đã như thế, lúc lớn lên lại gặp thời loạn, bà Chúa Út vẫn không kiếm nổi một địa vị khả quan hơn.

Tiếp đó, đức Dục Tông băng. Việc phế lập trong triều xảy ra như cơn búa. Quyền hành ở trong tay mấy quân quyền thần phụ chính. Địa vị các ông Hoàng bà Chúa càng bị sụt kém.

Năm Ất Dậu (1885) kinh thành thất thủ. Quan Phụ Chính Tôn Thất Thuyết nổi lên đánh Tây nam đêm 22 tháng 4. Sáng ngày 23, Tây phản công đánh qua thành nội... Bên ta thua lớn, phải rước xa giá đức Hàm Nghi chạy ra Khiêm Lăng, rồi Trường Thi, rồi Quảng Trị, Tân Sở...

Lúc bấy giờ, đi tòng vong, mạnh ai nấy chạy. Các bà Thái Hậu, Thái Phi thì đi kiệu, đi cang. Các ông Hoàng, bà Chúa, vương tôn công tử, kẻ đi bộ người đi chân, dân giá trẻ công giá, dân bà đất trẻ nít... tình cảnh cực kỳ bi đát.

Bà «Chúa Út» cũng trong đám người tòng vong ấy!

Thời ly loạn, đến vua và các bà Thái Hậu, Thái Phi quân trị tam cung còn chẳng ra gì, huống chi thân phận của một bà Chúa tằm thường, lạc lõng, mặc dầu bà «Chúa Út» khi lớn lên rất đẹp. Và sự rũi ro tinh cơ, bà «Chúa Út» đã lạc mất đám người chạy loạn.

Chạy trốn chết, suốt ngày đêm, đến khi dùng lại thấy mình lạc lõng bơ vơ giữa chốn rừng xanh, núi thâm—bà «Chúa Út» đã lạc tới tận vùng núi «Rừng Hồ» giáp ranh xứ Lào—tả hữu đôi bên chỉ còn lại vài đừa thị nữ, tiền bạc, lương thực không có gì ngoài mấy món nữ trang tế nhuyễn, tình cảnh của «bà Chúa» lúc ấy thật vô cùng khốn quẩn!

Vùng núi «Rừng Hồ» là một vùng núi rừng hiểm ác, với những ngọn núi chạy chạy vòng cung cao trên dưới hai trăm thước, lóm chóm, nhọn hoắt như hàm răng hổ; với rừng già trùng điệp, giữa ban ngày, ánh sáng mặt trời cũng không xuyên qua nổi những tầng lá dày đặc, um tùm; với độc xà, thú dữ, sương lam chướng khí mịt mù... bà «Chúa Út» càng muốn tìm đường ra khỏi vùng nguy hiểm ấy, càng như bị hút sâu thêm nữa. Các lối mòn trong rừng vòng vo, chẳng biết đâu mà lường, với những dấu chân thú dữ đi ăn đêm còn để lại trên mặt đất âm, lén như những chiếc dấu.

Quả sự hãi và tuyệt vọng, bà «Chúa Út» và mấy đừa thị nữ chỉ còn có nước... ôm lấy nhau mà khóc.

Giữa lúc ấy, một toán Mọi, từ trong rừng đi săn trở tới.

Gặp được bà «Chúa Út», bọn chúng như bắt được vàng tiền từ trên trời rớt xuống, ngạc nhiên và thích thú vô kể. Bọn chúng liền đem về dâng nạp cho Tú trưởng.

Bộ lạc Mọi này, vốn là một giống dân thiểu số, xưa nay chỉ sống ẩn núp giữa rừng sâu, không tiếp xúc với bên ngoài, không biết đến quyền lực của triều đình.

Viên Tú trưởng bộ lạc say mê sắc đẹp bà «Chúa Út», ép phải lấy mình, và sống đồng hóa với sắc dân của họ.

Bà «Chúa Út», vô cùng đau khổ, nghĩ mình con Vua cháu Chúa, là nơi lá ngọc cành vàng, nay vì gặp lúc gia vong quốc phá, lẻ bước sa cơ mà phải sống ngang với phường «máu Mọi» dị chủng.

Ngày xưa Công chúa Huyền Trân kết duyên với vua Hời, để dời lấy hai Châu Ó Lý mở rộng bờ cõi đất nước mà còn bị tiếng đời chế bai đi nghị:

Tiểu thay hột gạo trắng ngần, Đã vào nước đục, lại vẫn lừa rơm

Nay mình cũng là Công chúa, đã chẳng được cái vinh hạnh như Huyền Trân, hi sinh một thân mình mà đem lại lợi ích giang sơn, lại còn kém Huyền Trân ở chỗ một đảng làm vợ vua, dù là vua nước nhỏ, một đảng phải sánh vai với một ông Tú trưởng... Chao ôi là nhục!

Càng nghĩ bà «Chúa Út» càng thấy tủi hổ cho cái danh vị «bà Chúa ngàn vàng» của mình. Sống nhục sao, bằng thác vinh, thà rằng một thác cho song! Bà «Chúa Út» liền quyết định.

Đêm động phòng cùng với Tú trưởng bộ lạc đã tới.

Cả hang động, đám dân mọi được lệnh mở trâu ăn mừng. Họ ăn uống, nhảy múa vòng quanh đống lửa.

Những tiếng «khen», những tiếng trống từ ngoài kia như thổi giục. Lão Thầy mo tượng trưng cho quyền lực thiêng liêng của núi rừng đang xua tốc làm phép trước đống lửa, hú lên từng tiếng ghê rợn. Sau đó, sẽ là lễ động phòng hợp cẩn của Tú trưởng

và giai nhân.

Lúc ấy, trong căn nhà lổn nhút của bộ lạc, bà «Chúa Út» ôm lấy mấy thị nữ mà khóc. Đám thị nữ cũng khóc theo. Chỉ có mấy đừa con gái Mọi đen thui do Tú trưởng bắt vào để cùng với đám thị nữ hầu hạ bà Chúa là không khóc.

Chúng đứng nhìn bà Chúa lị ngó nhau nhe hàm răng trắng ón ra cười.

Bà «Chúa Út» chợt gạt nước mắt, mím môi, nói với mấy đừa thị nữ thân thiết:

— Không khóc nữa bây con hi? Răng mà khóc nữa hi? Khóc bấy chừ chỉ thêm nhục và dễ cho bọn chúng thêm lòng mặt thôi hi?

Một đừa thị nữ nín ứ bà Chúa, hỏi lại:

— Rứa rồi răng, bầm bà Chóa? Chẳng lẽ lị thuận tình để cho chúng mần nhục bà Chóa hi?

Bà «Chúa Út» cười kiêu hãnh, tiếng cười sắc lạnh như Thủy Tinh cạo vào ống nứa làm mấy đừa thị nữ nghe ớn lạnh, rợn gáy. Bà nghiêng răng nói:

— Răng mà chúng động tới mình tau được? Tau đã có cách...

— Cách mô đó hi, bầm bà Chóa?

Đôi mắt bà «Chúa Út» quắc sáng, giọng cương quyết:

— Chúng chỉ nhận được cái xác không hồn của tau thôi à! Chết bấy chừ là quá sớm, nhưng tau ham sống mần chi nữa hi?

Sau khi chết, hồn tau sẽ ngự trị ở chốn sơn lâm ni! Các con coi, tau sẽ mần «bà Chóa» ở chốn ma Thiêng qui âm ni đó hi?

Dứt lời, bà «Chúa Út» rút ra một thanh đoản đao ở trong mình mà không biết bà đã giấu vào đó từ lúc nào.

Đám thị nữ chưa kịp có phản ứng gì, bà «Chúa Út» đã đưa ngược thanh đoản đao đâm thẳng vào ngực mình chỗ trái tim, một nhát thật mạnh khiến máu phun có vòi.

Bà lão đảo ôm ngực gục xuống, miệng còn mím nụ cười thỏa mãn, nụ cười đượm vẻ ngạo vật kinh thế.

Đám thị nữ sợ hãi thất sắc ôm lấy bà «Chúa Út», khóc lóc thảm thiết. Không ai bảo ai, cả đám thị nữ cùng nhát loạt tay vãn theo chủ.

Khi mấy đừa con gái mọi hết hải tới báo tin chàng lãnh, Tú trưởng và lão Thầy Mo chạy vào, thì bà «Chúa Út» và đám thị nữ của bà đã chỉ còn là những cái xác không hồn nằm bên nhau giữa vùng máu.

Viên Tú trưởng rất thương bà Chúa, phục xuống bên cạnh khóc lóc thảm thiết và dùng trọng lễ của bộ lạc chôn cất.

Bà «Chúa Út» chết giữa tuổi thanh xuân nên rất linh thiêng. Bà báo mộng bắt dân bộ lạc phải lập đền thờ bà.

Một ngôi miếu nhỏ nhỏ ở dưới chân núi «Rừng Hồ» chính là nơi ngự trị của vong hồn bà.

Bà Chúa thường hiển linh hiện thành hình người cùng với đám thị nữ đi ngao du sơn thủy.

Những người dân miền Thượng, những toán thợ rừng, vô tình gặp vĩa bà chỉ việc chấp tay van vái:

— «Lạy bà Chóa, xin bà tha bóng tha vĩa chúng con...»

Lạy xong, cúi mặt xuống, khi ngẩng lên «bà Chóa» đã biến mất.

Bà Chúa linh thiêng nhưng rất hiền, ai cầu xin gì cũng được nên miếu bà tuy ở chốn sơn lâm cùng cốc nhưng lúc nào cũng khói nhang nghi ngút, cả độc xà mãnh thú cũng thường hay đến chầu.

Những khi về chầu như vậy, chúng rất hiền. Rắn gặp người không cắn, cạp gặp người không vồ, nhiều khi chúng còn giúp đỡ người để làm đẹp lòng bà Chúa nữa.

Ông già kể đến đây, nhìn chúng tôi mỉm cười:

— Mấy thầy hữu duyên với «bà Chóa» nên được bà đặc biệt tiếp đón đó! Làn khói lam phơ phất và những mái nhà sàn thấp thoáng chính do bà hiển linh để dẫn đưa và tiếp đón mấy thầy!

Tôi hỏi ông già:

— Rứa thưa bác, còn mấy ngôi mộ nơi chân núi có phải mộ phần của «bà Chóa» và đám thị nữ?

Ông già gạt gù:

— Thầy nói đúng! Nó chính là mộ phần của bà và mấy cô thị nữ theo hầu.

Còn viên Tú trưởng toan ép buộc «bà Chóa» có bị bà trừng phạt không, thưa bác?

— Răng mà không trừng phạt? Viên Tú trưởng bị bà vật cho ói máu, chết không kịp trời. Những kẻ gặp vĩa bà mà tỏ ra xúc xược hoặc vô phúc lại buông lời nguyền h詈 traông ghẹo cũng bị bà vật chết ngay lập tức...

☆

MỒNG bà Tết, tôi về tới Huế. Như Mai gặp tôi nên ôm chầm khóc như mưa.

Mùa Xuân năm ấy, chúng tôi làm lễ cưới dù rằng tôi chưa có một sự nghiệp nào đáng kể.

Bây giờ chúng tôi đã có một bầy con và sống ở Saigon, nhưng câu chuyện năm xưa, tôi vẫn còn nhớ như in trong lòng.

Tôi thường lấy làm tự hào khi kể lại câu chuyện này, vì tôi là một trong hai người đầu tiên, và có lẽ cũng là cuối cùng được ăn Tết với... «bà Chóa»!

Mùa xuân năm Kỷ Dậu 69

THANH TÙNG

(Tiếp theo trang 8)

Tôi chấp chớn đi vào mộng ảo còn nghe thoảng giọng ngâm thơ của nàng, buồn thiết buồn mà cũng ngây ngất, bàng khuâng...

CHÚNC tôi mê đi không biết đã trong bao lâu. Cho tới khi ánh sáng bình minh chiếu vào mắt, mới choàng tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra, cả hai cùng sững sốt nhìn nhau, không biết mình đang mê hay tỉnh.

Chúng tôi thấy mình đang nằm ấp trên một ngôi mộ rất lớn, dưới chân một trái núi cao sừng sững, bên cạnh đó còn hai ba ngôi mộ khác nhỏ hơn.

Và cách đó không xa, khoảng hơn chục thước, là một ngôi miếu thờ nhỏ nhỏ, có lẽ đã được xây dựng lâu đời lắm, vì từ mái đến tường vì chưng quanh đều rêu phong.

Nhưng... khi ánh mắt hai đừa vĩa liếc nhìn về phía ngôi miếu kỳ lạ, chúng tôi bỗng sợ hãi đến diếng hồn.

Sự sợ hãi làm cho tứ chi, thân thể chúng tôi cũng bất toại, không nhúc nhích cử động được. Mồ hôi thì vã ra, mặt đầu buồm sáng ở miếu núi khí hậu rất lạnh.

Cái đã làm chúng tôi khiếp sợ đến tê điếng cả châu thân như vậy chính là hai «ông kền» đang nằm phủ phục trước ngôi miếu thờ và phía sau hai «ông kền», cách một khoảng xa, còn một cặp voi phục nữa!

Hai con cạp rất lớn, một lông xám, một lông vàng đều có vằn đen, lớn không kém hai con bò mộng.

Chúng nằm xoài hai chân phía trước, mình cuộn lại, mắt lim dim, chiếc đuôi vể vẩy. Còn hai chú voi thì lớn kinh khủng, lớn hơn những con voi ở sở thú Saigon với cặp ngà dài cả thước, hai chân trước cúi xuống, cái vòi cuộn tròn, nằm theo kiểu voi phục.

Lạ một điều cả bốn con ác thú dường như biết có chúng tôi, thấy rõ sự hiện diện của chúng tôi, nhưng vẫn tĩnh bơ như không, nằm rất thân nhiên, mắt lim dim như những vị chân tu lúc ngồi tĩnh tọa.

Sợ quá, tôi muốn kêu Liêm mà hồng nôi. Vì lưới tôi lúc ấy như rịt lại. Sau cùng, tôi lết đến bên hân lạy tay kêu khêu.

Liêm cũng không hơn gì tôi, tôi thấy da mặt hân tái mét.

— Chết... chết... ết... rồi mi ơi! Mần răng bấy chừ... hi Liêm?

Tôi lắp bắp nói như người rên.

Liêm nắm tay tôi ra hiệu bảo ngồi sát lại y.

Hai khẩu súng săn của chúng tôi từ lúc lạc vào rừng sâu vẫn còn, tuy đạn thì không còn bao nhiêu.

Tôi hỏi Liêm:

— Súng còn đạn, mình có nên bắn không? Hân đưa tay ra hiệu bảo tôi im.

— Tau coi... chúng không ý hại mình! Dường như chúng ở mô về châu bà Chúa miếu.

— Rứa rồi cứ nằm ở ni chịu trận hi?

— Ai biểu mi rứa? Coi răng rồi mình phải lịu rịt lui chớ!

Một con cạp quay nhìn về phía chúng tôi khiến tôi muốn đứng tim. Nhưng nó đã quay trở lại thể nằm cũ.

Chúng tôi tay tôi.

— Đi mi! Cần thoát nhanh ra khỏi khu vực ni là hơn hết!

Chúng tôi bước giết lùi, mắt vẫn nhìn về phía mấy con mãnh thú. Thời khắc như ngừng lại. Tôi đưa tay lên ngực cổ nên sự hồi hộp.

Rồi chúng tôi quay cổ chạy thực mạng về hướng Đông Nam. Chạy không còn biết trời đất đâu nữa, nặc cho những chiếc gai rừng cào xước chung quanh rách bươm hết quần áo và da thịt toé máu.

Cho tới khi một mái nhà sàn hiện ra trước mắt thì chúng tôi gần kiệt sức. Chúng tôi chỉ lết nôi đến trước ngôi nhà đó, liền té xuống ngất lịm.

NGUỜI cứu tỉnh chúng tôi là một ông già người Thượng, nhưng nói tiếng Kinh rất sỏi.

Sau khi nghe chúng tôi thuật lại, ông cười hiền:

— Mấy thầy đã gặp «bà Chóa» rồi!

— Bà Chóa là ai vậy?

Dưới ánh lửa bập bùng sớm mồng Tết năm ấy, câu chuyện «bà Chóa» được ông lão kể lại như sau:

Theo khẩu truyền của người dân địa phương bà Chóa là một nàng công chúa, con gái út vua Hiến

tu người Saigon, nhưng...

Tôi cười tiếp:

— ... Cũng sắp làm giai tể xứ Huế nay mai bà Chóa!

Cương mặt thiếu nữ tươi hân lên trong khi ánh mắt như mỉm cười.

Liêm thì từ lúc bước vào, đôi mắt không rời liếc nhìn như bị hấp hồn trước sắc đẹp của nàng.

Liều nữ cũng nhìn lại Liêm, lộ vẻ cảm tình.

Tôi biết Liêm bản tánh rất đằm mê, mặc dầu bình thường chàng là một con người bản lãnh, ngạo cố.

Thiếu nữ nói:

— Tôi cho hai thầy không kịp về với gia đình Tết hi? Đêm ni đã là đêm giao thừa, hai thầy lại đây ăn Tết với chóa vậy hi?

Nghe nàng nói, tụi tôi mới chợt nhớ đã sắp tới giờ giao thừa. Một nỗi bàng khuâng lên lên vào hồn tôi.

Tôi nhớ Như Mai, nhớ gia đình và nhớ cái Tết âm cúng đáng lẽ tôi được hưởng bên nàng và tiếng người thân.

Còn Liêm thì đưa mắt nhìn quanh căn nhà sàn.

Tôi đuổi theo ánh nhìn của Liêm, nhận thấy không khí Xuân, như đã đang tràn ngập đầu đầy.

Một chậu Hoàng Mai rất lớn đặt ở giữa phòng.

Những cánh mai vàng như cánh bướm lất phất trong gió đong từ ngoài kia thoảng vào. Nhiều câu đối dán trên các cột với nét chữ đẹp như cắt.

Một bàn thờ khói nhang nghi ngút, ngoài những thờ sơn thếp bóng loáng, còn có một lư hương đồng, hai cây bạch lạp lay lắt tỏa ánh sáng.

Đôi cánh đào rất đẹp cắm trong bộ song bình đặt trên cặp thông bằng sứ trước bàn thờ.

Không khí nơi này ấm cúng quá, khác hẳn với lạnh lẽo hoang dã nơi rừng già. Tôi buột miệng nói:

— Bầm bà Chóa, ở đây có một mình mà ăn Tết quá hi? Tụi tui không ngờ giữa chốn thâm sơn cùng cốc lại có một khung cảnh thần tiên, thơ mộng như nơi ni!

Thiếu nữ cười để lộ hai hàm răng ngọc. Nàng cười tui, tình tui:

— Răng lại một mình? Chóa ăn Tết không có ai... «bà mình» chi đây hi?

Liêm vui vẻ cười lớn. Tôi cũng cười. Hai cô đưa đường dâng trà đầu Xuân lên thiếu nữ và tui tôi cũng chum chim đưa tay che miệng.

Thiếu nữ tiếp:

— Hai thầy có duyên lắm đó! Ít ai có thể được nơi ni mà không bỏ xác ở dọc đường vì thú vị mà thiêng nước độc.

Liêm thắc mắc:

— Mà nơi ni là mô bầm bà Chóa?

— Ở ở... nơi ni xa lắm!

Mắt thiếu nữ mung lung nhìn xa vời. Liêm hỏi:

— Tui coi đây ít có người đặt chân tới. Răng Chóa ở một mình rứa hè?

Đôi mắt thiếu nữ hiu hiu buồn. Nàng bặm môi anh đào:

— Ở ở... tình thế bất buộc...

Tôi nhớ đến chuyện những bà Chúa ông Hoàng lồi bị giam nơi lãnh cung hoặc bị đẩy đi những nơi xa xôi hết thời hạn thọ hình mới lại được trở chôn cùng vàng điện ngọc, nên không mấy thắc mắc về sự thiếu nữ ở nơi hẻo lánh này, mà trong lòng chỉ nghe nao nao thương nàng.

Liêm như cũng cảm thấy vậy. Giọng hân lạc xúc động:

— Bà Chóa ở đây một mình chắc buồn hi?

— Buồn nhưng lâu rồi cũng qua đi hi?

Nàng các có hỏi lại Liêm:

— Rứa, thầy cũng ở một mình, không buồn hi?

Liêm đỏ mặt ấp úng:

— Tui... tui là đàn ông... tui dễ chịu hơn bà Chóa! Mi lị... Tui đi ni đi nó quanh năm mò!

Hai cô gái tới nói nhỏ với thiếu nữ câu gì.

Liều vui vẻ bảo chúng tôi:

— Giao thừa rồi! Ta đi cúng tân niên còn dự.

Đêm nay Chóa sẽ mời hai thầy uống rượu cần Tết say!

Chúng tôi tiến về phía bàn thờ. Thiếu nữ lè lè, chúng tôi lè sau.

Bữa tiệc náo nhiệt chúng tôi thiết sang, với đủ đặc biệt của một gia đình quý phái đất thần.

Nàng ngâm theo giọng Huế nhỏ nhỏ những thơ buồn khi đây cần trong môi chúng tôi.

Chúng tôi mê mẩn trong men rượu lá và trong mắt khuyh thành của bà Chúa đa tình và ng da hạn, da sần,

LÁ SỐ TỬ VI CỦA BẠN TRONG NĂM KỈ DẬU 1969

Giờ tốt nhất để xuất hành trong dịp đầu năm là Thìn và Ngọ (tức từ 7 giờ đến 9 giờ và từ 11 đến 13 giờ) kể đó là giờ tương đối Sửu và Dần (tức từ 1 đến 5 giờ). Giờ xấu không nên xuất hành là Tị (tức từ 9 đến 11 giờ) Mùi (tức từ 13 đến 15 giờ), Tuất và Hợi (tức từ 19 đến 23 giờ). Hướng tốt nhất để xuất hành là Chánh Nam.

GIA CÁT LINH

NAM MẠNG: TÂM SỰ - TÌNH DUYÊN - SỰ NGHIỆP - TÀI LỢI

MẬU TÝ 22 bước tiến thủ có triển vọng, cứ vững tâm xúc tiến. Đề phòng tiểu nạn trong tháng 3. Tài lợi không mấy khả quan, có làm lo nghĩ. Tâm tình có lắng đọng dễ bị chi phối không tốt cho tương lai đó. Bình Tý 34 việc làm ăn bình thường, tài lợi lúc đầu có lo nghĩ song ba tháng cuối năm sẽ ổn định và khá hanh thông. Gia đạo không có gì đáng phải bận tâm cả. Giáp Tý 46 gặp nhảm sao hạn song chẳng đáng quan tâm. Việc làm ăn khá phát đạt, gia đạo có vài lo buồn nhỏ. Nên thận trọng đừng quá đề tin mà hao tài đó. Đề phòng tháng 3. Nhâm Tý 58 vận tương đối song cần tránh bốn ba nhiều, sức khỏe kém đó.

SỬU: Kỉ Sửu 21 cần thận trọng trong việc giao du bè bạn, quá tin rất dễ bị vướng vào rắc rối, hao tài tốn của không ít hoặc phải mang tật đó. Giữ gìn cần trọng trong tháng 3 và tháng 7. Công danh tương đối, tâm tình khá tốt đẹp. Đinh Sửu 33 sao Văn Hồn chiếu mệnh lại gặp Bạch Hổ, vận khá khác kỳ. Cần đề phòng kỹ về lời ăn tiếng nói kẻo bị khẩu thiệt khá nặng. Việc làm ăn giữ mực bình thường tốt hơn thay đổi. Gia đạo có buồn lo. Cuối năm có may mắn nhỏ. Ất Sửu 45 may mắn thì có song chỉ đề lướt qua tai nạn bất thần chờ tài lợi chưa mấy khả quan. Tin ai làm ăn lớn đã chẳng lợi gì mà còn mệt xác thôi. Gia đạo có mối ổn định đó.

Canh Dần 20 năm nay không mấy tốt, hành sự gì cũng phải cần trọng đề phòng kẻ tiểu nhân. Bước tiến thủ cần nhiều cố gắng mới mong đạt được kết quả tốt. Giữ gìn trong các tháng 4 và 8. Mậu Dần 32 khá tốt, lành như là về làm ăn và tài lợi song coi chừng có đại nạn xảy đến bất thành linh. Nói vậy chắc cũng chẳng hề gì vì nhờ có Long Đức đó. Trong gia đạo có chuyện buồn phiền. Hành sự nên bắt tay vào trong các tháng 5 và 9. Bình Dần 44 thời vận khá hanh thông nhất là vào dịp nhĩ tam cá nguyệt, tài lợi vượng phát song gia đạo có làm chuyện bực mình, cần trọng đề phòng đại nạn vào cuối năm. Chớ thay đổi gì cả nhé.

MÈO: Tân Mão 19 vận số trong năm có phần khác, cần thận trọng nhiều nhất về mặt xe cộ, giao du bè bạn đừng quá tin mà ăn hận về sau. Hai tháng khác nhất là tháng Giêng và tháng 7. Nếu tiêu hao thì thân phận mới yên. Cuối năm sẽ có vài thay đổi khá thuận lợi. Kỵ Mão 31 một năm có nhiều biến chuyển, kiệt thiếu hung đa, có làm chuyện phải hao tài hoặc gặp tiểu nạn. Tuy nhiên vào dịp nhĩ lục cá nguyệt sẽ ổn định. Gia đạo cũng kém vui. Đinh Mão 43 việc làm ăn chỉ ở mức bình thường song tài lợi tương đối khá quan hơn năm rồi. Cần như là cần trọng lời ăn tiếng nói. Tháng 2 tháng 8 có làm chuyện lo buồn xảy đến, bình tình sẽ chẳng đến nỗi nào.

Nhâm Thìn 18 bước đường tiến thủ có cơ tiến tới, hãy cố gắng đều hòa nhé. Tâm tình đừng dễ bị chi phối quá nhiều mà rồi kết quả sẽ ngược lại đấy. Canh Thìn 30 chớ liều lĩnh bất tay vào những việc quá lớn lao, coi chừng mắc kẻ tiểu nhân. Tiền bạc không mấy khả quan song gia đạo hoàn toàn êm đẹp lắm. Việc làm ăn nên tránh thay đổi. Đề phòng kỹ tháng 5 và tháng 9. Hao tài vô có đừng quan trọng hóa vấn đề mà rồi lại vướng mắc vào làm lời thời ảnh hưởng không ít đến việc làm ăn đó. Mậu Thìn 42 sao Văn Hồn lại gặp Thiên La, Tử phù, một năm khác kỳ. Việc làm ăn có nhiều lo nghĩ, đề phòng tai bay và gió tháng 3 và 7.

TỴ: Tân Tỵ 29 vận số năm nay có nhiều ịch dự, việc làm ăn có nhiều cản trở lời thời, quá nóng tính sẽ khó cứu vãn mà còn làm nguy thêm đó. Tài lợi chỉ ở mức bình thường. Tâm tình có làm ăn lo, phòng lời ăn tiếng nói kẻo mắc khẩu thiệt mà đại hao đó. Kỉ Tỵ 41 tuy gặp Quan Phù, Toán tấn song nhờ Thái dương nên tiền hung mà hậu kiệt. Việc làm ăn sẽ tiến phát khá tốt, tài lợi cũng khá quan song về gia đạo rồi lắm. Cần dằn lòng, nóng tính sẽ có làm ăn hận xảy ra đó. Tháng 6 tránh bốn ba. Tháng 5 và tháng 11 hành sự khá tốt. Đinh Tỵ 53 một năm có kết có hung. Đầu năm bình thường, cuối năm có vài biến chuyển. Việc làm ăn có may mắn. Cần trọng trong tháng chạp.

Nhâm Ngọ 28 sao La hầu tuy hung tính song nhờ hạn Thái âm nên việc làm ăn cũng hanh thông tiến phát, quí nhân tận tình giúp đỡ. Cần thận trọng lời ăn tiếng nói kẻo bị khẩu thiệt ảnh hưởng tai hại cho bước tiến thủ đó. Tâm tình cần tránh đừng dễ bị chi phối nhiều. Không khéo sẽ làm nạn bất ngờ đó. Canh Ngọ 40 việc làm ăn có may mắn, tài lợi cũng khá dồi dào song không thể giữ bền được. Gặp làm chuyện bất ngờ phải hao tài đó. Cần thận trọng quá tin ai mà phải gánh lấy tai bay và gió như là vào tháng 5. Gia đạo gắng đừng dễ xảy ra xô xát nhé. Mậu Ngọ 52 sao Kế đô lại gặp Địa võng, có làm lo buồn, nạn tai song nhờ Thái âm nên cũng nhẹ, có tài lợi và may mắn.

MÙI: Quý Mùi 27 sao Mộc đức khá tốt, công danh sẽ toại nguyện, lo ngại vì lời bàng quan sẽ xói hỏng bông không đó. Tài lợi khá vượng. Song hiểm vi gặp Tang Môn, nên có làm chuyện buồn trong gia đình hoặc trong bà con thân tộc hoặc sức khỏe kém hay là gặp nạn tai xe cộ bất kỳ. Cần đề phòng tháng 10. Tân Mùi 39 vận có phần khác đó, việc làm ăn chớ nên thay đổi, cầu tài chưa được cần tránh bốn ba. Gia đạo có làm ưu phiền. Tháng 4 và tháng 8 coi chừng mắc vụ tai, cần tránh đừng xen vào việc của ai nhé. Kỵ Mùi 51 gặp năm khác kỳ, việc gì cũng phải thận trọng, tâm thần bất an, gắng bình tĩnh, coi chừng bị khẩu thiệt nguy đó.

Giáp Thân 26 một năm hanh thông hoàn toàn, việc làm ăn đặc tài đặc lợi, bước tiến thủ vượng lên vì nhờ có quí nhân giúp một tay. Tuy nhiên đừng vì thế mà chảnh mán, cần cố gắng mới vững bền. Đề phòng kẻ tiểu nhân. Riêng tháng 4 nên thận trọng đừng xen vào việc của ai mà phải gặp nạn đó. Nhâm Thân 38 sao Thổ Tú lại gặp Ngũ mộ, có chuyện hao tài hoặc lo buồn trong gia đạo tuy nhiên nhờ Thái dương nên tiền hung mà hậu kiệt, tai qua nạn khỏi, việc làm ăn có phần tiến phát. Cần đề phòng tháng 3 và tháng 7. Canh Thân 50 vận số khá tốt, mọi việc đều như ý, tài lợi hanh thông, gia đạo yên vui song coi chừng tai nạn bất ngờ đó.

DẬU: Ất Dậu 25 công danh có làm chướng ngại vì gặp nhảm năm có làm xui xẻo. Cần cố gắng tích cực may ra sẽ xoay được thế cờ. Chân nản bị quan e sẽ gây ảnh hưởng tai hại cho tương lai. Việc làm ăn chớ nghe lời ai mà thay đổi, tâm tình đừng dễ bị chi phối. Cuối năm sẽ có may mắn về tài lợi lẫn tâm tình. Quý Dậu 37 vận khác kỳ nhiều, mọi mặt đều phải thận trọng, quá ý vào lợi thế sẽ khó trở tay kịp lúc. Gia đạo rối rắm nhiều bề, cần sáng suốt để dàn xếp. Coi chừng đại nạn trong tháng Giêng và tháng 7. Tân Dậu 49 gặp rắc rối lúc đầu chớ nản chí tiền hung hậu kiệt đấy. Tiền bạc nên thận trọng, đừng hùn hạp hay giao phó cho ai.

Bính Tuất 24 vận trong năm có phần lời thời, có làm lo nghĩ về việc làm ăn lẫn gia đạo, sức khỏe cũng chẳng được dồi dào lắm. Tuy nhiên, dù sao cũng sẽ có người giúp vượt qua bao chướng ngại đó. Cần đề phòng khẩu thiệt kéo gặp làm họa tai đó nhất là vào tháng 3 và tháng 9. Tâm tình cuối năm sẽ ổn định và có kết quả tốt. Giáp Tuất 36 cả sắp hóa long song vượt vọt vọt môn chẳng phải dễ dàng đâu. Hấp tấp quyết định đổi thay sẽ có hậu quả không hay. Tài lợi vượng khá song sức khỏe coi chừng làm nguy đó. Nhâm Tuất 48 sao Thủy diệu, một năm có nhiều lo nghĩ buồn phiền, đề phòng họa tai bất ngờ, bệnh cũ tái phát thì nguy lắm đó.

HỢI: Đinh Hợi 23 sao Thái dương khá tốt song lại gặp Thiên tinh và Điều khách nên cần thận trọng đề phòng. Việc làm ăn tiến phát, tâm tình yên vui vào đầu năm. Cần trọng lời ăn tiếng nói kẻo có làm lời thời xảy ra, xe cộ nên cần trọng. Ất Hợi 35 việc làm ăn cứ vững tâm bắt tay vào, có quí nhân ắt nhiên kết quả ít ra cũng tương đối. Riêng gia đạo có làm buồn lo, gắng đừng để chuyện nhỏ thành to mà có hậu quả tai hại hơn. Đề phòng kỹ vào dịp nhĩ tam cá nguyệt. Quý Hợi 47 vận xấu lắm đấy. Gặp nhiều lời thời về việc làm ăn trong 6 tháng đầu, đề đặt lời ăn tiếng nói. Sáu tháng sau có hao tài cũng đừng buồn vì nhờ đó mà thân phận mới yên.

NỮ MẠNG: TÂM SỰ - TÌNH DUYÊN - SỰ NGHIỆP - TÀI LỢI

TÝ: Mậu Tý 22 trường đồ tri mã lực. Năm nay là năm thử thách quyết liệt đấy. Cần nhiều cố gắng, đừng quá ý vào quí nhân mà rồi sẽ chẳng được gì. Vào dịp tam tam cá nguyệt, vận khá tốt, tài lợi hanh thông song vào dịp nhĩ tam cá nguyệt nhất là vào tháng cuối nên thận trọng đề phòng tai nạn bất kỳ đó. Bình Tý 34 vận khá tốt, việc làm ăn tiến phát tài lợi dồi dào. Tuy nhiên cần tỉnh trí cần phân, đừng hấp tấp thấy lợi nhào vô sẽ có hậu quả không hay sau này. Tháng 2 hơi kém, tháng sáu có lợi vào khá quan tâm. Giáp Tý 46 sao Kế đô, khác đề phòng họa tai bất ngờ, tốt hơn chớ nên thay đổi. Dù vậy nhờ Phước đức nên tài lợi cũng khá để chịu hơn năm rồi.

Kỷ Sửu 21 sao Mộc đức khá tốt song vì gặp Ngũ mộ lại thêm Bạch hổ nên trong năm cần đề phòng cho làm mới được. Tâm tình có làm bối rối, đừng để lời bàng quan chi phối, hành động nông nổi là mắc kẻ tiểu nhân đó. Tài lợi tương đối. Đinh Sửu 33 tài lợi chỉ ở mức bình thường, do đó làm ăn lớn chớ bắt tay vào trong. Gia đạo coi chừng có làm buồn phiền xảy ra. Mạng thái thì nhẹ nạn song sinh nở thì phải cần trọng. Hao tài cũng chớ ưu phiền vì nhờ đó mà thoát khỏi họa tai đó. Ất Sửu 45 sao Thủy diệu lại gặp Toán tấn, vụ tai thỉnh linh, có làm lo nghĩ song đừng quá bị quan vì nhờ Long đức nên mọi mặt sẽ lướt qua. Việc làm ăn hanh thông.

DẦN: Canh Dần 20 sao Văn Hồn, hung tính, cần cầu trọng lời ăn tiếng nói kẻo bị nhiều lời thời và hao tài không ít. Việc làm ăn thì khá lắm, tài lợi dồi dào song đừng nghe lời ai mà làm quá lớn hoặc thay đổi nhé. Mậu Dần 32 việc làm ăn trong năm khá hanh thông phát đạt, bắt tay vào việc lớn được. Nhưng riêng về gia đạo trái lại có làm lo buồn, sức khỏe vì vậy cũng suy kém. Tốt hơn nên hoạt động vừa phải, bốn ba ham lợi nhiều không tốt đâu. Đề phòng tháng 4 và tháng 8. Bính Dần 44 năm này, gia đạo có nhiều rối rắm. Cần nhận nhận tốt hơn. Đặc biệt là tháng 5 kỳ lắm, nên cần trọng đề phòng mọi mặt. Việc làm ăn giữa năm khá phát đạt đó.

Tân Mão 19 sao Kế đô lại gặp Thiên tinh và Tể phá, vận khá khác kỳ. Việc làm ăn có làm bất lợi, thay đổi là điều nên tránh. Tâm tình đừng dễ bị chi phối không tốt mà còn gây ảnh hưởng tai hại cho tương lai đó. Bè bạn nên đề phòng có kẻ xấu mưu hại. Kỵ Mão 31 việc làm ăn có nhiều may mắn nhưng tài lợi chưa mấy khả quan. Có tiêu hao. Gia đạo khá yên vui song có sóng ngầm, đừng vạch lá tìm sâu mà thành sóng cả nguy lắm đó. Tháng 9 tốt, tháng 12 khác kỳ về cùng nên thận trọng. Đinh Mão 43 kém về tài lợi vào sáu tháng đầu, sau đó có quí nhân giúp sẽ khá quan tâm. Điều cần là đề phòng khẩu thiệt và chớ bốn ba nhiều.

THÌN: Nhâm Thìn 18 tâm tình khá vui đẹp song cần đề phòng kỹ vì sao Thủy diệu lại gặp Toán tấn và Tử phù có thể bị tai nạn khá bất ngờ. Việc làm ăn cần nhiều sáng suốt mới tránh được xói hỏng bông không. Tháng 3 tháng 7 nên cần trọng. Canh Thìn 30 sao Mộc đức khá tốt, việc làm ăn phần khá, tài lợi tương đối song e khó giữ bền. Gia đạo gây cản đã gây nên ảnh hưởng đó, Cần nhận nhận, nóng nảy sẽ khó cứu vãn tình thế đó. Có hành sự nên đề tháng 11 hãy làm. Và mới giữ bền được. Mậu Thìn 42 sự nghiệp có phần ịch dự tuy việc làm ăn chẳng có gì trở ngại bao nhiêu nguyên nhân chính là vì tai bay họa gởi đấy thôi. Đề phòng khẩu thiệt nhé.

Tân Tỵ 29 việc làm ăn có nhiều trở ngại, tiền bạc hao hụt vì việc không đầu, tâm tình vì vậy cũng kém yên vui. Thay đổi là điều tương đối nên tránh đừng quá tin người mà sau này hối chẳng kịp đó. Gia đạo cũng đừng để lời bàng quan chi phối mà sẽ có hậu quả không hay. Cuối năm tài lợi khá hanh thông. Kỉ Tỵ 41 sao Thổ tú, hạn khá nặng, việc làm ăn chớ ý vào lợi thế mà khó trở tay, kẻ tiểu nhân khá mạnh mẽ, đừng an thua mà rồi sẽ đổ tung đình lời thời lắm đó. Cần tránh bốn ba, nên tịnh dưỡng sẽ đỡ phần nào. Tháng 5 và tháng 9 đề phòng kỹ mọi mặt. Đinh Tỵ 53 một năm kém, nên an phận thủ thường, bốn ba nhiều có hại cho thân phận lắm đó.

NGO: Nhâm Ngọ 28 khá khác kỳ. Bất cứ việc gì cũng phải cần trọng cho lắm. Chớ vin vào lợi thế hấp tấp giải quyết công việc sẽ gặp làm điều ăn hận. Giao du bè bạn cũng như làm ăn coi chừng bị họa tai bất ngờ. Dù sao nhờ Thái âm cũng sẽ chẳng đến nỗi nào, việc làm ăn sẽ hanh thông vào giữa năm. Canh Ngọ 40 một năm đầu rất khác quan. Hành sự khá tốt song cần đề đặt, đừng hấp tấp dứt giải đoạn mà kết quả sẽ ngược lại và đem đến nhiều khổ tâm lắm đó. Tháng 6 tốt, nên hành sự, tháng 11 khác đề phòng tai nạn. Mậu Ngọ 52 sự nghiệp khá vững, tài lợi vượng khá vào tháng 5 song có tiểu nạn vào tháng kế, không khéo sẽ lời thời lắm đó.

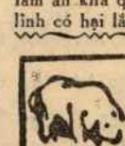
Quý Mùi 27 cần nhiều đề đặt trước khi quyết định việc gì hệ trọng. Chủ quan quá sẽ hối chẳng kịp đấy. Gia đạo có làm lo buồn, tiền bạc vì vậy cũng kém khuyết, cần thận trọng đừng quá tin ai mà nguy thêm. Cuối năm hay đúng hơn là từ tháng 10 mọi mặt sẽ ổn định. Tân Mùi 39 xuất vốn làm ăn lớn được, có tài lợi vào khá quan tâm. Nhưng vì gặp Tang môn nên gia đạo có làm chuyện buồn, hao tài thì chẳng có gì đáng ngại lắm. Tháng 9 đề phòng tiểu nạn, tháng 12 nên cần trọng lời ăn tiếng nói kẻo bị tai bay họa gởi đấy. Kỵ Mùi 51 vận xấu lắm, cần giữ gìn thân phận cho lắm, bốn ba nhiều vừa tai công vừa ăn hận đó. Cuối năm tương đối tốt.

THÂN: Giáp Thân 26 mấy tháng đầu tâm tình hơi rối song có quí nhân phù trợ nên mọi việc đều sẽ dần xếp ổn thỏa. Việc làm ăn trong năm hanh thông lắm, có dịp tiến lên địa vị khá quan tâm. Riêng về sức khỏe nên thận trọng giữ gìn vào tháng 5. Nhâm Thân 38 tài lợi khá để chịu, sự nghiệp chỉ bình thường, việc làm ăn xuôi chèo mát sóng về gia đạo có buồn lo nhiều nỗi nhất là về mặt con cái cần đề phòng nhất là về lời ăn tiếng nói kẻo xảy ra làm lời thời và đại hao nữa đó. Tháng 6 đề phòng tai nạn xe cộ. Canh Thân 50 sao hạn khá nặng song nhờ Thái dương sẽ chẳng hề gì. Cần tránh bốn ba dù có lợi. An phận và tịnh dưỡng tốt hơn.

Ất Dậu 25 sao Thái dương, kiệt tình song vì gặp Thái tể, chớ liều lĩnh bất cứ việc gì dù thấy lợi rõ, không khéo sẽ gặp làm điều chẳng lành và có thể nguy cho thân phận nữa. Cần thận trọng, đừng để lời bàng quan chi phối nhé. Tài lợi vượng khá từ giữa năm trở đi. Quý Dậu 37 đại hạn đấy. Gặp rất nhiều ưu tư hoặc lỡ dở việc làm ăn. Gia đạo có bất hòa, nhận nhận sẽ chẳng có gì nguy hại lắm. Cần đề phòng kỹ tháng hai và tháng 10. Tháng 11 tương đối để chịu mọi mặt. Tân Dậu 49 vận số tương đối tốt, hành sự cứ yên chí thể hiện song đừng quá lớn vì gặp Thái tể và Huỳnh tuyền, coi chừng bệnh cũ tái phát mà khó trở tay đó.

TUẤT: Bính Tuất 24 vận không mấy tốt, việc làm ăn nên cần thận, coi chừng kẻ tiểu nhân gạt gẫm. Tâm tình cần sáng suốt, đừng dễ bị chi phối mà rồi dạt bằng nói sóng có hại lắm. Tiêu hao. Gia đạo có lo buồn nhỏ. Tháng Giêng đề phòng tai nạn bất ngờ. Giáp Tuất 36 vận không mấy tốt, đề phòng tai nạn hoặc họa tai. Việc làm ăn chớ thay đổi cũng chớ khước trương, nên giữ mực bình thường tốt hơn. Gia đạo có mấy mối giằng mắc, ổn hòa có thể giải quyết êm đẹp, trái lại là nguy thêm. Tháng 7 cần trọng mọi mặt. Nhâm Tuất 48 công việc làm ăn khá quan, tài lợi vượng phát. Riêng gia đạo kém vui, tin lời bàng quan hành động liều lĩnh có hại lắm đó.

Đinh Hợi 23 sao Thổ tú lại gặp Điều khách, Huỳnh tuyền, vận khác kỳ nhiều. Hành sự gì cũng phải cần đo cho kỹ lưỡng trước khi quyết định. Gia đạo có làm chuyện lo buồn, cần nhiều bình tĩnh và sáng suốt mới cứu vãn được. Đừng tin lời ai mà bị gạt gẫm hao tài không ít đấy. Ất Hợi 35 vận có nhiều khác kỳ thay đổi là điều nên tránh, làm ăn lớn có điều bất tương vào dịp nhĩ lục cá nguyệt. Sau đó tài lợi vượng phát tương đối. Gia đạo có sóng ngầm, cần đề phòng cho làm Quý Hợi 47 sao Văn Hồn có phần khác kỳ. Việc làm ăn có chướng ngại, liều lĩnh có hại thêm. Lưu tâm đến sức khỏe và gia đạo kẻo nguy đó. Tiêu hao thân phận mới yên. Tháng giêng và tháng 8 đề phòng mọi mặt.

TIẾNG THƠ XUÂN

Tiếng thơ mùa Xuân năm mới bắt đầu bằng một MONG ƯỚC để thương của nữ sinh Võ Hà Thu Thủy (Tây Ninh) mà cũng là mong ước của những người dân Việt còn tối thiểu lương tâm trước những đau thương tan tác đã chịu nặng trên mảnh đất quê hương quá nhiều thống khổ của chúng ta.

Tôi không chọn tiếng nói của những người đã quá từng trải, đã kết chặt cuộc đời mình vào những nhịp đời lên xuống, biến chuyển vì tôi không hy vọng gì và cũng không bao giờ dám tin ở những người quá khôn ngoan đó. Và tôi rất bằng lòng với những lời chân thành, mộc mạc dưới đây :

Mong ước

Nguyên cầu non nước thanh bình, cho Xuân Dân tộc thắm tươi quê hương. (viết cho VƯƠNG GIẢ LAN và THU)

Em chẳng phải văn nhân hay thi sĩ
Nhưng mỗi năm vào dịp giỗ đông sang
Cõi lòng em sao cảm thấy bàng hoàng
Hồn thơ đây, mặc dầu « thơ con cóc » !
Em đoán chắc khi mọi người đã đọc
Sẽ bật cười « con nhỏ » thật trớ trêu,
Vẽ trời mây trắng nước đủ điều
Thêu lấm chuyện không đâu... giàu tương
tượng !

— Xin thú nhận...
Tuy rằng giàu mộng tưởng,
Nghĩ xa xôi nhưng chánh đại quang
minh
Em nguyện cầu, non nước sớm thanh
bình
Xuân hạnh phúc trở về Dân tộc Việt :
Hết tang tóc, dứt ngay trò chém giết
Nạn tương tranh họa xâm lược không
còn
Đề cha già khỏi mỗi mắt trông con
Cho vợ trẻ, con thơ mừng tao ngộ
Thuyền độc lập xuôi dòng bến đò
Từ Nam quan chạy thẳng mũi Cà mau
Dây cương sơn gấm vóc đẹp muôn màu
Đồng ruộng lúa phì nhiêu... trù phú.
Được ngàn ấy em vô cùng thích thú !
Và người người chắc cũng muốn như
em

Vui nhìn hoa đua nở rộ bên thềm
Ăn bánh mứt uống trà mừng năm mới
Xuân âu lạc một mùa Xuân mong đợi
Chúa Xuân lành xuất hiện khắp nơi nơi
Súng lạng im thay pháo nổ long trời
Đề báo hiệu Xuân hòa bình vĩnh cửu

VÕ HÀ THU THỦY
(Tây ninh)

Nhưng Mong Ước của người con gái nhỏ đặt
đào tình dân tộc đó có thành không ?
Tôi không phải là nhà tiên tri để nói mò những
giấc sẽ đến. Tôi cũng không muốn dựa vào những sự
kiện đã và đang có để làm một nhận định vì đã hơn
một lần trong cuộc, tôi thấy những bất ngờ giờ chót
làm đảo lộn tất cả những gì mà tôi tin tưởng.
Đừng ai trách tôi bị quan, thiếu nhiệt tình !
Ai mà không muốn thấy cảnh :

Huy hoàng

Cho lòng rung nước mắt
Thành hạt ngọc châu xa
Cho bao lời chua chát
Thành dòng suối bao la

Anh là rừng thông lạnh
Bên núi đồi uốn quanh
Nghe loài chim mở hội
Những khói dùn mong manh

Em làm cơn gió mới
Bên mình anh là lời
Tạo thành bao cung điệu
Như lời ru vánh môi

Rủ ngàn loài bướm lạ
Múa lên khúc hoan ca
Cho nàng xuân bừng tỉnh
Nơi dòng suối vị tha

Cho ngày thêm lặng đọng
Cho em tìm giấc mộng
Nghe huy hoàng về đây
Tận niềm vui mệnh mông.

KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

Mùa Xuân là mùa hứa hẹn. Nhựa sống dâng tràn. Cây đâm chồi, nảy lộc. Chim chóc reo vui mừng nắng mới, ấm áp, nồng nàn dệt phá tan tầng màn sương mù dày đặc, giá băng của ngày Đông. Tất cả những gì buồn thảm, nặng nề của năm cũ đều phải lùi bước, nhường chỗ cho niềm hy vọng bực khởi...

Do đó, tôi không muốn thấy ai như là những người em gái ngoan hiền phải :

Viết trong đêm

Cho NGUYỄN THÀNH PHƯỚC

Khi mặt trời không còn và anh nằm rũ
xương trong tối
Em đã nhìn thấy trên cao những trái
hóa châu màu đỏ
Đỏ như buổi chiều ngưng chiến của đôi
bên
Bây giờ tuổi trẻ của anh như cành hoa
héo úa
Em đã một lần thách thức với sầu đau
Cùng những đêm không ngủ
Ngày tháng sẽ không còn
Anh sẽ bỏ quên em
Như em bỏ quên cuộc sống
Khu hẻm nhỏ, con đường giới nghiêm từ
9 giờ tối
Sẽ bỏ quên chúng mình từ hôm qua, hôm
kia
Bắt đầu thời còi báo động
Em sẽ chăm rải bước vào hầm trú ẩn
Rồi bắt đầu bỏ quên hết đi vãng của
đời mình
Một đi vãng buồn thiu như dòng nước
mắt chảy dài từ chiến cuộc 20 năm
— Mùa Xuân còn đến nữa ư ?
LÂM BĂNG THỦY

Tôi lại càng không vui hơn nữa khi thấy trọng
thái tâm hồn của người thơ trẻ mà tôi rất mến và
hàng kỷ vọng ở ngày mai trong một :

Ngày sống

Ta ngậm cười tức cười
Trong tiếng khóc thảm đen
Ôi ! cuộc đời ngắn ngủi
Ta chợt thấy ngu hèn

☆

Sống thêm ngày một mới
Thêm vốn liếng xanh xao
Ta soi gương tự hỏi
Rồi cất tiếng nghẹn ngào

☆

Ta hỏi ta buổi sáng
Ta hỏi ta buổi chiều
Ta hỏi ta buổi tối
Nghe trầm nôi tiêu điều

TRẦN MẶC NGHỆ THẾ
— Hồn trẻ Hai Mươi —
KBC. 3720

Biết làm sao ?
Tôi tin rằng lớp tuổi trẻ ngày nay không bao
giờ muốn nghỉ, muốn nhớ đến những hình ảnh
không... khếch lệ đó nhưng họ vẫn không làm sao
quên được vì tâm mắt luôn luôn phải chứng kiến
những :

Đêm hóa châu

Đêm vẫn ngủ trên quê hương
Mẹ ốm con đỡ mười phương lạc loài
Tay gầy đêm tuổi trần ai
Hai mươi năm máu chảy dài thành sông
Đêm quê hương hóa châu hồng
Ngoài kia cuộc chiến bành bồng trôi theo
Súng khua tàn lụn quê nghèo
Ơi em, bình biển bay về tuổi xuân
Uống say nước mắt trầm luân
Ngày đêm bồng bềnh chia từng khổ
đau !

LÊ TIỀN DUYÊN
(Hồn trẻ hai mươi)
— KBC 485 — 2

Tôi có lần nói trong đời làm thơ, tôi đã có 3 giai
đoạn : (1) làm thơ cho một người. (2) làm thơ cho
chính mình. (3) làm thơ cho cuộc đời. Nhưng rồi...
khi trót đã làm thơ cho cuộc đời rồi bỗng thấy...
sợ tất cả những gì mình nghe, mình thấy ! Và
không muốn làm thơ nữa.
Tôi lại bỗng có ý muốn được sống cho chính
mình — chỉ cho chính mình thôi — như tác giả :

Mùa Xuân trên cao

Từng phiến u sầu bay tả tơi
Ướm lên màu mé lá me rơi.
Mùa Xuân về để khơi màu nhớ
Nuôi tiếc dâng đầy năm tháng ơi !

Vẫn biết xa nhau là mất hết
Nhưng lòng sao mãi vẫn vương ai.
Người đi ngun ngứ ngàn thương nhớ
Đã bao quên mà nhớ nhớ hoài

Vội vã mùa đông bước tới cùng
Tình mình xa quá phải không Anh ?
Hoa lòng đã úa ngoài hiên lạnh
Trên lá me sầu phai sắc xanh.

Đôi mắt, người ơi, nay vẫn ấm
Đôi môi người hơi, vẫn còn tươi,
Mà Anh nay đã phương trời thăm
Nên phải ưu tư giữa cuộc đời.

Dấu biết đường xa còn suối nhỏ
Rẽ nguồn ôm nuôi tiếc bàng khuâng,
Nay chưa nuôi trọn hoa tình ái
Mai nữa làm chi hỡi cố nhân :

Xa mãi tháng ngày qua rục rờ
Thần gầy sao đến hết thương đau ?
Dang tay níu lấy mây hồng phấn
Bóng nhớ tình xưa đã nhạt màu.

Người hơi nhân danh là hạnh phúc
Xin người xóa bỏ những thương yêu,
Đem đi hoa mộng trong tình đó
Để nói quên, quên rất thật nhiều...

Tháng mười một 68,
T.P. DAN THÙY

Hãy oc như tác giả

Giọt lệ đêm Xuân

Em đón Xuân bằng nước mắt
Bến duyên lỡ bước sang ngang
Hận buồn tràn dâng thế kỷ
Viên ảnh ngày xưa hoang tàn

Ray rứt tâm tư lạc nẻo
Tạ từ theo dấu độc hành
Vòng tay lịm tình đáy mộ
Nhớ thương trao khói xây thành

Muốn tìm biên giới vũ trụ
Cho tròn hẹn ước ngày xanh
Bên em, trời ơi người ấy !
Biết nói làm sao giờ anh ?

Họ không đoá dầy phụ rày
Nuông chiều âu yếm thương em
Bài toán tình yêu thiếu số
Tâm tư thôn thức thâu đêm

Giao thừa vạn lời tâm niệm
Anh đứng nhớ chuyện đời Sim
Hoa tình chẳng còn hương sắc
Nuôi chi giấc mộng triền miên

Àm thầm đón Tết bằng lệ
Anh ơi ! Thông cảm cho em
Đêm Xuân cúi đầu tạ tội
Linh hồn vực khóc bên rèm

Người ấy, viên phôi sắp về
Tim em nứt tái tái
Chừ đây thôi đành lói hẹn
Ngày sau tìm nôi câu thề

Thân em vô vàng sống quặng
Cuộc đời đã mất màu xanh
Tha thiết xin anh đừng trách
Tình yêu sao quá mong manh !

PHƯƠNG ĐÔNG

Mùa Xuân con gái

Ơi ! quê hương những mùa Xuân ?
Qua rồi tang tóc bằng khung tuổi hồng
Vòng mi trùng nhớ mùn đông
Chày dài trên tóc mà hong tuổi dần !

Thời gian là những chuyến tàu
Trùng dương sóng vô lao xao hải hành
Bây giờ còn gì nữa anh ?...
Bây giờ chính chiến xây thành lũy cao

Bây giờ anh ở phương nào ? ? ?
Đề miên hậu tuyến ra vào nhớ trông
Bây giờ là mùa Xuân hồng !
Mùa Xuân con gái như dòng nước trôi

Kìa dòng Bến Hải chia đôi
Cách ngàn ở đó mình thời an tình
Bây giờ còn gì cho Trính ? ? ?
Còn gì tao ngồi đắng trình xa xôi

Thời còn gì nữa anh ơi
Mùa Xuân con gái chơi với độc hành

CAO TUẤN
(M.D.C)

Thơ lính ngày Xuân

Bất nhịp cầu duyên trao luyến thương
cùng em anh sẽ nguyện chung đường
đủ tình hai đứa chưa tròn mộng
vân gói nơi tìm vạn tiếng buồn

Vân nhớ thương như thuở ban đầu
vân ôm tròn mộng suốt canh đầu
vân thường mơ bóng người em nhỏ
để mắt nai tơ ngập lệ sầu

Ái biết giùm anh trong đáy tim
sắc son là vạn tiếng tơ mềm
minh sơn chưa cạn lời chung thủy
hương phấn nào đây — hột sống chìm

Anh vẫn tìm em trong giấc mơ
đón trăng ghé vận mây bài thơ.
để hồn phiêu dạt theo mây khói
cho gió sương trao chút mộng hồ

Anh vẫn tìm quên theo tháng năm
đường khuya bóng nhỏ bước đi thăm
trở về quê cũ nghe lá đổ
vui mộng ngày xanh trong tối tâm

Ái biết chàng anh ở cuối trời
trắng đêm ngồi đếm hạt sương rơi
cho niềm bằng giá đồn tâm thức
để mặc bờ môi héo nụ cười

Mơ ước làm chi thêm nhớ nhưng
cho hoang phiếm lạnh loang tơ chùng
rời mai tay trắng hoàn tay trắng
xác pháo nhà ai rục rỡ hồng

Bóng nhỏ về khuya anh với anh
tìm quên theo nhịp bước quân hành
bụi đường khói súng cài lên tóc
gợi kiếp Sóng Hồ lên tháp canh

Cứ đếm thời gian theo đốt tay
cho sương khuya lạnh thấm vai gầy
cho lời thệ hải tan theo gió
cho kiếp thân nghèo vụt cánh bay

Trăng rụng xuống dần đêm trở khuya
ngoài sông gió lạnh cứ đưa về
mắt mờ ngân lệ nâng tay bát
cho đoạn thơ sầu chêm tái tê.

THANH VŨ

(Phan Rí)

Quán Y viện Đoàn mệnh Hoạch
K.B.C. 3.265

Mùa Xuân quê hương

Gởi V. Hương em tôi

Từ xa phương trời đó
Em nhớ trời Việt Nam
Mùa Xuân nhiều hoa nở
Biên thư về hỏi thăm

Anh biết trả lời sao
Mùa Xuân lắm u sầu
Sợi linh hồn tuổi trẻ
Hưng hờ mắt hĩa châu

Năm năm tròn tuổi lính
Năm năm không mùa Xuân
Đất mẹ gầy xơ xác
Nghe hồn khóc rừng rưng

Anh đi vào cuộc chiến
Mang niềm tin mệnh mang
Mai này tàn binh biển
Nhìn mùa Xuân rờ ràng

Nhưng buồn thời em ạ
Mùa Xuân trời quê hương
Tuổi trẻ mình xa lạ
Hồn gọi buồn vẫn vương

Thêm một mùa Xuân đến
Đất mẹ buồn đau hiu
Em có còn nước mắt
Khóc dùm anh ít nhiều

NGUYỄN ĐỨC TRẠCH
Người yêu Phú Nhuận

Điều tình tôi và Xuân

Xuân về từ cõi lạ
Lời nào hát cho ta
Xuân về trên đất mẹ
Lời nào hát cho em

Ta đi về chân núi
Tìm dấu người thân yêu
Em đi về bến đò
Mưa xanh sao cõi đời

Hồn xa người phiêu lãng
Ta hát lời bơ vơ
Ngày ngủ dài trên tóc
Lệ em đã khô rồi

Ta gọi đời quên lãng
Tay che nỗi u sầu
Tình trăm năm xa lạ
Hồn chợt buồn bay cao

Mùa Xuân về hiu hắt
Trên tóc người lãng du
Chim bay về hợp mặt
Ta theo gió lên trời

Xuân về trong mắt lạ
Lời hát nào xôn xao
Ru hồn ta trong gió
Ru đời quên xót đau

Lệ người rơi trên lá
Hoa trở hồng sớm mai
Ta ngủ buồn trên đá
Nghe nước mắt trời dài.

TỔ NHƯỘC CHÂU
Δ Liên nhóm văn nghệ Vinh Bình

PENI-V Thuốc viên trụ-sinh loại mới
'PENICILLINE-V' uống dễ-dàng mà
công-hiệu như chích PENICILLINE-G

ĐÊM XUÂN KÌ DẬU

(Tiếp theo trang 5)

Nay gió núi, nay mây ngàn cô nết ! ...
(Quay gọi Tôn Bản và chỉ tay vào một chiếc ghế)
Tôn cận vệ ! Hãy mau mau mở trời.
Mời Tướng quân an tọa cầm đèn này.
Cao kiến chờ nghe, tâm sự xin bày ! ...
(Tôn Bản đến mở trời nhưng Nguyễn Cảnh gạt ra, đồng dục máng...)

NGUYỄN CẢNH :

Quân thổ phi, đừng dờ trò dụ dỗ.
Đừng vọng nói, làm ta thêm phần nộ !
Phủ quý ư ? Bồng lộc ư ? Rõ thường !
Đời ta quen đây đạn tuyết cùng sương.
Bên Chúa Nguyễn bôn hạ từ khởi nghiệp.
Oai danh đây, bốn phương đều cả khiếp.
Nay lẽ nào quý mợ dưới chân người !
Một lúc sa cơ, dù chết vẫn cười.
Tâm chẳng lạc, và lòng không phân bội ! ...

TÔN SĨ NGHỊ (Giận dữ) :

Câm miệng lại, nếu mi còn lớn lối.
Cường lời ta, mạng sống ắt không còn.
Tài ba chỉ mà chẳng biết khôn ngoan.
Tìm lẽ sống an nhàn cơ hội tốt ?
Tôn cận vệ ! ...

TÔN BẢN (Chạy đến) :

TÔN SĨ NGHỊ (Chỉ Nguyễn Cảnh) :

... Giậm vào ngục thất ! ...
Dụ hàng thêm, mai sáng còn cứng đầu.
Pháp trường kia, cứ chém, khỏi cần tâu ! ...
Tôn Bản vâng lệnh dẫn Nguyễn Cảnh giam vào ngục...
TÔN SĨ NGHỊ (Tiếp) :

QUÂN SĨ :

Đưa người con gái đẹp.
Bắt được ngày hôm qua.
Vào đây ngay lập tức.
Đề nằng dâng rượu ta.
Cho vui điệu phần nộ.
Viên giặc vừa ra ! ...
(Một tên quân dẫn Hồ Lệ vào. Tôn Sĩ Nghị nhìn nằng một Hán hất mắt cười...)
TÔN SĨ NGHỊ (Lả lơi, vồn vã) :

Ồ ! ... Kinh chào người đẹp !
Phiên người trong phút giây.
Giữa cơn ta bực bội.
Rượu đào dâng giải khuây !
Tội người rồi sẽ liệu.
Biết điều... ta nói tay ! ...
HỒ LỆ (Đỏ mặt căm tức) :

Tôn Sĩ Nghị, lại dờ trò hèn hạ.
Tướng như mi, nói thế nghe được sao ?
Ta phải đâu phường cô hát ả đào.
Mà chúc rượu cho nhà người giải muộn ?
Điều chết chóc là điều ta vẫn muốn.
Đừng hồng đem thói ấy cợt trêu ta ! ...
TÔN SĨ NGHỊ (Khé cau mặt nhưng không có sắc giận, còn thích thú thêm) :

Giọng nằng hay như oanh hót chim ca.
Dù si và vẩn nghe êm dềm lạ !
Muốn được cùng nằng nên duyên vàng đá
Đưa đời nằng lên tột đỉnh cao sang.
Xin chờ nghe tiếng đáp của oanh vàng ! ...
HỒ LỆ (Nghiến răng) :

Hừ, đã bảo ! Người còn chưa biết hồ !
Còn dờ dờ nói thêm lời khà ố !
Ta như vậy, đâu thể là vợ người.
Và chẳng ta, ta đã có chồng rồi !
Đừng mua chuộc bằng cao sang tột đỉnh.
Trước uy thế, lòng ta luôn kháng định,
Thà chết vinh hơn sống nhục cằn người ! ...
TÔN SĨ NGHỊ (Nổi giận) :

Rõ ngu si, và nếu quyết cường lời.
Mai ta chém đầu nằng, xong Nguyễn Cảnh ! ...
HỒ LỆ (Hoảng hốt) :

Hả ? Nói gì ? Người yêu ta Nguyễn Cảnh...
TÔN SĨ NGHỊ (Găng giọng nhắc lại) :

Hừ, nghe đây ! Mai sáng rạng bình minh.
Pháp trường kia, ta đem Cảnh hành hình !
Cả nằng nữa, cho hết loài hèn nhục ! ...
HỒ LỆ (Kêu lên) :

Ồ ác độc ! ... Nhưng không, không thể được...
(Giữa lúc ấy, Tôn Bản bỗng chạy vào phi báo...)
TÔN BẢN (Giọng hấp tấp) :

Dạ, kính thưa chủ tướng.
Thảm thính vừa cho hay.
Tây Sơn quân mười vạn.
Rần rộ suốt đêm ngày.
Từ Nam tiến ra Bắc.
Hiện đang dừng nghỉ ngơi.
Ăn Tết, đèo Tam Điệp...
TÔN SĨ NGHỊ (Ngắt ngang) :

Ồ Nguyễn Huệ tài chí mà quá khiếp.
Hãy lui ra, để đó mặc ta lo ! ...
(Tôn Bản lui ra, Sĩ Nghị quay nhìn Hồ Lệ, tiếp...)
Thế nào nằng ? Lăn nữa, trả lời cho.
Đề ta liệu, định phần, tha hoặc giết...
Trước tin Nguyễn Huệ kéo binh ra
Bắc đánh quân Thanh, Hồ Lệ nghĩ nên hy
sinh đời mình, để cứu Nguyễn Cảnh được
trở về hiệp sức cùng nhà Tây Sơn, diệt loài
xâm lăng. Nằng cương quyết ra điều kiện...)

HỒ LỆ :

Nếu quả thật mi là tay anh kiệt.
Không thù vơ và thật dạ yêu ta.
Nhà ngục kia xin hãy thả chàng ra,
Rồi ta sẽ cùng mi nên vàng đá ! ...

TÔN SĨ NGHỊ (Vui vẻ kiêu hãnh ra mặt) :

Một tay lấp biển dời sông phá núi.
Ngại gì tên giặc cỏ mà không tha !
Hãy yên tâm, xin hứa với nằng là,
Mai sáng sớm, Nguyễn quân lia khỏi ngục ! ...

HỒ LỆ (Hoài nghi) :

Tin gì được, lời mi trong giây phút.
Muốn gần ta, ai biết mi lừa ta ? ...

TÔN SĨ NGHỊ :

Rõ khôn ngoan và thông suốt thật mà.
Người như thế đáng cho ta vị nể !
Quân sĩ ! Truyền lệnh ngay Tôn cận vệ.
Đưa Nguyễn quân ra khỏi chỗ nhà giam !
Thêm lời ta, Hồ Lệ, người tình nhân.
Của Nguyễn Cảnh, giờ thành Tôn mạng phụ ! ...

HỒ LỆ (Kinh hoàng trước câu sau cùng bất chợt của Sĩ Nghị) :

Trời ! Ác độc thay lời ấy ! ...
(Và Hồ Lệ gục đầu nức nở khóc, rồi vì quá đau đớn, nằng khẽ ngất lịm đi...)
TÔN SĨ NGHỊ :

Kìa ! ... Sao thế Hồ Lệ ? Hồ Lệ.
Lương y đâu ? Lương y ! ...
TIẾNG VỌNG :

Đã thắng cuộc hân còn cho chưa đủ.
Lại bày trò nhân gởi, giết hèn ai ! ...
CẢNH II

Tư phòng Tôn Sĩ Nghị. Đêm mừng 5
tháng giêng năm Kỷ Dậu (1789). Đèn hoa
giăng khắp. Tiếng ca xang của đoàn cung
nữ múa hát rộn ràng vang... Sĩ Nghị vừa đi
mê ôm Hồ Lệ trong lòng, vừa tu từng cốc
rượu nồng cay do Hồ Lệ ép mời...
HỒ LỆ (Ngã ngửa cổ làm cho Sĩ Nghị say) :

Hãy uống nữa đi, chàng ơi, hãy uống !
Uống cho say, cho ngây ngất men tình.
Cho hôn mê mê lên vút từng xanh !
Việc trần thế, mặc người, ta cứ mộng...
Đêm xuân thắm, tuổi vàng, qua rất chóng !
Tình đời ta, chắc bền mãi trăm năm ? ...
TÔN SĨ NGHỊ (Đã ngã say) :

Lời nằng hay như nhạc khúc xa xăm.
Đông vọng lại nghe bài tài ta lạ !
Càng thích thú khi hồng lên đôi má.
Miệng nằng cười lạnh lạnh xoáy hồn ta !
Rớt nữa đi, mười búp trắng nõn nà.
Dưới tay đó, rượu cay thành chất ngọt ! ...
(Bên ngoài bỗng có tiếng xôn xao. Tôn Bản hơ hai
chạy vào...)

TÔN BẢN :
Kính thưa chủ tướng.
Nguy cấp đến nơi !
Tây Sơn công phá.
Tan nát Hà Hồi !

TÔN SĨ NGHỊ (Kính thường giận dữ) :
Ghê gớm nhỉ ! Giặc Tây Sơn gan góc !
Ta phải ra tài giết chúng một phe ! ...

HỒ LỆ :
Có sá gì đâu một lũ giặc quen.
Mà vội vã Tướng công làm trận mạc ? ...
Hãy can ly này, thiếp thêm ly khác.
Hết vô rồi lên ngựa cũng vừa thôi ! ...

TÔN SĨ NGHỊ :
Ờ nhỉ, người yêu ta nói phải lời.
Hãy cứ rót, rót nữa đi, cùng uống ! ...
Vui chốc nữa rồi ra ngoài chăng muộn ! ...

TÔN BẢN (Lại chạy vào) :
Kính thưa chủ tướng.
Đã thêm nhiều thành.
Về tay quân giặc.
Lửa ngót trời xanh !
Sấm quân tự tử.
Đống Đạ tan tành !
Sĩ Long chết trận.
Và cả Thế Hạnh ! ...

TÔN SĨ NGHỊ (Giật mình chợt tỉnh cơn say, hoảng hốt kêu) :
Trời ! ... Nguy cho ta ! ...
Quân sĩ ! ... Yên ngựa...
**Tôn Sĩ Nghị vừa bước tới định chạy ra ngoài. Hồ Lệ đã nhanh tay nắm lại, rút
đoàn đao giấu trong người đâm Sĩ Nghị...
HỒ LỆ :**

Sĩ nghị ! Ta giết mi ! ...
**TÔN SĨ NGHỊ (Né khỏi, cả giận cướp đao
đâm lại Hồ Lệ...) :**

Tô gan, còn tiện tí !
À ra, mi phân bội.
Cho mi về âm ty ! ...
**Hồ Lệ bị đâm, chỉ kịp kêu lên một
tiếng ư nhỏ, rồi ngã quỵ xuống... Bên ngoài,
quân Tây Sơn reo hò bốn phía. Lửa rực đỏ
trời Thăng Long... Sĩ Nghị, mặt tái như cây
sậy, quính quáng vọt nhanh ra ngoài, thốt
vội lên lưng ngựa chạy theo đám tàn quân
qua sông Nhị Hà thoát về Tàu. quân cả ẩn
tín... Nguyễn Cảnh dùng mảnh xua quân tới,
nhưng Sĩ Nghị đã xa bay, chàng chỉ còn tìm
thấy Hồ Lệ đang nằm quằn quại với vết
thương đâm máu ở ngực...
**NGUYỄN CẢNH (Nhìn Hồ Lệ, vừa oán
hận, vừa thương hại, giọng mỉa mai...) :****

Hồ Lệ, con người bội phần xưa,
Đã quên ước thề thờ giao mùa !
Zou say cùng giặc, nay sao thế ?
Đề tiện nằm đây, chết hèn vừa ! ...
**HỒ LỆ (Đau đớn nhìn Nguyễn Cảnh, mắt lệ
chảy dài...) :**

Nguyễn Cảnh chàng ơi, xin hãy nghe,
Vì ai nên thiếp phải vong thế !
Chết chưa chỉ nửa, cảnh hoa rú,
Lòng đất sâu kia, sắp sửa về ! ...
Đánh đời thân này cứu mạng ai,

Nhà giam ai được thoát ra ngoài ?
Xác thân hầu giặc, lòng luo, tướng,
Đều mới tình xưa đậm chẳng phai ! ...
Và rồi trong một đêm nay,
Cường vùi tâm giặc, cho ai tung hoành ! ...
Hân vinh tay kiếm chưa tinh,
Thù không trả được, thêm tích bội vong ! ...

**NGUYỄN CẢNH (Đã hiểu, vô cùng hổ
hân, vội vàng đến ôm Hồ Lệ...) :**
Giờ đây nai mặt song song,
Hiếu ra mới biết là lòng ai đau ! ...
Trước em, xin lẳng cúi đầu,
Những mong nghe được đôi câu dung tích ! ...

HỒ LỆ (Đã môn hơi) :
Dù không duyên kiếp ba sinh,
Một lời đã hứa... cũng thành... nghĩa ân...
Trước khi từ biệt... cõi trần,
Tướng nhau đem xác, chôn gần... mộ cha ! ...
Đề hồn theo ngọn gió sa,
Sông xưa... nghe sóng... reo ca... giải hèn ! ...
Giã chẳng... ở lại... bình an...
NGUYỄN CẢNH (Gào lên thâu thiết) :

Ồi Hồ Lệ, Hồ Lệ... nằng ơi ! ...
Đôi ngà âm dương cách biệt rồi !
Anh ở, em đi... tình chết lịm,
Lòng đau ngàn thuở vẫn khôn người !
Khải hoàn lừa dối muôn nơi,
Trong ta cũng đây một trời nát tan ! ...
Từ đây chia cách đời dang,
Tìm đâu cho được bóng nằng... hời ơi ! ...
**Nguyễn Cảnh vuốt mắt Hồ Lệ, lặng lẽ
ngủi bề xác nằng từ từ đứng lên, lặng lẽ
bước ra ngoài, lên lưng ngựa buông cương
lững thững xuôi về hướng giòng sông
Giàng Thủy xa xăm... Tiếng reo hò, la vang
đắc thắng vẫn còn đang rộn rịp khắp thành
Thăng Long ngan năm oai dũng.**

KBC : 4,822, miền Hòa tuyến,
chớm Xuân Kỷ Dậu 1969.
THANH VIỆT THANH

Năm mới
cung chúc
Tân Xuân

NĂM MỚI CUNG CHỨC TÂN XUÂN

HOA-PHƯỢNG

TRƯỜNG DẠY CẮT MAY LỚN NHẤT THỦ ĐỘ

461. PHAN-ĐÌNH-PHÙNG — SAIGON 461

— Dạy bảo đầu thành tài 60 kiểu Âu, Việt phục, 20 kiểu áo
Đầm trẻ em và Thời Trang phụ nữ. Kiếm việc làm cho học viên sau
khi mãn khóa và dự thi lấy cấp bằng TỐT NGHIỆP.
— Học phí nhẹ, nội trú đủ tiện nghi, kỷ luật nghiêm minh.
Đã được tin nhiệm toàn quốc rất xứng đáng cho phụ huynh gởi con
em đến học.
— Nữ Hiệu Trưởng có cấp bằng cắt may khéo nhất Việt -
Nam luôn luôn sáng chế nhiều kiểu áo đẹp và mới nhất 1968 để chỉ
dẫn học viên.
— Máy, Vải và tất cả dụng cụ do nhà trường cung cấp.
ĐẶC BIỆT : Chỉ thân nhận nữ học viên.

ĐAU NHỨC
Budon

triệu chứng đau nhức, nhức xương
đau mình, nhức mỏi

KH 92 BYT/QCOP

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG midol

triệu chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CAM CUM, ĐAU LƯC CỎ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Pub TÂN-TRÍ

KÍNH CHỨC TÂN XUÂN

Tôi là **HỒ-VĂN-SÀNG**

Quảng cáo viên các Nhật Báo tại Đô Thành

Xin thành thật kính chúc quý ông Giám Đốc nhà thuốc Đông Y,
Tây Y, Giám Đốc Viện bảo chế, Giám Đốc Trường Trung Tiểu
Học,
Giám Đốc Trường Chuyên Nghiệp, Giám Đốc Thương Gia Kỹ
Nghệ Gia, Giám Đốc Salon, và quý ông Chiêm tinh Gia, Tướng số
đá có lòng chiếu cố đến tôi trong năm 1968 (về việc Quảng cáo).
Tôi thành thật kính chúc quý ông qua năm 1969 (KỶ DẬU)
được sống mạnh trên đường thương mại và đầy đủ sức khỏe để
thường xuân.

HỒ VĂN SÀNG
345, Bến Chương Dương — Sài Gòn

KH số 101 ngày 24.3.64

Elixir Antidiarrhéique

Hỏi thuốc
TRỊ TIÊU CHÁY
KIẾT, ĐAU BỤNG, Ợ MỬA
HIỆU Con Rồng
TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

HÀI XUÂN XE DUYÊN THẨM

(Tiếp theo trang 8)

tên du thủ du thực ở chợ Đông Xương quanh năm sống với nghề cờ bạc và lợi dụng bộ mã diêm đũa để lừa gạt dân bần. Nhiều lần nó đến nhà thả hơi đánh tiếng với mẹ Vương nhưng mẹ Vương sợ Túc Giới ghen nên không dám là lời với nó.

Ngô công vận hồi đôi ba lượt nhưng cả bọn đũa nào cũng kêu oan ám í, thế thốt vang rân cả công đường. Ngô công bèn sai lính đem giam chúng nó vào miếu thần hoàng, lột hết y phục và cùm chân lại. Sau đó, ông cho tắt hết đèn, khép cửa lại kín mít và bảo:

— Chúng mày cứng đầu không cung thì ta phải nhờ đến thần nhân giúp sức. Liệu hồn cho đũa sắt nhân.

Rồi khép cửa lại đi ra. Bọn du đảng bị nhốt trong miếu tối, lớp sợ thần hoàng, lớp bị muỗi đốt nên kêu khóc ầm ỉ suốt đêm. Hôm sau, Ngô công bắt đem ra khám lại từ đũa. Đến tên Thạch Côn, Ngô công bèn chỉ ngay một nó nạt rằng:

— Mày là đũa sắt nhân. Rồi rằng rồi: thần nhân đã đánh dấu trên lưng mày đây.

Quay lưng nó lại quả nhiên có đánh dấu sơn đỏ. Thạch Côn thất sắc lật đặt quỳ xuống cung xưng:

— Xin ngài tha mạng cho con. Con đã lỡ tay đâm chết thầy lang họ Biện.

Ngô công đắc ý không hề thàng du đảng đã

mắc mệy vật của mình. Ông biết tên này lang lợi nên có ý nghi ngờ nó rồi, nhưng nếu không dùng trí thì nó không thú tội. Vì vậy ông lấy sơn đỏ bôi vào trường, tất cả đèn dóm rồi dọa thần nhân sẽ đánh dấu vào lưng. Kể có tội tất sợ nên tựa lưng vào tường để che dấu.

Ngô công bảo:

— Vì sao mày lại giết người. Hãy xưng cho rõ Thạch Côn không dám dấu, chỉ vào mẹ Vương và khai ngay một mạch:

— Nguyên do cũng do con mẹ này mà ra. Bà tánh nó lẳng lơ nên tôi ngờ nó có tình ý với tôi. Nhân chồng mẹ đi vắng, một đêm nó tới lên đến nhà định ngủ với tôi. Không hề khi đến gần cửa sổ tôi đâm phải một vật mềm mềm, nhất lên xem thì là một chiếc hài thêu. Có tiếng cái lầy nhau trong phòng tôi lẳng tai nghe mới hay mẹ đang tiếp rước anh chàng Túc Giới. Hai người đang cái nhau về chiếc hài thêu. Anh chàng họ Túc nghĩ mẹ cất dấu nên cố thiết đầu đuôi. Tôi nghe lỏm được mừng quá ôm chiếc hài chạy băng về nhà.

Ngô công chăm chú theo dõi cung xưng của nó, không hề vụ án lại rắc rối đến thế. Ông ta hỏi:

— Rồi mấy mạng hài đến nhà họ Biện định mạo danh Ngọc Sinh mà hiệp con gái người ta phải không?

— Thưa ngài, quả tôi có bụng xấu đó. Nhưng vì tôi không thông đường ra ngõ vào nên tôi mò lăm

ngay phòng ngủ của ông bố. Ông lang họ Biện hay được xách dao xông ra. Tôi bỏ chạy đến ven trường thì ông ta đuổi tới; túng quá tôi quay lại đoạt dao để thoát thân. Không hề lưỡi dao lại đâm ngay vào chỗ nghiêm...

Nghe nó cung xưng Ngô công nửa mừng nửa giận. Ông mừng vì vụ án đã kết thúc; đũa gian phải đền tội và mình oan được cho bao nhiêu kẻ bị hàm oan trong lao xá. Nhưng ông cũng giận đũa gian đã quá điêu ngoa làm liên lụy đến những lương thiện, khiến họ bị dây dợ khổ sở bấy lâu nay.

Sau khi khép án hành hình Thạch Côn và đánh đòn Túc Giới, Ngô công truyền phóng thích Ngọc Thu Chuẩn, Vương thị và Yên Chi. Ông ta cho đòi Yên Chi và Ngọc Sinh đến công đường chỉ ngay thẳng Thạch Côn và bảo:

— Đũa giết cha nàng không phải là Ngọc Sinh, mà chính là thằng du đảng này đây.

Yên Chi làm lạ nhìn ông đăm đăm. Ngô công bèn cầm tờ tự thú của Thạch Côn mà đọc cho nàng nghe. Bấy giờ Yên Chi mới biết Ngọc Sinh bị hàm oan. Nàng thương cảm quá, nhìn chàng hai dòng nước mắt rưng rưng mà chẳng nói được lời nào.

Ngọc Sinh thấy nàng quyến luyến thì cũng đem lòng cảm mến. Nhưng cũng còn ngại tai tiếng, sợ lấy nàng thiên hạ chê cười. Vì thế mà hai người cứ đứng nhìn nhau, không ai thốt nên lời.

Ngô công hiểu ý cười bảo:

— Bần ăn của ta đã hoàn thành. Sau đây là đoạn kết. Vậy ta truyền cho người hãy lẳng tai nghe rõ rồi can cứ vào đó mà thi hành.

Yên Chi và Ngọc Sinh nghe thế nào mình cũng bị liên lụy ít nhiều nên chăm chú lắng nghe. Ngô công tăng háng lấy giọng đọc to:

— Truyền áp tề đứng ra làm mới, để văn nhân thực nữ xứng đôi. Án đến đây là hết. Hai người nghe rõ chứ?

Yên Chi và Ngọc Sinh mừng rỡ nhìn nhau bên lên giữa tiếng cười ha hả của Ngô công.

THANH-LÊ

ĐÊM XUÂN VÀO MỘNG

(Tiếp theo trang 28)

Dậu Hương ơi, ở lại với anh mãi nhé, anh yêu mẹ ma!

Dậu Hương lạc đầu.

— Ngày mai em đã đi đâu thay Bảy giờ, vinh biệt anh.

Bóng người con gái lướt qua cửa sổ. Huy cảm thấy lòng se lại. Anh thét lên: Hương, Hương ơi!

Huy giật mình tỉnh giấc, mới hay anh vừa gặp một giấc mơ. Diệu Hương vẫn hiện về báo mộng cho Huy hay về từ giá chàng.

Huy ngồi dậy, ôm lấy đầu buồn bã. Chàng nhớ lại ba đêm qua gần gũi với Hương. Ba đêm của buổi đầu Xuân, ba đêm mà anh mãi mãi không quên gì ba đêm vào mộng; giờ đây tỉnh lại chỉ một mình chàng.

Nhưng cũng từ đó, Huy không còn gặp lại Diệu Hương đã nâng hiện về như ba đêm đầu Xuân hay hiện về trong mộng.

Huy cố nén tiếng thở dài, tiếc thương đêm Xuân ngắn ngủi, vào mộng êm đềm.

Chàng định hôm sau sẽ ra chỗ vùi xác gà, xây cho nàng Hương nấm mộ...

VYÊN-LUÔNG

Cuộc đá Gà đầu năm Dậu

(Tiếp theo trang 10)

— Cha, ngon quá hén. Lấy tiền contrat của người ta rồi trốn mất biệt hén.

Nhìn lên thấy Ngọc Hương, Phương Quang hoảng hồn tót lên xe Suzuki của bà bầu Kim Chương giơng tuốt lên Biên Hòa chui vào trại lính trốn mà run cầm cập.

Trương Anh Loan còn lại, bình tĩnh đưa tay xách cổ hai con gà lên cười khà khà:

— Đem hai con gà này về Nha Trang nuôi chơi. Mấy tháng Mỹ thích coi đá gà lắm.

Đòm sơ qua bên vòng ngoài người ta thấy nữ nghệ sĩ Kiều Loan dửng dưng nhân nhân mặt:

— Ông hứa là sẽ đem về cho tôi con gà đá ngon nhất ở Pleiku mà. Tại sao tới giờ này vẫn chưa thấy.

Vừa lúc đó, có một chàng đại úy trẻ trẻ đi tới hai tay không có gì cả. Kiều Loan thét lên:

— Gà của tôi đâu?

Chàng Đại Úy ú ớ:

— Mấy tháng bạn cất cò nhậu cha nó rồi.

Kiều Loan bỏ lăn ra la hét om sòm khiến khán giả và nghệ sĩ phải bỏ lăn ra cười vì nàng ca si bị người nhỏ nết này.

Đòm đi đòm lại, năm nay bên hàng ngũ kỹ giả lịch trường vắng học chỉ có mặt Phi Sơn, Tuyết Si, Thủy Uyên và Thiên Hà.

Bốn tay kỹ giả có mặt xem thời chớ không tham dự. Tư Hoàng tui bên thóc mác thì Phi Sơn, Tuyết Si, Thiên Hà nhân mặt:

— Cầm trại trảm phần trảm liên miên. Làm sao đi đâu được để kiếm gà.

Thủy Uyên đứng kể bên xi một tiếng dài:

— Xí! Hai ông kia hông biết sao, chớ còn thàng cha Tuyết Si này thì làm gì có thời giờ. Lo nuôi gà rồi đi chơi với mèo.

Tuyết Si toan há miệng ra cái, thì Thủy Uyên trưng đôi mắt lên một phát khiến anh kỹ giả bay bướm hào hoa này đột nhiên xỉu ngay.

Thiên Hà cười khà khà thúc Phi Sơn và day sang nói với Tư tui:

— Tuyết si có Dân Sự Vụ Bội Tinh đệ nhất hạng mà.

Rồi cả hai cười lên hô hô. Tư tui hồng hồng gì cả đứng ngơ ngác khiến Phi Sơn thấy tội mới cất nghĩa cho tới biết: Dân Sự Vụ là Dân Sự Vụ. Tôi mới vỡ lẽ ra.

Kính thưa quý độc giả thân mến, Kể ra thì cuộc đá gà năm nay không được sôi nổi hấp dẫn cho lắm. Có lẽ vì ảnh hưởng thời cuộc lộn xộn suốt một năm dài.

Tư tui mong rằng sang năm, trong cái Tết con Chó Hòa Bình sẽ có một cuộc đua gì mới lạ và sôi nổi hơn để Tư tui kể lại hầu quý độc giả cho sướng cái miệng hay nói đùa mà xoi mới chuyện người ta.

Trước khi chấm dứt bài, Tư Honda xin kính gửi đến quý độc giả lời chúc Xuân xưa như trái đất nhưng trọn vẹn ý nghĩa hơn cả.

Đó là câu chúc: VẠN SỰ NHƯ Ý.

TƯ HONDA

NGƯỜI VỀ GIỮA ĐÊM XUÂN

(Tiếp theo trang 6)

Phân Thi, sau đó bỗng trúng liên mấy áp phe lớn và chưa đầy một năm sau đã trở thành tay doanh thương khét tiếng với một sự sản không lồ.

Trong cuộc sống hàng ngày, Thi phải chung đụng gặp gỡ rất nhiều người khác phái. Trước vẻ đẹp mỹ miều chàng biết ngấm, trước những cử chỉ chăm sóc chiều chuộng chàng biết cảm, trước những lời nói êm ngọt chàng biết thương nhưng rồi... như không có. Không có gì cả, đúng như lời nguyên của Thu Cúc trước khi chết.

Và nếu lời nguyên trước khi chết của Thu Cúc đã ứng nghiệm trên sự nghiệp và tình yêu của Thi thì lời nguyên rửa định kỳ đến ba mươi Tết lại càng ứng nghiệm một cách rõ ràng hơn nữa.

Cứ mỗi khi chiều ba mươi Tết vừa xuống, thì Thi như bị huyền lực ma mị nào đó xông vút ụp chụp đến. Chàng thẫn thờ lái xe đến nơi mà ngày ba mươi Tết năm nào chàng đã cùng người yêu ngồi trò chuyện trước khi định mệnh tàn khốc xảy ra.

Lái xe đến nơi, bao giờ chàng cũng phải nghĩ đó hồi tưởng lại tất cả mọi sự việc đã xảy ra cho đến khi Thu Cúc từ đâu hiện đến.

Bao giờ nàng cũng từ sau lưng Thi tiến đến về vai chàng âu yếm gọi:

— Anh!

☆ ĐÊM 30 TẾT NĂM NĂM SAU.

— Anh!

Dù biết trước rằng giây phút này sẽ xảy đến nhưng Thi vẫn không tránh khỏi giật thót mình và quay lại.

Trước mặt chàng, Thu Cúc đứng độ nghiêng đầu cười tươi như hoa dưới ánh sáng nhạt nhòa.

Trời lúc bấy giờ đã tối, nhưng năm nào như năm này, ngay khi Thu Cúc đến thì ánh sáng bỗng nhạt nhòa, một thứ ánh sáng lạ lùng ma mị, một thứ ánh sáng không sáng mà cũng không tối. Thứ ánh sáng, cho Thi thấy đủ tất cả sự vật nhưng lại không cho Thi thấy rõ những chi tiết của đường nét.

Tất cả đều hiện lên bằng những thực thể thật mù mờ.

Như một cái máy. Thi đứng lên mở cửa xe bước xuống rồi sánh đôi với Cúc đi đến chỗ mà trước đây năm năm chàng và Cúc đã ngồi trò chuyện.

Rồi thì tất cả mọi sự đều tái diễn lại một cách thật trung thực như một lớp tuồng mà đôi đào kép đã thuộc lâu những câu đối thoại.

Điều khủng khiếp nhất cho Thi là trong khi đó chàng vẫn biết rõ rằng Thu Cúc chỉ là một hồn ma đã chết. Chàng biết rõ rằng chàng sẽ phải nói câu gì và hành động cử chỉ như thế nào. Chàng biết rõ như thế và cố mà cưỡng lại ma lực nhưng rồi chàng vẫn phải nói, phải làm những lời nói những cử chỉ mà trước đây năm năm chàng đã nói đã làm.

Rồi cuối cùng, Thu Cúc vút đứng lên, mím môi, nước mắt ràn rụa:

— Anh tự ái vô lối... anh... anh...

Chỉ nói được có bấy nhiêu thôi rồi nàng vút chạy nhanh lên về đường.

Thi biết rõ rằng Thu Cúc sẽ phóng lên chiếc xe mô tô đang đứng nơi vệ đường và phóng nhanh đi tìm cái chết. Chàng muốn phóng theo cản lại, nhưng không được; năm năm trước khi Thu Cúc chạy đi chàng đã gục đầu buồn bã pha chán nản, thì bây giờ chàng cũng phải ngồi gục đầu xuống nhưng với tâm tư nóng bỏng chờ tiếng máy nổ để chạy lên chứng kiến cảnh Thu Cúc phóng xe chạy vút đi.

Kia rồi!

Tiếng xe đã nổ máy, Thi vọt ngẩng lên, thét lớn:

— Cúc... cúc... em làm cái gì vậy?

Vừa nói chàng vừa phóng chạy nhanh lên, nhưng như chàng đã biết, Thu Cúc đã lao xe vút đi như bay.

Thi hoảng hốt vọt chạy theo miệng la đến lạc giọng:

— Cúc! Cúc... bắt ga lại... thàng không ăn Cúc ơi...

Ầm!

Cánh khùng khiếp năm năm trước đang diễn ra trước mắt chàng.

Chiếc xe với tốc độ kinh hồn đã đâm bổ vào gốc cây bên vệ đường, một ngọn lửa đỏ bùng mạnh lên và khói cuộn cuộn bốc tỏa.

Từ xa Thi thấy rõ bóng dáng bé nhỏ của người yêu văng té ra ngoài.

Chàng chạy như bay đến nơi, và cũng phải sợng lại, lòng kinh khiếp đến tột độ trước cảnh tượng Thu Cúc đang nằm thoi thóp, trên vung máu bên cạnh là chiếc xe bẹp dúm đang bốc cháy ngùn ngụt.

Cảnh tượng y hệt rõ rệt cho đến nỗi cảnh hôn Cúc cải trên mếp áo của Thu Cúc cũng văng năm trên vung máu tươi, những tép hoa tươi tả lổm đổm máu đỏ.

Thi thàng thốt cúi xuống bỗng xóc Thu lên:

— Em! Em nghe thế nào? Anh chờ em đi nhà thương nghe...

Thu Cúc cũng thờ hắt ra, giọng thều thào:

— Em chết... Anh đừng chờ em đi đâu cả.

Thi vút khóc ré lên, bệu bệu như một đứa trẻ:

— Em ơi! Chờ bây giờ làm sao bây giờ.

Thu Cúc cười héo hắt:

— Anh khóc làm gì nữa? Như vậy anh... hải lòng chưa?

Rồi nàng mím môi hân học:

— Thôi mà tự ái anh chưa?

Thi quánh quánh:

— Anh hồi hận lắm, anh xin lỗi em.

Thu Cúc khẽ lắc đầu:

— Muốn rồi... em chết bây giờ cho vừa lòng anh.

Thi la lớn:

— Em đừng nói bậy.

Đến đây thì Thi rợn người lên, tim đập mạnh vì biết rằng sắp đến lúc hôn ma cất tiếng lập lại lời nguyên rửa năm năm trước.

Thật vậy, Thu Cúc đang cất giọng thâm trầm:

— Em chết đây... em sẽ phủ hộ anh thành công trong tất cả mọi sự. Nhưng em cũng nguyện rủa một lời rằng: đối với đàn bà anh sẽ đứng đưng như không có, dù rằng trong lòng anh rất muốn thương yêu họ.

Rồi giọng Thu Cúc gợn mạnh:

— Và mỗi năm, đúng chiều ngày ba mươi Tết, dù ở đâu, anh cũng phải trở về nơi này để sống lại trọn vẹn những giờ phút định mệnh hải hùng tàn khốc này.

Ngưng một giây, giọng người con gái sắp chết trở nên thảm thiết:

— Dù sao em cũng vẫn yêu anh...

Lớp tuồng đã sắp dứt, Thi hồi hộp chờ đợi giây phút quái đản kinh hoàng. Giây phút đói trong mắt Thu Cúc bỗng sừng sực và vút xanh lặc lặc như hai đóm lân tinh lung linh chớp chớp rồi vút lia ra khỏi hai ổ mắt bay thoát ra ngoài tòa ra một thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo.

Hai đóm xanh vút bùng lớn lên và phủ ụp chụp xuống Thi.

Chàng ngợp ngợp gục ngã xuống nằm chổng lều xác chết của người yêu.

Chung quanh tất cả đều im lặng. Vắng vắng đầu đầy tiếng pháo mừng xuân đi đệt.

☆

Năm năm trước, Thi tỉnh dậy khi tiếng pháo giao thừa nổ vang đón năm mới và sát mặt chàng là khuôn mặt của Thu Cúc lúc bấy giờ đã bắt đầu lạnh cứng, đôi mắt mở trừng trừng nhìn thẳng vào khoảng không.

Chàng thét lên, chạy băng ra đường kêu la cầu cứu như một thàng điên.

☆

Bốn năm trước, Năm đầu tiên lời nguyên rửa định kỳ ứng nghiệm, Thi tỉnh dậy thấy mình nằm chơ vơ trên mặt đất lạnh, mình ê ẩm.

Ngờ rằng vừa trải qua một giấc mộng dữ đần, chàng chóng tay ngồi lên.

Nhưng không, trên mặt đất không có xác chết của Thu Cúc, không có chiếc xe nghi ngút khói nhưng có một cánh hoa Cúc tươi tắn cánh lốm đốm những vết máu khô đen xin lại một vũng máu huyết đọng.

Chàng run run cầm đóa hoa lên tay như nghi ngờ. Nhưng khi chắc chắn nó là một thực thể hiện rõ thì chàng vút chạy nhanh ra xe và lái vùn vụt như bị ma đuổi.

☆

Năm nay.

Như những năm vừa qua. Vừa tỉnh dậy là chàng đưa mắt tìm kiếm.

Đóa hoa Cúc đẫm máu, khô nằm chơ vơ trên mặt đất kia rồi.

Thi nâng niu cầm lên áp vào má nước nữ khốc bệu bệu:

— Cúc ơi! Anh yêu em...

Rồi thất thểu đi vùn vùn trở ra xe lái về nhà năm khốc vùi trọn cả đêm Xuân với cánh hoa Cúc đẫm máu khô.

VÀ NĂM NAY...

Như mọi năm, những người quen biết, những người ăn nghĩa với nhà tỷ phú Lý Long Thi đều chờ đợi mừng hai mới dám đến thăm chàng xa giao, vì năm nào cũng vậy, nếu câu chuyện của Lý Long Thi không ai muốn tìm hiểu nữa.

TUYẾT-SI

THUỐC MỚI VIÊN BỘC ĐƯỜNG midol Trị các chứng đau nhức NHƯC ĐẦU, NHƯC RĂNG, CAM, CUM, ĐAU LƯC CỎ KINH. Có bán tại các nhà thuốc Tây. Pub TÂN-TRÍ

NHỚ AI NHƯ NHỚ TIẾNG GÀ

(Tiếp theo trang 4)

mặt gà mái!

Họ quên rằng con gà mái đã làm một việc mà không mấy người đàn bà có thể được là nuôi con kê khác như chính con của mình... mặc dầu họ vẫn hát như kết:

Mẹ gà con vịt chít chiu. Mấy đời mẹ ghê mà yêu con chồng?!

Con gà mái đâu phải bố bê gì? Chỉ nội một việc này, nó cũng đủ ăn đứt con người rồi.

Hay là họ chỉ nghĩ đến cảnh «nữ kê tác quái, gà mái đá gà cồ» mà cho rằng gà mái xài không vô?

Nếu vậy, họ càng lầm to nữa. Ở đời, chuyện đàn bà căm thù lên ngựa đầu phải là chuyện không có? Việc gì mà cứ cho rằng chỉ có đàn ông mới có quyền làm chuyện này, chuyện họ còn đàn bà thì không được? Hơn nữa, tại sao lại cho là tác quái khi... trứng trĩ một gã đàn ông lừ, đều cán? Gà mái sức lực bao nhiêu mà dám đá gà cồ? Chẳng qua là vì quá tức giận trước những hành động như thế nào đó của gà cồ, gà mái mới quên phần mình yếu đuối, ra tay sửa trị kẻ bất lương. Dấu kẻ đó có mệnh hơn mình cũng mặc.

Đó là chuyện đáng khen chứ đâu phải đáng chê! Và người đàn ông có ngụy tạo những gì đi nữa cũng chỉ... nhục cho người thôi chứ chẳng xấu mặt gà chút nào.

Cứ nghe câu chuyện Gà đẻ trứng vàng dưới đây thì rõ:

Con gà đẻ một trứng vàng
Chủ nuôi cất cùm mới bàn lời ni:

Bụng gà vàng khối có khi

Bắt ra mổ bụng tức thì mà coi

Vàng đâu chẳng chút nghề ngoi

Hại thay gà chết người lời tánh tham!

Chưa hết đâu! Còn có hạng người chủ khác cũng có con gà đẻ trứng vàng nên đã nghĩ:

— Minh cho nó ăn nhiều hơn, chắc nó sẽ đẻ mỗi ngày... hai trứng.

Ngờ đâu... Hai trứng đâu chẳng thấy mà chỉ thấy gà bị ép ăn no quá, đầy bụng lên mà chết.

Đá gà có phải là một thú tao nhã của bậc chính nhân, quân tử?

Đem hai con vật cấp cận với nhau rồi xua chúng ra cắn đá với nhau để hai nhóm người ngồi ngất ngưỡng thưởng ngoạn và đánh cá bằng những số tiền lớn nhỏ tùy máu cờ bạc của hai bên một cách thích thú.

Trò đá gà này đã có từ bao nhiêu lâu rồi? Hơn nay có còn không? Và có phải chỉ ở Việt Nam mới có hay còn có ở quốc gia nào khác nữa?

Đây không phải là một bài khảo cứu nên không thể trả lời dứt khoát về câu hỏi này nhưng có thể nói là trước đời nhà Trần đã có lối chơi này rồi. Trong bài Hịch của Hưng Đạo Vương đã đề cập đến nó bằng những lời nghiêm khắc để nhắc nhở quân dân nhiệm vụ chống xâm lăng của họ. Còn việc đá gà có còn tồn tại trong hoàn cảnh chiến tranh ở Miền Nam hiện nay hay không thì chúng tôi có thể quả quyết là còn, Chẳng những vậy, ngoài các ô đá gà nhỏ, lẻ tẻ và tùy hứng của một số người không đáng kể còn có những nơi có tổ chức hẳn hoi, tiền độ ăn thua một trận đá có thể đủ cho một gia đình nghèo sống đầy đủ, phủ phè vài ba năm. Dĩ nhiên là những người tham gia cuộc chơi này không phải là những người... tâm thương.

Về câu hỏi có ở đâu có đá gà nữa hay không cũng không có thể trả lời dứt khoát mà chỉ xin trích ra đây một đoạn của ký giả Serge Groussard viết trong tạp chí Tout Savoir hồi tháng Giêng 1957 về vùng xứ Cuba:

«... Xa hơn một chút, gần tượng Đức Mẹ, một đám đông đang hò hào, cổ võ cho một cuộc đá gà đẫm máu. Một người đàn bà đã bảo chúng tôi: «Đánh cá đi ông! Con gà này bán lắm». Và bà chỉ cho chúng tôi con gà bị thương nhiều như...»

Như vậy, có thể nói là không riêng gì ở Việt Nam mới có lối chơi này mà mãi ở Cu ba cũng có. Và chắc chắn là nhiều quốc gia Đông Nam Á cũng không... chừa cuộc chơi có máu và có tiền này.

Cái chánh của vấn đề là... đá gà có phải là một thú tao nhã của bậc chính nhân, quân tử hay chỉ là một loại tiêu khiển thấp kém vô nhân đạo của những người hiếu sát?

Thật... khó mà nói. Có điều chắc chắn là giới

phụ nữ chúng ta không bao giờ chấp nhận một thứ tiêu khiển như vậy.

NHỮNG chuyện về gà hay có liên quan tới gà vẫn còn nhiều, rất nhiều. Nhưng tưởng rằng bao nhiêu đây cũng tạm đủ rồi, xin khỏi phải nói thêm về chuyện

Ông nói Gà, Bà nói Vịt dù thật sự hay chỉ là một làm độ theo kiểu bợm đá gà rồi mất công vận cổ gà thế thốt đầu năm thì kỳ lắm!

H. LAN TRƯỚC

XUÂN MONG CHỜ

FALSE SENTENCE Nhạc và lời - VĂN LƯƠNG

I. GIỚI XUÂN MONG CHỜ NGẬP HOA BUỒN HƯƠNG PHÌ CHIM THÌ
II. ĐIẾT EM MONG ANH MUA XUÂN MÀM ĐAY VE ĐÉT MÈ

CẢM LÒNG ẾP SẠO NG ẦNG HƯƠNG ANH MÈP NG ẦNG SỔNG GIỎ ĐẸP NG ẦNG TIẾNG SẦY VẬT MỊN TÁ BỊ TỰ YẾT VỚI CẦU MONG SẠO CHOD ẦT NƯỚC B ẦNH YEP SỔNG

HÁT RẺP. VANG TỪ ĐAO PHÚ RỪNG ẾP CỜN PHỒ MỘT CHIỀU XUÂN KIẾP THÁP TIẾP NG ẦN ĐÁP YẾP LAM ẦNH CỜN PHỒ MỘT CHIỀU THU

XUÂN BÍNG ĐÁPNG PHỒI YẾU CHIM TRONG SỔNG ẦNH CHIẾU ĐỀ LAI CỒ LIỆU XUÂN EM MỘT RẦNH EM CỜN THƯỜNG ANH PHỒI DU ANH RA ĐI...

ẦNH RA ĐI GIỮA THÁP LỒ KHOE PHỒN HOA ANH XONG PHA RA NG ẦN ĐẸP CỜN XA XOI EM YẾU ANH PHỒI RỪNG YẾU TRÁP ẦNH PHỒN EM YẾU ANH PHỒI MẦM ĐAY YẾU KHỒN ẦNH GIÁP

ẦNH RA ĐI KHỒN ẦNH ĐÁP ẦNH RIẾP ANH EM YẾU ANH YẾU MỘT ĐỜI EM YẾU ANH PHỒI NGƯỜI ĐÁP YẾU GIÁP SẦN EM YẾU ANH XIN ĐỨNG ĐỀ

TRAI TUNG HOÀNH RỪNG CÂY XANH XANH CỒ MẮT NHÀ TRÁP CỒ ANH NGỒ NG ẦN MẦM XUÂN MẦM ĐAY TA PHỒ PHỒI THƯỜNG SỔNG

SỒI CHAY QU ẦNH VÀ NG ẦN MẦM XÂY THÁP ẦNH ẦNH NGÀY XUÂN TÁP GIỮA THÁP ĐỒN ẦNH BỒN VƯỜN PHỒ PHỒI ẦNH EM CHỒ ANH THÌ

VỒN ẦNH HỒN LỒN EM PHỒI ẦNH PHỒI BIẾT TIẾNG CHIM HÁT GIỮA

RỒI VUI HỒT CẦNH ẦNH XUÂN PHỒN SẮC HOA PHỒ BAO PHỒI MẦM THÁP XUÂN ĐẦ KHỒI QUỀ HỒNG TA LẦM THÁP CHO PHỒ SỔNG VỒI BAO PHỒI SẦN HẦN CHO PHỒN ẦNH

VỀ VỒI MẦM BỒN MẦM XUÂN ĐỀP CỜN CỒ THÁP PHỒN CHẦNH BAO PHỒI KHỒ ĐÁP PHỒ CỒI MẦM XUÂN YẾU THƯỜNG ANH GIỮ HỒT THEO CẦNH

TỒN HỒN ĐỀP GIỮ GIỮ QUỀ PHỒ LÀ MẦM VỒT THỒI GIÁP

EM VE EM MẦ CỒI PHỒ

REO VUI HỒT CẦNH ẦNH XUÂN PHỒN SẮC HOA PHỒ BAO PHỒI MẦM THÁP XUÂN ĐẦ KHỒI QUỀ HỒNG TA LẦM THÁP CHO PHỒ SỔNG VỒI BAO PHỒI SẦN HẦN CHO PHỒN ẦNH

VỀ VỒI MẦM BỒN MẦM XUÂN ĐỀP CỜN CỒ THÁP PHỒN CHẦNH BAO PHỒI KHỒ ĐÁP PHỒ CỒI MẦM XUÂN YẾU THƯỜNG ANH GIỮ HỒT THEO CẦNH

TỒN HỒN ĐỀP GIỮ GIỮ QUỀ PHỒ LÀ MẦM VỒT THỒI GIÁP

EM VE EM MẦ CỒI PHỒ

REO VUI HỒT CẦNH ẦNH XUÂN PHỒN SẮC HOA PHỒ BAO PHỒI MẦM THÁP XUÂN ĐẦ KHỒI QUỀ HỒNG TA LẦM THÁP CHO PHỒ SỔNG VỒI BAO PHỒI SẦN HẦN CHO PHỒN ẦNH

VỀ VỒI MẦM BỒN MẦM XUÂN ĐỀP CỜN CỒ THÁP PHỒN CHẦNH BAO PHỒI KHỒ ĐÁP PHỒ CỒI MẦM XUÂN YẾU THƯỜNG ANH GIỮ HỒT THEO CẦNH

TỒN HỒN ĐỀP GIỮ GIỮ QUỀ PHỒ LÀ MẦM VỒT THỒI GIÁP

EM VE EM MẦ CỒI PHỒ

REO VUI HỒT CẦNH ẦNH XUÂN PHỒN SẮC HOA PHỒ BAO PHỒI MẦM THÁP XUÂN ĐẦ KHỒI QUỀ HỒNG TA LẦM THÁP CHO PHỒ SỔNG VỒI BAO PHỒI SẦN HẦN CHO PHỒN ẦNH

VỀ VỒI MẦM BỒN MẦM XUÂN ĐỀP CỜN CỒ THÁP PHỒN CHẦNH BAO PHỒI KHỒ ĐÁP PHỒ CỒI MẦM XUÂN YẾU THƯỜNG ANH GIỮ HỒT THEO CẦNH

TỒN HỒN ĐỀP GIỮ GIỮ QUỀ PHỒ LÀ MẦM VỒT THỒI GIÁP

EM VE EM MẦ CỒI PHỒ

REO VUI HỒT CẦNH ẦNH XUÂN PHỒN SẮC HOA PHỒ BAO PHỒI MẦM THÁP XUÂN ĐẦ KHỒI QUỀ HỒNG TA LẦM THÁP CHO PHỒ SỔNG VỒI BAO PHỒI SẦN HẦN CHO PHỒN ẦNH

VỀ VỒI MẦM BỒN MẦM XUÂN ĐỀP CỜN CỒ THÁP PHỒN CHẦNH BAO PHỒI KHỒ ĐÁP PHỒ CỒI MẦM XUÂN YẾU THƯỜNG ANH GIỮ HỒT THEO CẦNH

TỒN HỒN ĐỀP GIỮ GIỮ QUỀ PHỒ LÀ MẦM VỒT THỒI GIÁP

EM VE EM MẦ CỒI PHỒ

LỜI: Bản nhạc xuân của VĂN LƯƠNG tựa đề «XUÂN MONG NHỚ» họa sĩ đã vẽ lộn thành Xuân Mong Chờ... xin sửa lại cho đúng ý tác giả.

phụ nữ chúng ta không bao giờ chấp nhận một thứ tiêu khiển như vậy.

NHỮNG chuyện về gà hay có liên quan tới gà vẫn còn nhiều, rất nhiều.

Nhưng tưởng rằng bao nhiêu đây cũng tạm đủ rồi, xin khỏi phải nói thêm về chuyện

Ông nói Gà, Bà nói Vịt dù thật sự hay chỉ là một làm độ theo kiểu bợm đá gà rồi mất công vận cổ gà thế thốt đầu năm thì kỳ lắm!

H. LAN TRƯỚC

Tuần báo văn Nghệ Phụ-Nữ Phụ-Nữ Diên-Đàn

PHÁT HÀNH VÀO MỖI THỨ TƯ

Số Đặc-Biệt Xuân Kì-Dậu 1969

Chủ-Nhiệm kiêm Chủ-Bút:

Bà NGUYỄN-THỊ-SANG

Thơ ký Tòa-soạn kiêm Quản-Lý:

Ông TRẦN-KIM-ANH

Tòa-soạn và Trị-sự: 70 Nguyễn-Du Saigon - Đ.T. 24.852

In tại nhà in NGUYỄN-ĐỨC - 317 Bến Lê-Quang-Liêm - CHỢ LỚN

GIÁ BÁN NHỨT ĐỊNH MỖI SỐ 120 ĐỒNG

TẶNG THÊM MỘT TẬP LỊCH 6 TẤM VÀ MỘT PHỤ BẢN LỊCH TRỌN NĂM KHỔ LỚN TUYỆT MỸ.

XI-RÔ
PROMET
H. TRẮNG
thi các chứng: MẮT NGỦ, HỒ SUYỄN
PHONG NGŨA, NỒI MỀ ĐAY

Năm mới
cung chúc
Tân Xuân

NBT số 040
Ngày 23-1-69.

Năm mới:

VẠM KIM

truyền hình

la long

sài gòn

chúc quý khách

hương muôn năm

anh phúc

Hỏa bình đến

với niềm vui

cả một dân tộc

Vạm kim

đến với niềm vui

hàng vạm gia đình

